

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

A man in a dark coat stands on a bridge, looking out over a city at sunset. The sky is a mix of orange, red, and blue. The bridge's structure is visible on the left side of the frame.

БРУТАЛНО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ.

ИЗВРАТЕН УБИЕЦ.

СМЪРТОНОСНА ИГРА.

КРОС

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН КРОС

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Алекс Крос гради блестяща кариера на психолог в полицейското управление на Вашингтон, когато неизвестен убиец застрелва съпругата му — Мария, пред очите му. Крос се изправя пред огромното предизвикателство сам да отглежда трите си деца. Години по-късно той вече е напуснал редиците на ФБР и е подновил частната си практика, опитвайки се да загърби мъчителните спомени.

Бившият му партньор — Джон Сампсън, го моли да се върне и да помогне в залавянето на жесток сериен изнасилвач. За да спрат насилника, двамата приятели се нуждаят от показанията на пострадалите жени, но жертвите отказват да съдействат за залавянето му. С напредване на случая Крос и Сампсън откриват връзка между смъртта на Мария и серията изнасилвания. Дали бруталният убиец ще бъде застигнат от възмездие, или Крос ще се окаже поредната му жертва?

*Посвещавам на дневното училище в Палм Бийч; на
Шърли и директора Джак Томсън*

БЛАГОДАРНОСТИ

Хиляди благодарности на Фърн Галперин и Мери Джордан за помощта им в разследванията ми; както и на Крис Тебитс, който ми помогна да напишем част от историята.

И накрая — на Стив Боуенс, който бавно, но сигурно убеждава Холивуд да види очевидното, което никак не е лесна работа.

ПРОЛОГ

КАК СЕ КАЗВАТЕ, СЪР?

Томсън: Аз съм доктор Томсън от медицински център „Бъркшър“. Колко изстрела чухте?

Крос: Много.

Томсън: Как се казвате, сър?

Крос: Алекс Крос.

Томсън: Имате ли затруднения с дишането? Изпитвате ли някаква болка?

Крос: Боли ме коремът. Имам чувството, че някаква течност се плиска вътре. Понякога не ми достига въздух.

Томсън: Знаете, че сте бил прострелян, нали?

Крос: Да, два пъти. Мъртъв ли е Касапина? Майкъл Съливан?

Томсън: Не зная. Няколко мъже са мъртви. Добре, момчета, дайте кислородна маска. Две системи, два литра физиологичен разтвор. Веднага! Господин Крос, ще се опитаме да ви преместим, за да ви откараме по спешност в болницата. Дръжте се господин Крос, чувате ли ме, в съзнание ли сте?

Крос: Децата ми... кажете им, че ги обичам.

ПЪРВА ЧАСТ
НИКОЙ НИКОГА НЯМА ДА ТЕ ОБИЧА
ТАКА, КАКТО ТЕ ОБИЧАМ АЗ (1993 Г.)

1.

— Бременна съм, Алекс.

Все още си спомням съвсем ясно онази нощ. Дори и след цялото това време, след изминалите години, след всичко, което се случи — ужасните убийци, разкритите и неразкритите престъпления.

Стоях в тъмната стая, обвиня ръце около кръста на Мария, отпуснала брадичка на рамото си. Тогава бях на тридесет и една и никога през живота си не се бях чувствал толкова щастлив.

Нищо не можеше да се сравни с това, което споделяхме всички ние — Мария, Деймън, Джени и аз.

Беше есента на 1993-та, но сега ми се струва, че оттогава е минала цяла вечност.

Превалеше два часът през нощта и бебето ни Джени беше болно от ужасен грип. Бедното, сладко момиченце не можеше да заспи, както през по-голяма част от последните нощи. Мария я люлееше нежно в ръцете си и тихичко тананикаше: „Ти си толкова красива“, а аз бях обгърнал жена си с ръце и също я люлеех.

Бях станал първи, но не можах да приспя Джени, независимо от всички трикове, които приложих. След около час Мария дойде и взе бебето. И двамата трябваше да ставаме рано. Работех по случай на убийство.

— Ти си бременна? — промълвих, все още заровил глава в рамото на Мария.

— Неподходящ момент, нали, Алекс? Започнаха да ти се привиждат още болести, биберони, мръсни памперси и безсънни нощи?

— Е, последната част не ми се нрави особено. Да стоя буден до късно... Но аз обичам нашия живот, Мария. И се радвам, че ще имаме още едно бебе.

Продължих да прегръщам жена си и включих музиката на бейбифона, който висеше от люлката на Джанеле. Танцувахме под звуците на „Някой ме следи“.

А Мария ме дари с онази своя полусвенлива, полудяволита усмивка, в която се бях влюбил в мига, в който я зърнах... Бяхме се срещнали в залата за бърза помощ на „Сан Антонио“. Тя бе довела един младеж — член на някаква банда, който бе прострелян. Беше отдадена изцяло на работата си като социален работник. Държеше се прекалено закрилнически с ранения, особено пред мен — детектива от отдел „Убийства“. Личеше си, че не вярва особено на полицията. Нито пък аз, ако трябва да бъда честен.

Притиснах Мария към гърдите си и прошепнах:

— Щастлив съм. И ти го знаеш. Радвам се, че си бременна. Хайде да празнуваме. Ще донеса шампанско.

— Обичаш да си големият, важен татко, а? — закачливо ме погледна тя.

— Да! Макар и да не зная защо. Просто ми харесва.

— Падаш си по плачещи бебета посред нощ?

— Това отминава — кимнах и се обърнах към бебето: — Нали, Джанеле? *Млада госпожице, на вас говоря!*

Мария надигна глава от плачещото мъниче и ми подари сладка целувка. Устните ѝ бяха меки и подканващи, винаги секси. Обичах да ме целува — по всяко време и навсякъде.

Тя най-после се измъкна от прегръдката ми.

— Върни се в леглото, Алекс. Няма смисъл и двамата да будувате. Наспи се и заради мен.

Чак тогава забелязах още нещо в стаята и не можах да сдържа смеха си.

— Какво ти е толкова смешно? — учуди се Мария.

Посочих ѝ *трите ябълки* — всяка нахапана от детски зъбки. Стояха до три плюшени динозавъра — различни по цвят. Детските дяволии на малкия Деймън не ни изненадваха. Нашето малко момче бе поиграло в стаята на сестра си.

Вече бях стигнал до вратата, когато Мария отново се усмихна дяволито и ми смигна. После прошепна нещо, което няма да забравя:

— Обичам те, Алекс. Никой няма да те обича като мен.

2.

В Балтимор, на около шестдесет и пет километра северно от Вашингтон, двама двайсетгодишни нахакани дългокоси младежи с вид на професионални убийци отминаха с пренебрежение табелата „Само за членове“ и с наперена походка влязоха в сградата на частния клуб „Свети Франциск“ на Саут Хай Стрийт, недалеч от пристанището. И двамата бяха въоръжени до зъби, но се хилеха като клоуни.

Тази вечер в салона на клуба бяха събрани двадесет и седем главатари на мафиотски групи, заедно с бодигардовете си. Играеха карти, пиеха грапа и еспreso и гледаха по телевизията как „Булетс“ губят от „Никс“. Внезапно всички млъкнаха и впериха очи в новодошлите.

Никой не влизаше в „Свети Франциск от Асизи“ неканен, камо ли въоръжен.

Единият от натрапниците, на име Майкъл Съливан, поздрави групата с небрежен жест. „Каква смешна шибана компанияка“, помисли си той. Какво си въобразяваха всички тези наперени гангстерчета, които преживяха зад масите. Приятелят му, или *compare*, както се наричаха помежду си, Джими Бомбето Галати, обходи с поглед помещението изпод периферията на овехтялата си мека черна шапка. Приличаше на Скуиги от „Лавър енд Шърли“^[1]. Обстановката бе типична за обикновен клуб — прави столове, маси за карти, импровизиран бар с дървен плот и буренца с бира.

— Къде е комитетът по посрещането? Ами духовият оркестър? — попита с насмешка Съливан. Той живееше заради сблъсъците — без значение дали са словесни, или юмручни. Двамата с Джими Бомбето скачаха срещу всички останали още от времето, когато бяха петнадесетгодишни и избягаха от домовете си в Бруклин.

— Кой, по дяволите, си ти? — изръмжа здравеняк от охраната, надигайки се застрашително иззад една от масите. Беше висок около метър и деветдесет, с лъскава черна коса и тежеше около сто килограма.

— Той е Касапина от Слиго. Не го ли знаеш? — попита Джими Бомбето. — Ние сме от Ню Йорк сити. Някога чувал ли си за Ню Йорк сити?

[1] Телевизионен ситком по Ей Би Си (1970–1983). Скуиги е приятел на главните герои, с неприятен характер, нечистоплътен, колекционер на умрели молци. — Б.пр. ↑

3.

Бодигардът го изгледа сачисан, но преди да реагира, един възрастен мъж в черен костюм и бяла риза, закопчана до горе, вдигна ръка помирително, сякаш беше самият папа, и заговори бавно, с подчертан акцент:

— На какво дължим тази чест? Разбира се, че сме чували за Касапина. Но защо сте дошли в Балтимор? Какво можем да направим за вас?

— Просто минавахме оттук — отвърна небрежно Майкъл Съливан. — Трябва да свършим малко работа за господин Маджоне във Вашингтон. Вие, господа, чували ли сте за него?

Всички кимнаха едновременно. Явно ставаше дума за сериозен бизнес. Доминик Маджоне контролираше фамилията в Ню Йорк, която владееше почти цялото Източно крайбрежие чак до Атланта.

Нямаше гангстер, който да не знае кой е Доминик Маджоне. Касапина бе един от най-безмилостните му убийци. Говореше се, че използвал касапски ножове, скалпели и дървени чукове, за да ликвидира жертвите си. Репортер от „Нюсдей“ бе писал по повод на едно от зверствата му: „Нито едно човешко същество не би могло да направи това“. Касапина всяваше страх не само в средите на мафията, но и сред полицаите. Затова за гангстерите в клуба бе изненада, че жестокият убиец е толкова млад и повече прилича на филмова звезда с дългата си руса коса и поразителните сини очи.

— Е, къде ви е уважението? Май не забелязвам нищо подобно в тази стая! — ехидно се захили Джими Бомбето. На него като на Касапина също му се носеше славата, че реже ръце и крака.

Охранителят, който се бе изправил, направи рязко движение, но в ръката на Касапина проблесна нож, тя се стрелна напред като мълния и отрязва върха на носа и половината му ухо. Онзи изрева, покри с длани окървавено си лице и отскочи назад, но изгуби равновесие и се просна тежко на дървения под.

Касапина беше бърз и очевидно изключително ловък с ножа. Приличаше на някогашните страшилища от Сицилия. Един стар

наемен убиец от Южен Бруклин го беше научил на всички хватки с ножа. Рязането на крайници и чупенето на кости му се удаваха с безкрайна лекота. Смяташе ги за своя запазена марка, символ на жестокостта си.

Джими Бомбето беше въоръжен с 45-калибров полуавтоматичен пистолет. Познат като Джими Закрилника, той винаги пазеше гърба на Касапина.

Майкъл Съливан закрочи бавно из стаята. Ритна две маси за карти, спря телевизора и издърпа щепсела на кафе машината. Всички замръзнаха в предчувствие, че някой от тях ще умре. Но защо Доминик Маджоне им бе изпратил откачения си убиец?

— Явно очаквате от мен малко шоу — заговори тихо Касапина. — Виждам го в очите ви. *Надушвам го*. Е, по дяволите, не бих искал да ви разочаровам.

Той коленичи и внезапно заби нож в ранения охранител, който се гърчеше на пода. Преряза гърлото му, после започна да кълца лицето и гърдите му, докато мъжът не застина.

После Съливан направи нещо много странно. Изправи се и се поклони над трупа на дебеловратия. Сякаш за него всичко това бе едно голямо шоу, просто представление, нищо повече.

Накрая се обърна и невъзмутимо се отправи към вратата. Явно не се страхуваше от никого.

— Приятно ми беше да се запознаем, господа! — подхвърли през рамо. — Следващия път покажете малко повече уважение. Заради господин Маджоне, ако не заради нас двамата с Джими Бомбето.

Приятелят му се ухили и леко докосна ръба на шапката си.

— Да, той наистина няма грешка — рече подигравателно. — Но да ви призная, с електрическия трион е още по-добър!

4.

През по-голямата част от пътуването по междущатската магистрала I-95 до Вашингтон, където следващия ден трябваше да свършат една важна работа, Касапина и Джими Бомбето се превиваха от смях и се надпреварваха да коментират изумените гангстери от частния клуб „Свети Франциск от Асизи“. Г-н Маджоне им бе наредил да спрат в Балтимор и да направят впечатление. Донът подозираше, че двама от местните мафиотски босове крадат от печалбата. Касапина смяташе, че е изпълнил поръчението.

Това беше част от нарастващата му репутация: не само че бе страховит убиец, но на него можеше и напълно да се разчита.

Двамата навлязоха в столицата, като триумфално обиколиха с понтиака си монумента на Вашингтон и други важни префърцунени сгради.

— „Моята родина е непобедима“^[1] — изпя Джими Бомбето с престорено тържествен глас.

Съливан се изхили.

— Ама и ти нямаш грешка, Джеймс! Къде, по дяволите научи това?

— В енорийското училище „Свети Патрик“ в Бруклин. Там, където се научих да чета, да пиша, да смятам и където се запознах с едно откачено копеле на име Майкъл Шон Съливан.

Двадесет минути по-късно двамата паркираха раздрънкания понтиак и се присъединиха към младоците, които се шляеха по Ем Стрийт в Джорджтаун. Минаха покрай групичка отегчени или надрусани хлапаци. „Е, кой се справя по-добре в живота, ние или те?“, помисли си с гордост Съливан.

— Някога смятал ли си да ходиш в колеж? — попита Бомбето.

— Не можех да си позволя да си губя времето. На осемнадесет вече печелех по седемдесет и пет хилядарки — отвърна Касапина. — Освен това си обичам работата!

Спряха пред заведението на Чарли Малоун — местна кръчма, много популярна сред колежанчетата във Вашингтон, макар че

Съливан така и не успя да проумее защо. Нито той, нито Джими Бомбето бяха завършили гимназия, но щом се озоваха в бара, на бърза ръка завърза разговор с две колежанки, не повече от двадесетина годишни. Касапина четеше много, запомняше по-голяма част от прочетеното и затова можеше да говори на всякакви теми. Репертоарът му тази вечер включваше последните убийства на американски войници в Сомалия, два нови хитови филма и дори романтична поезия — Блейк и Кийтс, което, изглежда, особено се хареса на младите дами.

И всичко това в допълнение на чара му, защото Майкъл Съливан беше хубавец и го знаеше. Бе слаб и строен, висок метър и осемдесет, с дълга руса коса и ослепителна усмивка, която можеше да омае всеки.

Затова не бе никаква изненада, когато двадесетгодишната Мариан Райли от Бъркитсвил започна предизвикателно да му хвърля влюбени погледи и да го докосва по особен момичешки начин.

Съливан се наведе по-близо към момичето, което ухаеше на диви цветя.

— „Мариан, Мариан“ — имаше такава песен... Май беше балада, знаеш ли я?

— Било е, преди да се родя — отвърна закачливо тя, но после му смигна.

Имаше великолепни зелени очи, чувствени червени устни и малка панделка в косите. Съливан веднага разбра, че е дяволита кокетка, което напълно го устройваше. Той също обичаше игричките.

— Разбирам. За жалост господата Кийтс, Блейк и Байрон също са от времето, отпреди да се родиш — подкачи я той и я озари с ослепителната си усмивка.

После улови ръката ѝ и нежно я целуна. Дръпна я от високото столче на бара и я завъртя под звуците на „Ролинг Стоун“, които се лееха от музикалния автомат.

Малко по-късно момичето попита:

— Накъде отиваме? Къде си мислите, че отиваме, господине?

— Не много далеч, госпожице — отвърна Майкъл Съливан.

— Не много далеч ли? — повтори Мариан. — Какво означава това?

— Ще видиш. Не се тревожи. Довери ми се.

Тя се засмя, целуна го по бузата и пак се усмихна.

— Нима някоя може да устои на убийствените ти очи?

[1] Перифраза от прочутата песен „Америка, страна на свободата“, написана през 1831 г. от Самюъл Смит по мелодията на британския химн „Боже, краля ни пази“. — Б.пр. ↑

5.

Всъщност Мариан и не мислеше да устоява на този готин тип от Ню Йорк. Чувстваше се в безопасност в бара на Ем Стрийт. Какво лошо можеше да ѝ се случи тук?

— Не обичам да съм център на внимание — прошушна ѝ той, докато я водеше към задната част на бара.

— Мислиш, че си известен като Том Круз ли? — усмихна се момичето. А с тази твоя усмивка винаги ли получаващ, каквото поискаш? — изгледа го предизвикателно.

— Не знам, но понякога върши работа — отвърна скромно той.

После дръзко я целуна в полутъмния коридор в дъното на бара. Целувката беше точно толкова хубава, колкото момичето се бе надявало — много нежна и сладка. И определено доста поромантична, отколкото бе очаквала. Съливан прецени, че е по-добре да спре дотук, вместо да се опита да ѝ пусне ръка, което може би щеше да ѝ хареса.

— *Леле!* — Тя пое дълбоко дъх и артистично размаха ръка пред лицето си.

— Малко е горещо тук, нали? — констатира Съливан. — Не смяташ ли, че е пренаселено?

— Извинявай... но няма да тръгна с теб — усмихна се дяволито тя. — Та ние дори не се познаваме.

— Разбирам — кимна той. — Никога не съм си и мислил, че ще го направиш. И през ум не ми е минавало.

— Разбира се — отвърна момичето. — Ти си истински джентълмен.

Той отново я целуна, но този път по-настойчиво. Хареса ѝ, че не се отказва толкова лесно. Макар да нямаше значение, защото и без това нямаше да отиде никъде с него. Никога досега не го бе правила — е, поне не беше прекривала определени граници.

— Целуваш се страхотно — промълви откровено. — Признавам го.

— И ти не си зле — увери я той. — Всъщност си невероятна! Това беше най-хубавата целувка в живота ми.

Съливан натисна с тяло една врата и внезапно двамата се озоваха залитайки в мъжката тоалетна. Тогава изневиделица се появи Джими Бомбето и застана отпред. Той винаги пазеше гърба на Касапина, когато беше зает с нещо подобно.

— Не, не, не! — възпротиви се Мариан, но не можа да сдържи смеха си, породен от ситуацията. Бяха в *мъжката тоалетна*! Това наистина беше забавно. Мръснишко, но забавно. От този тип лудории, които вършеха колежаните.

— Ти май наистина си мислиш, че всичко ти е позволено? — попита го закачливо.

— Да. Винаги правя това, което искам, Мариан — отвърна Касапина неочаквано сериозно.

Изведнъж острието на скалпела блесна в ръката му и той го опря до гърлото ѝ. Всичко се промени за част от секундата.

— Ако отрониш дори една дума, тя ще бъде последната ти на тази земя, кълна се в майка си — рече той.

6.

— По този скалпел вече има кръв, виждаш ли? — прошепна ѝ зловещо с намерението да я изплаши до смърт.

И явно успя. После докосна издутината на джинсите си:

— Е, от *това острие* не боли толкова много. Но *от това* — доста! — Размаха заплашително оръжието пред очите ѝ. — Ще обезобразя хубавичкото ти лице. Не се шегувам, госпожичке.

Притисна скалпела към гърлото на Мариан Райли и свали ципа на джинсите си. Повдигна полата ѝ и смъкна сините ѝ гащички.

— Не искам да те нараня. Вярваш ми, нали? — изрече ниско.

— Не зная... — едва промълви момичето, бледо като платно.

— Имаш думата ми, Мариан.

След това бавно проникна в нея, сякаш да не я нарани. Знаеше, че не бива да се бави много, но искаше да се наслади на тясната ѝ женственост. *По дяволите, след тази нощ никога вече няма да я видя!*, помисли си със съжаление.

Тя поне беше достатъчно умна да не крещи и да не се опитва да се съпротивлява с нокти и колене. Когато си свърши работата, Съливан ѝ показа няколко снимки, които винаги носеше в себе си. Трябваше да е сигурен, че е разбрала положението си.

— Сам съм ги правил. Виж ги добре, Мариан. А сега ме чуй — не бива да казваш нищо за случилото се тази вечер, на никого! Но най-вече на полицията. Разбра ли!

Тя кимна, без да вдига очи.

— Искам да го кажеш на глас, малката. И да ме погледнеш, колкото и да ти е трудно.

— Разбрах — едва отрони момичето. — Няма да кажа на никого.

— Погледни ме! — настоя Касапина.

Очите ѝ срещнаха неговите. Промяната в тях бе изумителна. Издаваха страх и омраза, което той обожаваше. Причината се коренеше в детството му в Бруклин, в историята между баща и син, която предпочиташе да запази за себе си.

— Добро момиче. Странно е да го кажа, но те харесвам. Което означава, че ми допадаш. Довиждане, Мариан.

Преди да излезе, той пребърка чантичката ѝ и извади портмонето.

— Застраховка, за всеки случай — обясни. — Не казвай на никого.

После отвори вратата и си тръгна. Мариан Райли се свлече на пода. Трепереше цялата. Никога нямаше да забрави случилото се. И особено онези ужасни снимки.

7.

— Кой е станал толкова рано тази сутрин? Мили Боже, виж ти! Да не би това да е Деймън Крос? А това не е ли Джанеле Крос? — проехтя гласът на Мама Нана.

Тя бе пристигнала точно в шест и половина, за да се грижи за децата, както правеше всеки работен ден. Когато нахлу през кухненската врата, аз хранех с лъжица Деймън, а Мария държеше Джени изправена и я потупваше по гръбчето, за да се оригне. Бебето се заплака отново, бедното ми болно малко момиченце.

— Кой е буден ли? Тези, дето ставаха и посред нощ — осведомих Нана, докато се мъчех да пхна препълнената с овесена каша лъжица през стиснатите устни на сина си.

— Деймън може да се храни сам — изпухтя Нана и остави торбата си на кухненския плот.

Нещо ми подсказваше, че е донесла топли бисквити и — наистина ли бе възможно? — домашно направен конфитюр от праскови. Включително и обичайните книги за деня — „Боровинки за Сал“, „Подаръкът на влъхвите“, „Лека нощ, луна“.

— Нана казва, че можеш да се храниш сам, приятел. Да не би нарочно да го криеш от мен? — обърнах се към сина си.

— Деймън, вземи лъжицата! — нареди тя.

И той, разбира се, се подчини. Никой не се осмеляваше да противоречи на Мама Нана.

— Проклятие — промърморих и си взех една бисквитка. Слава Богу, беше още топла. След миг усетих божествения вкус и отроних с пълна уста: — Благословена да си, стара жено!

— Напоследък Алекс не слуша какво му се говори, Нана — обади се Мария. — Прекалено е зает с разследванията си на убийства. Обясних му, че Деймън може да се храни сам. Е, поне когато не „храни“ стените и тавана.

— Напротив, винаги си се храни сам — възрази Нана. — Освен ако не държи да остане гладен. Искаш ли да стоиш гладен, Деймън? Не, разбира се, че не, бебче!

Мария започна да събира служебните си книжа. Бе работила в кухнята до късно през нощта. Тя беше социален работник в общината и бе затрупана с всевъзможни тежки случаи. Грабна виолетовия си шал от закачалката до задната врата, заедно с любимата си шапка и изпрати въздушна целувка на децата:

— Обичам те, Деймън! Обичам те, Джени! Дори след безсънните нощи. — И целуна няколко пъти Джени по двете бузки. После прегърна Нана и също я целуна. — Обичам и теб.

Старата жена засия, сякаш току-що я бяха запознали със самата Дева Мария.

— Аз също те обичам, Мария. Ти си истинско чудо.

— Мен ме няма — обадих се откъм кухненската врата.

— О, ние вече го знаем — махна с ръка Нана.

Преди да тръгна на работа, трябваше да целуна и прегърна всички поред. На този, който смята, че заетите и вечно бързаци семейства нямат време за любов и забавления, може да му се стори сладникаво и дразнещо сантиментално, ала в нашия живот определено имаше по много и от двете.

— Довиждане, ние ви обичаме — изрекохме в един глас двамата с Мария, докато излизахме заедно навън.

8.

Както всяка сутрин, закарах Мария до работата ѝ в Потомак Гардънс. Беше само на около петнадесет минути път от Четвърта улица, но все пак можехме да останем насаме поне за малко.

Черното порше, в което се возехме, беше последното доказателство за парите, които бях спечелил през трите години частна практика като психиатър, преди да премина на щатна работа към полицейското управление във Вашингтон. Мария караше „Тойота Корола“, която не харесвах особено, но тя си я обичаше.

Тази сутрин, докато се движехме по Джи Стрийт, ми се стори умислена.

— Добре ли си? — попитах я.

Тя се засмя и ми смигна дяволито.

— Да, само съм малко уморена. Просто си мислех за един случай, който консултирах вчера като услуга на Мария Пугач. Става дума за една студентка от университета „Джордж Вашингтон“. Била е изнасилена в мъжката тоалетна на един бар на Ем Стрийт.

Намръщих се и поклатих глава.

— От студент ли?

— Тя твърди, че не, но не иска да каже нищо повече.

— Значи познава изнасилвача — заключих мрачно. Може би е някой неин преподавател.

— Не, Алекс. Момичето се кълне, че не е никой от познатите ѝ.

— Вярваш ли ѝ?

— Мисля, че да. Разбира се, аз съм прекалено доверчива и наивна. Но тя ми се струва мило и добро дете.

Не исках да се меся в работите на Мария. И тя не го правеше спрямо мен. Е, поне се опитвахме.

— Искаш ли да ти помогна с нещо? — попитах.

Жена ми поклати глава:

— Имаш си достатъчно грижи. Днес пак ще говоря с нея, казва се Мариан. Надявам се да я накарам да ми се довери поне малко.

След две минути паркирах пред Потомак Гардънс на Джи Стрийт, между Тринадесета и Пенсилвания авеню. Мария прие да работи тук, отказвайки се от доста по-добре платената си и сигурна работа в Джорджтаун. Мисля, че взе това решение, защото до осемнадесетата си година бе живяла тук, след като бе напуснала Виланова.

— Имам нужда от целувка — прошепна жена ми. — Но истинска, не само докосване по бузата.

Наведох се и я целунах по устните. След това повторих. Прегръщяхме се и се целувахме на предната седалка, а аз не можех да спра да мисля колко много я обичам и колко съм щастлив, че е до мен. А най-хубавото беше увереността ми, че и тя изпитва същото.

— Трябва да тръгвам — рече накрая тя и се измъкна от колата, но после бързо се наведе отново към мен: — Може и да не ми личи, но съм щастлива. Толкова съм щастлива.

И пак ми намигна дяволито.

Проследих я как се качва по каменните стъпала на сградата, където се помещаваше службата ѝ. Мразех да я гледам как се отдалечава. Всяка сутрин изпитвах същото чувство.

Почудих се дали ще се обърне, за да разбере дали съм тръгнал. И тя го направи — видя, че още съм там, усмихна се влюбено и ми замаха с ръце. След това изчезна вътре.

Правехме едно и също всяка сутрин, но никога не ни омръзваше. Особено онова нейно дяволито смигване, което сякаш повтаряше думите ѝ: *Никой никога няма да те обича като мен.*

И за миг не се съмнявах в това.

9.

В онези дни бях в разгара на работата си като детектив — постоянно в движение, постоянно зает. Вече бяха започнали да ме включват в по-трудните и интересни разследвания. За съжаление последното, с което се занимавах, не беше от тях.

Доколкото се знаеше в полицейското управление на Вашингтон, италианската мафия не действаше в столицата, може би заради уговорка с ФБР и ЦРУ. Напоследък обаче пет фамилии се бяха срещнали в Ню Йорк и се бяха разбрали да правят бизнес във Вашингтон, Балтимор и част от Вирджиния. Нищо чудно, че местните криминални босове не бяха във възторг от новината. Особено азиатците, които контролираха трафика на кокаин и хероин.

Предишната седмица китайският наркобарон Джан Ан-Ло бе екзекутирал двама пратеници на италианската мафия. Доста погрешен ход. В отговор нюйоркските мафиоти бяха изпратили най-печения си убиец, за да се разправи с азиатца.

Научих всичко това по време на сутрешната оперативка в полицейското управление. Сега двамата с Джон Сампсън пътувахме към главната квартира на Джан Ан-Ло — къща близък, построена на калкан на ъгъла на Осемнадесета улица и Ем Стрийт в „Нортийст“. Ние бяхме единият от двата екипа детективи, които трябваше да поемат сутрешното наблюдение, кръстено от нас „Операция отрепка“.

Паркирахме между Деветнадесета и Двадесета улица и започнахме наблюдението. Отвън къщата на Джан Ан-Ло изглеждаше порутена и разнебитена, с лющеща се жълта фасада. Мръсният двор бе затрупан с боклуци, сякаш изсипани от огромна кофа за смет. Повечето прозорци бяха заковани с шперплат или ръждясали ламарини. Нищо не подсказваше, че Джан Ан-Ло е важен бос в търговията с наркотици.

Времето бе топло и някои от съседите се разхождаха по улиците или се бяха събрали на групички на покритите веранди пред къщите, за да си побъбрят.

— С какво се занимават хората на Джан? Екстази, хероин? — попита Сампсън.

— Захванал се е със синтетична дрога, така наречения „ангелски прах“ — обясних му аз. — Пласира го по Източното крайбрежие — Вашингтон, Филадельфия, Атланта, Ню Йорк. Този бизнес се оказва доста печеливш и затова италианците искат своя дял. А какво мислиш за назначението на Луис Френч в Бюрото?

— Не го познавам. Но щом е *назначен*, значи не е много добър за работата — отвърна Сампсън.

Засмях се на заключението му. Сетне двамата се снишихме на седалките и зачакахме. Дали наемникът, който трябваше да ликвидира Джан Ан-Ло, щеше да се появи? Разбира се, ако информацията ни беше точна.

— Знаем ли нещо за убиеца? — попита партньорът ми.

— Предполага се, че е ирландец — отвърнах и го погледнах, за да видя реакцията му.

Сампсън повдигна учудено вежди и се извърна към мен:

— И работи за мафията? Как са го приели?

— Говори се, че е много добър. И луд. Прякорът му е Касапина.

В този момент прегърбен възрастен човек тръгна да пресича Ем Стрийт, оглеждайки се внимателно в двете посоки. Бавно извади цигара. Едва не се сблъска с някакъв слаб бял мъж, който се подпираше на алуминиев бастун. По средата на улицата двамата се поздравиха със сериозни изражения.

— Големи чешити се навъртат наоколо — усмихна се Сампсън. — Навярно някой ден и ние ще бъдем същите.

— Може би — поклатих глава и допълних: — Ако имаме късмет. В този миг Джан Ан-Ло се появи на сцената.

10.

Наркобосът беше висок, мършав, с изпито лице. Проскубаната му козя брадичка беше дълга поне петнадесетина сантиметра.

Имаше славата на умен и опасен престъпник, понякога ненужно жесток, сякаш за него всичко беше една голяма, рискована игра. Израснал по улиците на Шанхай, той се преместил в Хонконг, след това в Багдад, за да се озове накрая във Вашингтон, където владееше няколко квартала като съвременен китайски феодал.

Обходих с поглед улицата, търсейки признаци на приближаваща опасност.

Джан и двамата му бодигардове изглеждаха нащрек и се запитах дали вече не е предупреден. И ако е така, от кого? Вероятно някой от полицейското управление фигурира във ведомостта му за заплати... Напълно възможно.

— Дали бодигардовете са ни забелязали? — обади се Сампсън.

— Предполагам. Ние сме тук по-скоро като спирачка, а не за нещо друго.

— Значи и убиецът ни е забелязал...

— Ако е тук и ако е добър, най-вероятно също ни е видял.

Джан Ан-Ло бе изминал половината път до лъскавия си черен мерцедес, паркиран на улицата, когато друга кола, черен буик, изскочи от завоя. Ускори, двигателят изръмжа, а гумите изсвистяха по паважа.

Бодигардовете на наркобоса мигновено се извърнаха към летящия автомобил. И двамата бяха извадили оръжията си. Със Сампсън отворихме вратите на машата кола и той изръмжа:

— Голяма спирачка сме, няма що!

Джан Ан-Ло се поколеба, но само за миг. После с дълги, неуверени крачки пое към порутената къща, от която току-що бе излязъл, сякаш се опитваше да тича с дълга пола. Навярно съвсем правилно бе съобразил, че ако продължи към мерцедеса, ще бъде в по-голяма опасност.

Но се оказа, че всички са сгрешили — и Джан, и бодигардовете му, и ние двамата със Сампсън.

Изстрелите дойдоха зад гърба на азиатеца, от противоположната страна на улицата.

Три шумни пукотевици от дулото на пушка с *дълга* цев.

Той се свлече и остана проснат неподвижно на тротоара. Кръвта шурна от главата му и върху плочките бързо се образува червена локва.

Извърнах се рязко и погледнах към покрива на къщата от кафяв камък, чиято стреха допираше съседните къщи по Ем Стрийт.

Видях рус мъж, който направи нещо изключително странно: *поклони се в наша посока*. Не можех да повярвам на очите си. Сякаш беше на сцена.

В следващия миг той се наведе зад тухления парапет и изчезна от погледа ми.

Двамата със Сампсън прекосихме улицата тичешком и нахлухме в сградата. На бегом изкачихме стълбите на четирите етажа. Когато стигнахме на покрива, нямаше и следа от стрелеца. Никой не се виждаше наоколо.

Дали току-що бях зърнал ирландския убиец, Касапина? Наемникът на мафията, изпратен от Ню Йорк?

Но кой друг, по дяволите, би могъл да бъде?

Все още не можех да повярвам на сцената, разиграла се пред очите ми. Не само бе очистил Джан Ан-Ло толкова лесно, но се бе поклонил като артист след представление.

11.

За Касапина не беше трудно да се смеси с колежанчетата в студентското градче на университета „Джордж Вашингтон“. Беше облечен в джинси и измачкана сива тениска с надпис „Спортен факултет“, а под мишницата си бе пъхнал един оръфан роман на Айзък Азимов. Прекара сутринта по пейките в четене на „Основаването“^[1], за да може да наблюдава студентите, и най-вече — да следи за Мариан. Момичето бе обсебило мислите му, ала това беше най-малкият му проблем.

Той наистина я харесваше и я следеше вече двадесет и четири часа, а тя взе, че разби сърцето му. Беше си отворила устата. Знаеше го със сигурност, защото я чу да споделя със Синди, най-добрата ѝ приятелка, за „консултантката“, с която говорила преди няколко дни. След това бе отишла на втора консултация, въпреки изричната му забрана и предупреждението му.

Грешка, Мариан.

След часовете по префърцунената английска литература от осемнадесети век Мариан излезе от сградата на университета и той я последва. Момичето се движеше в компанията на двадесетина студенти. Касапина веднага разбра, че се е запътила към апартамента си. *Отлично.*

Може би бе приключила със занятията за деня, а може би имаше дълга почивка между часовете. Но за нея вече нищо нямаше значение. Тя бе нарушила правилата и сега трябваше да си понесе наказанието.

След като разбра, че отива в квартирата си, Съливан реши да я чака там. Като студентка от горния курс ѝ бе позволено да живее извън комплекса и тя бе наела малък двустаен апартамент на Тридесет и девета улица, който поделеше с младата Синди. Сградата беше на четири етажа, без асансьор. Касапина влезе вътре без затруднения. Предната врата беше с обикновена ключалка, детска играчка за него.

Докато я чакаше, реши да се настани удобно. Съблече се и събу обувките си. Не искаше да цапа дрехите си с кръв.

Прочете малко от книгата си, помота се из стаите наоколо. Щом Мариан влезе, Касапина се скри в спалнята. А когато тя отвори вратата, я сграбчи с две ръце отзад и притисна скалпела под брадичката ѝ.

— О, здравей, Мариан, Мариан — прошепна напевно. — Нали те предупредих да не говориш!

— Не съм казала на никого — едва чуто промълви тя. — Моля те...

— Лъжеш. Обясних ти какво ще се случи. По дяволите, дори ти го *показах* на снимка!

— Не съм казала, повярвай ми! — проплака момичето. — Обещах ти...

— Аз също ти обещах нещо, Мариан. Заклех се в очите на майка си.

Преряза гърлото ѝ отляво надясно. После още веднъж, в обратна посока.

Докато момичето се извиваше в предсмъртни гърчове на пода, давейки се в кръвта си, той ѝ направи няколко снимки.

Най-хубавите досега, не се съмняваше в това. Не искаше да я забрави, никога.

[1] *Foundation* — цикъл от шест фантастични романа, в които се разказва за учредяване на Академия по психоистория и гибелта на империята на Клеон, властващ над империята на злото. Според слуховете производението оказало голямо влияние върху Осама бин Ладен, който след прочитането му започнал да се възприема като велик борец срещу световното зло. — Б.пр. ↑

12.

Следващата вечер Съливан все още беше във Вашингтон. Знаеше съвсем точно какво си мисли Джими Бомбето, но приятелят му беше твърде предпазлив и прекалено се страхуваше за оцеляването си, за да попита: *Имаш ли представа какво, по дяволите, правиш? Защо все още сме във Вашингтон?*

Е, в интерес на истината, той имаше. Караше откраднат „Шевролет Капри“ с тъмни стъкла по улиците на столичния квартал, известен като Саутийст. Търсеше *конкретна* къща, готов да убие отново. И всичко това заради Мариан. И нейната голяма уста.

Помнеше адреса наизуст и предполагаше, че вече е съвсем наблизо. Трябваше да направи още един удар и тогава двамата с Джими можеха да напуснат Вашингтон.

— Улиците тук ми напомнят за дома — промърмори Джими, докато се взираше през предното стъкло. Опитваше се гласът му да звучи безгрижно, сякаш наистина се шляят просто така. Но след стрелбата в китайския квартал това не му се удаваше много.

— И защо? — попита ехидно Касапина. Знаеше какво ще каже Джими, винаги знаеше. В интерес на истината предсказуемостта на партньора му през повечето време му действаше успокоително.

— Всичко се разпада направо пред очите ти — въздъхна философски Бомбето. — Също като в Бруклин. И си има причина *защо* е така. Виждаш ли ваксаджийчетата, дето висят на всеки ъгъл? Кой, по дяволите, би искал да живее тук? И то по този начин?

Майкъл Съливан се усмихна хладно. Джими понякога изпадале в мрачни настроения и му лазеше по нервите.

— Ако поискат, политиците могат да оправят цялата тази бъркотия — рече Касапина. — Няма да е толкова трудно.

— Ах, Майки, ти си такава мека душичка. Може би трябва да се кандидатираш за сенатор. — Бомбето поклати глава и се обърна, уж да погледне през страничния прозорец. Знаеше, че не бива да прекрачва определени граници.

— Аха, и ти всъщност *не* се питаш какво правим още тук — изгледа го насмешливо Касапина. И не си мислиш, че съм най-шантавият човек в Америка? Може би ти се иска да скочиш от колата и да се затичаш към „Юниън Стейшън“, за да вземеш влака за Ню Йорк, а Джими?

Продължаваше да се усмихва, така че Бомбето реши също да се засмее. Направи го предпазливо. През изминалите няколко години той бе видял как Съливан убива с усмивка двама от техните „приятели“ — единия с бейзболна бухалка, а другия с френски ключ. Трябваше постоянно да внимава.

— И така, какво правим тук — претраши се да попита той накрая. — След като вече би трябвало да сме в Ню Йорк...

Касапина сви рамене.

— Търся къщата на едно ченге.

Бомбето притвори очи.

— О, Господи! Ама защо точно ченге? — Дръпна периферията на шапката си по-ниско на челото, сякаш искаше да се скрие в нея.

Касапина отново сви рамене, но се развесели.

— Довери ми се. Нима *някога* съм те издънвал? Да помниш *някога* да съм прекалявал?

Този път и двамата се разсмяха. Дали Майкъл Съливан някога бе прекалявал? По-щур въпрос от този едва ли можеше да има.

Отне му още двадесетина минути, за да открие къщата, която търсеше. Беше на два етажа и изглежда, наскоро бе преобоядисана. По первазите на прозорците отвън имаше саксии с цветя.

— Ченгето тук ли живее? — оживи се Джими. — Всъщност мястото си го бива, добре се е уредил.

— Да, но аз мисля да се намеся и да му създам малко бъркотия. Може би ще използвам триона си. Ще направя някоя и друга снимка.

Бомбето потръпна.

— Мислиш ли, че е добра идея? Сериозно се съмнявам...

Касапина го погледна подигравателно:

— Знам, че се съмняваш. Виждам как мозъкът ти вече се е задръстил от шубе.

— Как се казва ченгето? — едва успя да попита Джими. — Не че има значение...

— Името му е Алекс Крос — отвърна Съливан.

13.

Касапина паркира една пресечка по-нагоре по Четвърта улица. Слезе от колата и с бързи крачки се върна към уютната къща, в която ченгето обитаваше апартамента на горния етаж. Не му беше трудно да се сдобие с адреса. В крайна сметка мафията имаше връзки в Бюрото.

Заобиколи отстрани, опитвайки се да се прикрие, но не се притесняваше особено, че може да го забележат. Хората в тези квартали не говореха за това, което са видели.

Работата трябваше да се свърши бързо, за няколко секунди — да влезе и да излезе от къщата. А после — обратно в Бруклин, за да отпразнува последния си удар и да си получи парите.

Мина през гъсто засетите вечнозелени храсти, ограждащи задната веранда, и се изкачи по стъпалата. Бутна кухненската врата, чиито панти изскърцаха пронизително.

Дотук добре. Влезе съвсем лесно. Очакваше и по-нататък да не се затрудни особено.

В кухнята нямаше никого.

Да не би къщата да беше празна?

После чу бебешки плач и извади пистолета си „Берета“. Опипа острия скалпел в левия си джоб.

Обещаващо развитие. Присъствието на бебета правеше хората по-нехайни. И преди беше убивал обитатели на подобни домове — в Бруклин и Куинс. Беше накълцал на парчета един доносник от мафията в собствената му кухня, а след това бе заредил семейния хладилник с окървавените късове като послание.

Промъкна се надолу по къс коридор, движейки се като сянка. Не издаде нито звук.

После надникна в малка дневна, гостна или каквото там беше, по дяволите!

Гледката, разкрила се пред очите му, не бе тази, която очакваше. Висок, привлекателен мъж сменяше памперсите на две малки деца. Явно си разбираше от работата. Съливан го оцени, защото преди

години се бе грижил за тримата си сополиви братя в Бруклин. През живота си бе сменил доста памперси.

— Къде е стопанката на дома? — попита Касапина.

Мъжът вдигна глава — беше детектив Алекс Крос. Но не изглеждаше никак уплашен. Сякаш въобще не бе изненадан, че Касапина е в дома му. Най-малкото трябваше да бъде шокиран... Значи ченгето не беше от страхливците. Макар че не беше въоръжен, зает със сменянето на бебешки пелени, той се държеше достойно, демонстрираше истински характер.

— Кой си ти? — попита детектив Крос, сякаш владееше положението.

Касапина скръсти ръце, като държеше пистолета така, че децата да не го видят. По дяволите, той обичаше малки деца. Проблемите му ги създаваха възрастните. Като неговия старец, той беше ярък пример за това.

— Не знаеш ли защо съм тук? Нямах ли някаква представа? — присви очи Съливан.

— Може би имам. Предполагам, че ти си убиецът от вчера. Но защо си тук? В моята къща? Това не е правилно.

Касапина сви рамене.

— Правилно, грешно, кой го определя? Предполага се, че съм малко луд. Поне така ми казват някои. Може и да е вярно. Ти как мислиш? Наричат ме Касапина.

Крос кимна с ледена физиономия:

— И аз така съм чувал. Не наранявай децата ми. В къщата няма никой друг освен мен. Майка им не си е у дома.

— И защо ще го правя — да наранявам децата ти? Или теб пред тях? Това не е в мой стил. Ето какво ще ти кажа, ще си тръгна! Както споменах — малко съм луд. Днес извади късмет. Чао, хлапета.

След тези думи Съливан се поклони както след стрелбата по Джан Ан-Ло. После се извърна и напусна апартамента по същия път, по който бе дошъл. Нека голямото и умно ченге се опита да разбере действията му. Не беше чак толкова луд, колкото изглежда — винаги имаше план за всяко свое действие. Знаеше какво прави, защо и кога.

14.

Ненадейната среща с Касапина ме разтърси повече от всичко, което ми се бе случвало досега като полицаи. *Един убиец бе влязъл в къщата ми. Право в дневната, където бяха децата ми.*

И какъв извод трябваше да си направя от това? Предупреждение ли беше? Или просто съм си голям късметлия? Убиецът бе пощадил семейството ми. Но защо изобщо бе нахлул в дома ми?

Следващият ден беше един от най-ужасните в работата ми. Докато една патрулка охраняваше къщата ми, аз трябваше да присъствам на три съвещания заради издънката с Джан Ан-Ло. Носеха се слухове за вътрешно разследване, първото, което щеше да засегне и мен.

Заради тези непредвидени съвещания, плюс допълнителната бумажина и ежедневните ми задачи тази вечер закъснях да взема Мария от Потомак Гардънс. Вече бе тъмно. Чувствах се виновен. Все още не бях свикнал с работата ѝ, а освен това тя отново бе бременна.

Минаваше седем и петнадесет, когато пристигнах в Потомак Гардънс. Но жена ми не ме чакаше отпред както обикновено.

Паркирах и слязох от колата. Запътих се към офиса ѝ, който се намираще на първия етаж, близо до строежа. Ускорих крачки и накрая затичах.

Когато я видях да излиза от вратата, внезапно всичко си дойде на мястото. Голямата ѝ чанта бе пълна с документи и не можеше да се затвори, в ръцете си държеше втора купчина папки.

При все това, щом ме видя, тя ми се усмихна и ми махна. Почти никога не се ядосваше на грешките, които правех — като например да закъснея да я прибера от работа с повече от половин час.

Не ме беше грижа колко сантиментално или старомодно беше, но винаги се вълнувах да я видя. За мен на първо място бяха Мария и семейството ми, а работата ми идваше след *това*. Струваше ми се, че съм постигнал идеалния баланс.

— *Алекс! Алекс!* — радостно извика тя и ми махна с ръка, докато тичах към нея.

Двама типове от квартала, които тя явно познаваше, се бяха облегли на оградата. Извърнаха се към нас и ни се присмяха подигравателно.

— Хей, красавице! — извиках ѝ. — Извини ме, че закъснях!

— Не се притеснявай. Аз също имах работа — отвърна ми и подвижна на едно от хулиганчетата: — Хей, Рубън! Ревнуваш ли, момче?

Той се засмя:

— Искат ти се, Мария. Ще ти се аз да съм с теб, а не той.

— Да бе, как не. Мечтай си!

Целунахме се, но не се задълбочихме много, защото се намирахме пред сградата, където работеше, а и тези типове ни наблюдаваха. После взех чантата и папките ѝ и се запътихме към колата.

— Толкова си мил, Алекс — усмихна ми се тя.

— Ще понеса и теб, ако пожелаеш.

— През целия ден ми липсваше — рече тя и отново се усмихна. Сетне зарови лице в рамото ми. — Толкова те обичам.

Тя някак се отпусна в прегръдката ми.

После чух изстрелите. Две далечни, глухи изпуквания, които в първия миг дори не ми направиха впечатление. Дори не бях сигурен откъде дойдоха. Така и не видях стрелеца.

— О, Алекс — прошепна Мария.

После притихна и остана неподвижна. Не знаех дали диша.

Преди да осъзная какво се случва, тя се изплъзна от ръцете ми и се свлече на тротоара. Сграбчих я ужасен, вдигнах я, опитах се да я закрия с тялото си.

Тогава видях кръвта, която изби по блузата ѝ. Извиках, понесох я на ръце и хукнах към колата.

Кръвта, обагрила гърдите ѝ, попи в дрехите ми. Мисля, че крещях нещо, но не съм сигурен какво точно се случи, след като осъзнах, че Мария е ранена тежко.

Зад мен тичаха Рубън и другият хлапак. Може би искаха да ми помогнат. Не знаех дали изобщо нещо би могло да спаси Мария. Страхувах се, че тя издъхва в ръцете ми.

15.

Болницата „Сан Антонио“ не беше далеч, а аз тичах с всички сили, притиснал отпуснатото тяло на жена ми към гърдите си. Сърцето ми биеше лудо, ушите ми бучаха, сякаш бях понесен от огромна океанска вълна, която щеше всеки миг да ме размаже в скалист бряг.

Страхувах се, че ще се спъна и ще падна, защото краката ми трепереха. Ала знаех, че не мога да спра, докато не стигна до спешното отделение.

Мария не бе издала нито звук, след като бе прошепнала името ми. Бях изплашен до смърт. Светът около мен се размъти, сградите сякаш бяха в мъгла, което правеше случващото се още по-нереално.

Продължавах да тичам, изпаднал в шок.

Стигнах до Индипендънс Авеню и накрая видях блестящия червен надпис „Сан Антонио: Спешно отделение“. Беше само на една пресечка разстояние.

Трябваше да спра на светофара, защото колите летяха пред мен. Започнах да крещя за помощ. От мястото си виждах група санитарии и сестри, които си говореха пред спешното отделение, но те не можеха нито да ме забележат, нито да ме чуят заради грохота на уличното движение.

Нямах друг избор, започнах да си пробивам път между фучащите автомобили.

Някои от колите набиваха спирачки, други ме заобикаляха, писнаха клаксони. Едно сребристо комби спря. Зад волана беше изнервен баща, чиито деца надничаха през стъклата. Когато зърнаха отпуснатото тяло на Мария в ръцете ми, по лицата им се изписа паника.

Още няколко коли спряха, за да ми дадат път.

„Ще се справим!“, помислих си, сетне изкрещях, сякаш Мария можеше да ме чуе:

— Вече сме в „Сан Антонио“. Всичко ще бъде наред, скъпа. Почти стигнахме, дръж се! Обичам те.

Стъпих на тротоара, когато миглите на Мария внезапно потрепнаха и тя отвори очи. Погледна ме, взирайки се в ужасеното ми лице. Изглеждаше объркана, но постепенно зениците ѝ се проясниха.

— Обичам те, Алекс — едва прошепна тя и някак намери сили да ми смигне дяволито. Така, както само тя можеше да го направи. След това очите на моето сладко момиче се затвориха за последен път и тя завинаги си отиде от мен. А аз стоях и я притисках в прегръдките си, опитвайки се да се вкопча отчаяно в отлитащата ѝ душа.

16.

Мария Симпсън Крос умря в ръцете ми — нещо, което не съм казвал на никого, с изключение на Сампсън и Мама Нана.

Не исках да говоря за последните ни мигове заедно. Не ми беше нужно нито съжалението, нито любопитството на хората. Не желяех да им давам повод за разтърсващи клюки или драматични истории, които да си шушукат на ухо. През следващите няколко месеца, докато траеше полицейското разследване, нито веднъж не проговорих за случилото се пред болница „Сан Антонио“. То беше между Мария и мен.

Двамата със Сампсън разпитахме стотици свидетели, но никой не ни даде някаква следа, която да ни отведе към убиеца ѝ. Проверихме местонахождението на лудия убиец. Установихме, че Касапина още предишната вечер е излетял за Ню Йорк, очевидно е напуснал Вашингтон малко след като бе излязъл през вратата на кухнята ми. ФБР ни помогна, защото бе застреляна съпруга на полицай. Следователно не лудият пратеник на мафията беше убиецът.

След гибелта на Мария настанаха ужасни дни. На сутринта обикалях апартамента с пищящата Джени на ръце, все още препасан с кобура, без да извадя пистолета си. Не можех да спра да мисля, че бебето плаче за майка си, издъхнала пред „Сан Антонио“, където то се бе родило само преди шест месеца.

Внезапно очите ми се наляха със сълзи. Почувствах се смазан от реалността и абсурдността на случилото се. Не можех да се справя с новия си живот. Нито с детето, което не преставаше да плаче в ръцете ми.

— Всичко е наред, бебче — шепнех на бедното ми момиченце, което, измъчвано от коварната болест, навярно искаше да е в прегръдките на майка си, а не в моите.

А всъщност си мислех: *Нищо не е наред! Твоята майка си отиде. Ти никога повече няма да я видиш. Нито аз.* Скъпата ми, сладка Мария, която никога не е причинила зло на друго човешко същество... Обичах я повече от живота си. Бе ни отнета толкова внезапно... И никой не би могъл да ми обясни защо. Дори Бог. *О, Мария* — говорех

й, докато крачех с нашето бебе на ръце, — как *можа да се случи това? Как ще живея оттук нататък? Как ще продължа без теб? Не се самосъжбявам, но в момента не съм на себе си. Но ще се съвзема, ще се съвзема, обещавам ти... Само не сега...*

Знаех, че тя няма да ми отговори, но беше странно успокояващо да си представям, че може би поне ме чува. Гласът ѝ сякаш отекваше в главата ми, все едно съвсем ясно различавах думите ѝ: *Ще се справиш, Алекс, защото толкова много обичаш децата ни.*

— О, Джени, горкото ми бебче. Толкова те обичам! — прошепнах, допрял устни до челцето малката ни дъщеричка.

Тогава видях Мама Нана.

17.

Моята баба стоеше в коридора, водещ към двете малки спални на апартамента. През цялото време ме беше наблюдавала, скръстила ръце пред гърдите си. Нямах представа дали съм говорил на глас. Нана излъчваше твърдост. Изглежда, напълно се владееше.

— Мисля, че ти и децата трябва да дойдете да живеете у дома, на Пета улица. Къщата е достатъчно голяма, Алекс. Така ще е най-добре оттук нататък.

— За какво ще е най-добре? — попитах, малко смутен от думите ѝ, особено след като Джени писна в ухото ми.

— Нуждаеш се от помощ за децата — продължи тя.

— Искам да ти помогна и ще го направя.

— Ще се справим сами. Само ми дай малко време да се окопитя.

Нана не ми обърна внимание и продължи:

— Аз ще бъда с теб, Алекс, и с децата. Отсега нататък ще е така.

Приближи до мен и ме прегърна силно със слабите си старчески ръце.

— Обичам те повече от живота си — прошепна тя и додаде: — Обичах и Мария. На мен тя също ми липсва. Обичам и тези бебета, Алекс.

И двамата плачехме — и *тримата* плачехме, скупчени един до друг в малката дневна на апартамента ни. Нана беше права за едно — това място не можеше да бъде повече наш дом. Твърде много спомени, свързани с Мария, живееха тук.

— А сега ми дай Джени — каза тя и това не беше молба. Пое ревящото бебе в ръце и бавно го залюля. Тази твърда жена, висока малко над метър и петдесет, бе отгледала и мен самия, откакто на десет години останах сираче.

Нана потупа Джени по гръбчето и бебето най-неочаквано се оригна. И двамата се усмигнахме, въпреки мъката, която изпитвахме.

— Не подхожда много на истинска дама — прошепна Нана. — А сега, Джанеле, престани с този ужасен рев. Веднага!

Джени тутакси я послуша.

Това беше началото на нашия нов живот.

ВТОРА ЧАСТ
СТУДЕНО ДОСИЕ (2005 Г.)

18.

Днес получих писмо от онзи психопат Кайл Крейг, което направи ме побърка. Как бе успял да го изпрати на домашния ми адрес, в къщата на Пета улица? Доколкото знаех, Кайл беше заключен в строго охраняван затвор във Флорънс, Колорадо. Въпреки това беше доста обезпокоително да получа писмо от него.

Алекс,

Напоследък много ми липсват редовните ни разговори и цялото ни общуване, което е повод за това малко послание. За да бъде честен с теб, трябва да ти призная, че това, което ме потиска, е фактът, че ти си под моето ниво — както по отношение на интелекта, така и на въображението. И все пак тъкмо ти ме залови и ме изпрати тук, нали? Обстоятелствата и крайните резултати биха могли да ме наведат на мисълта за някаква Божествена намеса, но разбира се, още не съм стигнал чак дотам.

Както и да е, зная, че си заето момче (не се подигравам), затова няма да ти отнемам много време. Само исках да знаеш, че постоянно мисля за теб и се надявам скоро да те видя. Всъщност разчитам на това. Възнамерявам да убия Нана и децата пред очите ти. Нямам търпение отново да се срещна с всички вас. И това ще стане — обещавам ти.

К.

Прочетох бележката два пъти и едва не ми приля. Сетне я скъсах на малки парченца и се опитах да направя противното на онова, което Кайл искаше да постигне: *изхвърлих го от мислите си*.

Или поне донякъде.

После се обадох в строго охранявания затвор в Колорадо, за да им кажа за писмото, както и да се уверя, че Кайл Крейг е все още там,

В килята.

19.

Беше събота и не бях на работа. Никакви престъпления, нито наказания за днес. Никакви психопати на хоризонта, поне доколкото ми бе известно.

Семейната ни кола в тези дни беше древната „Тойота Корола“, която някога принадлежеше на Мария. Освен сантименталната ѝ стойност и издръжливостта не намирах в нея други привлекателни качества нито във формата, нито в съдържанието ѝ. А още по-малко в белезникавата боя и безбройните ръждиви петна по капака на багажника и на калниците. За рождения ми ден децата ми бяха подарили няколко стикера, на които с големи букви пишеше: „Може и да съм бавна, но пак те изпреварвам“ и „Изпълни молбата ми и открадни тази кола“. Те също не харесваха королата.

И така, в тази светла и слънчева съботна сутрин аз взех Джени, Деймън и малкия Алекс, за да отидем да си купим автомобил.

Докато шофирах, от уредбата в колата се носеха звуците на „Знаменитост за една нощ“ на Туиста^[1], последвана от „Всичко се разпада“ на Кейни Уест^[2].

През цялото време децата се надпреварваха да правят все по-налудничави предложения за колата, която трябваше да си купим.

Джени искаше „Рейндж роувър“, но това нямаше да стане поради един куп основателни причини. Деймън се опитваше да ме убеди да му купя мотоциклет, който, разбира се, *той* нямаше да може да използва поне още четири години, докато не навърши осемнадесет. Идеята му беше абсурдна и аз дори не я удостоих с отговор, ако не се брой изръмжаването.

Малкият Алекс, или Али, беше съгласен на каквато и да е марка кола, стига да е червена или яркочервена. Той беше интелигентно момче и сигурно щях да се съобразя с предпочитанията му, като се изключи „червена“ и „ярка“.

И така ние спряхме пред магазина на „Мерцедес“ в Арлингтън, Вирджиния, което не беше много далеч от вкъщи. Джени и Деймън се заплеснаха по един сребрист спортен CLK с подвижен покрив, докато

Али пробваше широката предна седалка на един R350. Аз си мислех за подходяща семейна кола — безопасна, красива и удобна.

— Тази ми харесва — заяви Али. — Синя е. И е хубава. Точно както трябва.

— Имаш отличен вкус за автомобили, приятелче. Виж тези шест разкошни седалки. Погледни този стъклен покрив, сигурно е висок поне метър и петдесет.

— Красива е — повтори Али.

— Протегни се. Погледни колко е широко, малки човече. Това се казва автомобил.

Продавачката на име Лори Бъргър стоеше до нас през цялото време, без да бъде прекалено настоятелна или досадна. Оценявах го. Бог да благослови компанията „Мерцедес“.

— Имате ли въпроси? — попита жената. — Нещо, което бихте искали да знаете?

— Всъщност не, Лори. Още щом седнеш в R350, и вече ти се иска да го купиш.

— Това доста улеснява работата ми. Имаше същия модел и в черно със сребристосива тапицерия. Наричаме R350 кола с висока проходимост. Купето комби е като на сувовете.

— И съчетава качествата и на двете — усмихнах ѝ се свойски.

В този момент пейджърът ми иззвъня и аз въздъхнах достатъчно високо, за да привлече околните погледи.

Не и в събота! Не и докато си купувам кола. Не и докато съм седнал в този прекрасен „Мерцедес R350“.

— Охо! — възкликна Али и се ококори. — Сетне извика високо през салона, за да го чуят Деймън и Джени. — Пейджърът на тати звъни!

— Ти си един малък издайник! — промърморих и го целунах по главичката.

Правех го по няколко пъти на ден.

Той се изкиска и ме плесна по ръката. Винаги оценяваше шегите ми. Нищо чудно, че двамата се разбирахме толкова добре.

Само че този път съобщението едва ли беше забавно. Веднага познах номера и не смятах, че ще чуя добри новини.

Беше Нед Махони от Отряда за спасяване на зложници. Може би от ОСЗ ме канеха на барбекю с танци в Куонтико?

Обадих се на Нед по мобифона.

— Получих обаждането ти. Защо ме търсиш?

— Алекс, нали знаеш къде е Кентъки Авеню, близо до Петнадесета улица в Саутийст?

— Разбира се. Не е далеч от моята къща. Но в момента се намирам в Арлингтън. С децата съм. Избираме си нова семейна кола. Нали знаеш какво е *семејство*, Нед?

— Чакай ме там, на Кентъки и Петнадесета. Нуждая се от помощта ти. Ти познаваш обстановката. Не мога да ти обяснявам повече по телефона.

Нед ми съобщи още няколко детайла, но без да навлиза в подробности. Защо беше толкова лаконичен? Какво премълчаваше?

— Но аз съм с децата, Нед! — опитах се да възразя.

— Съжалявам. Екипът ми ще бъде там около десет часа, най-много да закъснее с петнадесетина минути. Не се шегувам, адът се е стоварил над главите ни, Алекс.

Нямаше съмнение, че е така. Защо иначе щяха да викат Отряда за спасяване на заложници, и то във Вашингтон? А и Нед Махони нямаше да ми се обажда в събота сутрин без повод.

— Какво става? — попита ме Али.

— Трябва да отида на едно барбекю — отвърнах мрачно. — *И ми се струва, че ще бъде основното блюдо върху скарата!* — помислих си.

[1] Сценично име на Кавалиър Мичъл (р. през 1973 г.), рапър, най-бързо говорещ според книгата на рекордите на „Гинес“. — Б.пр. ↑

[2] Рапър (р. през 1977 г.), станал известен през 2004 г. — Б.пр. ↑

20.

Обещах на Лори Бъргър, че ще се върна скоро за семейния автомобил, след това откарах хлапетата у дома. По време на цялото пътуване бяха притихнали и нацупени. Също като мен. Карах зад едно комби, на чието задно стъкло бе залепен стикер: „Първо Ирак, после Франция“. Напоследък виждах такива из цял Вашингтон.

„Хубастанк“^[1] гърмеше от уредбата на колата, което допринасяше допълнително за напрегнатата обстановка. Ето че пак изоставих децата си, за да отида на работа. За тях нямаше значение, че трябва да печеля пари, за да живеем, нито че имам отговорности. Какво, по дяволите, ставаше на Петнадесета улица в Кентъки? И защо трябваше да се случи точно днес? Във всеки случай нищо добро...

— Благодаря за страхотната събота, татко — отрони Джени, докато слизаше от колата на Пета улица. — Наистина ще ми остане хубав спомен.

Надутият ѝ, саркастичен тон ме възпря да се извиня, както смятах да направя. Вместо това рекох:

— Ще се видим по-късно. — После додадох: — Обичам ви. — А това определено беше истина, обичах ги, и то много.

— Да, татко, *по-късно*. Може би следващата седмица, ако имаме късмет — продължи Джени и сърдито ми отдаде чест. Жестът ѝ ме прониза като копие.

— Съжалявам — измърморих, — наистина съжалявам, деца.

След което подкарах към Кентъки Авеню, където трябваше да посрещна Нед Махони и хората от специалния му екип за спасяване на заложници. Трябваше да разбера какво изисква спешната ми намеса.

Както се оказа, дори не можах да се доближа до Кентъки и Петнадесета улица. Полицаяте от вашингтонското управление бяха блокирали района в радиус от десет преки. Положението определено изглеждаше напечено.

Затова слязох от колата и тръгнах пеша.

— Какво става? Чули ли сте нещо? — попитах продавача в кварталната хлебарница, откъдето понякога купувах понички с

конфитюр за хлапетата.

— Навсякъде е пълно с ченгета — процеди той. — Само се огледай, братче, ровят наоколо като свине.

Той явно не знаеше, че съм бил детектив към отдел „Убийства“, а сега работя към ФБР. Кимнах му сдържано, но човек никога не свиква с подобно презрение, дори понякога да е с основание. Може да сме „свине“, но ние рискуваме живота си заради такива като него. Повечето хора не разбират колко е опасна нашата професия.

Говориш така, защото не знаеш какво е да гърмят по теб! Това исках да кажа на хлебаря, но не го направих. Просто си тръгнах, за пореден път преглъщайки обидата.

Закрачих забързано, докато най-последно не зърнах Нед Махони. Размахвах значката си на агент от ФБР, за да ме пропуснат. Все още нямах представа какво ставаше. Знаех само, че държат заложници в някаква лаборатория за наркотици, където се занимавали с производство и пакетиране на синтетична дрога.

— Каква утеха си ти за уморените ми очи — възкликна Махони, когато ме видя да вървя към него. — Алекс, няма да повярваш в каква смрадлива каша сме се забъркали!

— Искаш ли да се обзаложим?

— Десет долара, че досега не си се сблъсквал с нищо подобно. Вади парите!

Двамата си стиснахме ръцете. Определено не исках да загубя този облог.

[1] Квартет от Лос Анджелис (1994 г.), свирят в стил „поуст гръндж“. — Б.пр. ↑

21.

Нед потриваше двудневната си руса брада, докато говореше с обичайния си маниер — задъхан и възбуден, без да дава възможност никому да вметне и една дума. Не можех да отклоня поглед от наболите по светлата му кожа косъмчета. Поразително бе как човек, преминал четиридесетте, може да има толкова рядка брада! *Харесвам* Нед Махони, макар че понякога може да бъде доста неприятен.

— Неколцина типове, може би петима или шестима, били добре въоръжени, нахлули в лабораторията за наркотици, за да я ограбят — рече той. — Но вътре се сблъскали с известни проблеми. Както разбрахме, в сградата има хора. Това е още едно усложнение, с което ще трябва да се справим впоследствие. После...

Вдигнах ръка, за да спра потока от думи, изливащ се от устата му:

— Сигурно работниците в лабораторията. Повечето са жени, майки и баби. За това ли става дума? Вътре има близки и роднини на наркопласъорите, на които те доверяват стоката си, така ли е?

— Е, значи ти е ясно защо те повиках — ухили се Махони през зъби. Тонът му напомняше сърдитата скороговорка, с която Джени ме бе удостоила преди малко. Това бе донякъде начин да прикрият уязвимостта си.

— Значи крадците и наркопласъорите са се оказали затворени вътре заедно? Защо не ги оставим да се изпозастрелят един друг?

— Вече имаше подобно предложение — отвърна Махони със сериозно изражение. — Но сега стигаме до най-хубавата част, Алекс. Ти си тук, защото въоръжените типове, които са нахлули да оберат лабораторията, са от Специалния отряд, твоите стари другари. Сега те са *другите* лоши момчета от сериала „Всичко лошо, което може да се случи, със сигурност ще се случи!“

Отново ми призля. Познавах повечето момчета от Специалния отряд.

— Двама патрулни са чули изстрели в сградата — продължи да обяснява Маркони. — Влезли да разберат какво става. Единият от

униформените бил застрелян. Разпознали момчетата от Специалния отряд.

Бях толкова изумен, че едва успях да отроня:

— Излиза, че момчетата от ОСЗ на ФБР са тук, за да се бият с онези от Специалния отряд към вашингтонското полицейско управление...

— Така излиза, човече. Добре дошъл в блатото. Имаш ли някакви идеи как да се измъкнем от него?

Да — помислих си: — *Веднага си тръгни оттук. Върни се при децата си. Днес е събота. Не съм на работа.*

Подадох на Нед десетачката за изгубения бас.

22.

Определено не виждах как можем да се измъкнем от тази каша. Махони ме бе повикал точно заради това, надявайки се да открия начин.

Разбира се, хората не обичат да са сами в нещастieto. Особено в слънчев следобед като днешния, когато е за предпочитане да си където и да било другаде, само не и тук, в разгара на предстояща престрелка, в която сигурно ще има убити.

Ситуацията бе обсъдена спешно в салона на близката гимназия. Вътре бе наблъскано докрай със служители на полицейското управление на Вашингтон, агенти на ФБР, включително и членове на ОСЗ, готови да щурмуват. А по всичко личеше, че май ще се наложи.

Към края на срещата капитан Тим Моран, шеф на Специалния отряд към вашингтонската полиция, изложи собственото си мнение. По очевидни причини той беше превъзбуден, но успяваше да изглежда спокоен и да запази самообладание. Познавах го от годините, прекарани в полицията, и уважавах смелостта и почтеността му. А ето че този следобед може би щеше да му се наложи да се изправи срещу собствените си хора.

— Да обобщим ситуацията — започна Моран. — Мишената е четириетажна сграда, където суровият хероин се преработва и се превръща в бял прах и много пари. Вътре има поне десетина работници, повечето са жени. Освен тях там са пазачите на лабораторията, добре въоръжени са и охраняват поне три от етажите. Изглежда, също са около десетина на брой. Там са шестимата от Специалния отряд, които са възнамерявали да оберат лабораторията, но са се озовали в капан. Очевидно разполагат с известно количество хероин и пари. Притиснати са между наркопласъорите и служителите от горните етажи, както и от още петима или шестима пазачи, които са се появили, докато обирът е бил в разгара си. В този момент сме в безизходно положение. Установихме първоначален контакт и с двете страни. Никой не иска да се предаде. Предполагам, че пресмятат какво

могат да загубят и да спечелят, така че засега са решили просто да стоят и да чакат.

След кратка пауза Тим Моран продължи със спокоен глас:

— Тъй като става дума за хора от Специалния отряд и предвид усложненията, произхождащи от този факт, Отрядът за спасяване на заложници ще ръководи операцията. Полицейското управление на Вашингтон ще съдейства изцяло на ФБР.

Изложението на капитан Моран беше стегнато и ясно. Изискваше се доста кураж, за да предаде ръководството на операцията в ръцете на ФБР. Но това беше единственото правилно решение, ако се наложи да се щурмува сградата и да се стреля по момчетата от Специалния отряд. Дори и да бяха лоши ченгета, те си оставаха ченгета. Никой от нас не искаше да гърми по своите.

Нед Махони се приближи до мен и ме погледна лукаво:

— А сега какво ще правим, Айнщайн? ОСЗ се оказва по средата на дяволски сандвич. Разбра ли защо те повиках?

— Извини ме, но нямам намерение да ти благодаря за оказаната чест — отвърнах му троснато.

— Е, нищо. То и без това няма кой знае за какво толкова да ми благодариш — заяви Махони и ме сръчка дружески в ребрата.

Жест, който накара и двамата ни да избухнем в смях.

23.

Това беше в кръвта му.

Винаги, когато беше във Вашингтон, Касапина имаше навика да наблюдава действията на полицията и сега в никакъв случай нямаше да изпусне това представление. Какъв страхотен късмет! Специалният отряд срещу ОСЗ. Какво по-хубаво?

През последните години го даваше по-кратко. „По-малко работа, повече забавления“, това беше новото му мото. Три или четири големи удара на година, плюс някоя и друга услуга за шефовете. Това му стигаше, за да си плаща сметките. А и новият дон, Маджоне Джуниър, не го харесваше особено. Единственият истински проблем беше, че му липсваше възбудата, притокът на адреналин, постоянното действие.

Ето защо бе дошъл да се наслади на „Бала на полицаите“. Това определение му хрумна, докато, смеейки се, паркираше своя „Рейндж Роувър“ на десетина пресечки от потенциалната сцена на престрелката. Наоколо се бяха струпали толкова много зяпачи, че дори пеша не може да приближи на повече от няколко пресечки от Кентъки Авеню. Докато си пробиваше път, преброи повече от двадесет полицейски микробуса, паркирани на улицата. Плюс още десетина патрулни.

Тогава видя сините анораци на феберейците — навярно бяха момчетата от Отряда за спасяване на заложници към „Куонтико“. По дяволите! Предполагаше се, че те са най-печените професионалисти на планетата. Също като него. Това беше страхотно и той нямаше да го пропусне за нищо на света, въпреки че беше малко опасно да се навърта наоколо. Видя няколко автомобила на началството. Но в „замразената зона“, т.е. във вътрешния периметър зърна нещо, което го накара да спре, а сърцето му да забие по-силно. Мъж в цивилни дрехи говореше с един от феберейците.

Познаваше този тип. Беше Алекс Крос. С него споделяха общо минало. Тогава си спомни и друго — *Мариан. О, Мариан!* Едно от любимите му убийства и едни от най-хубавите снимки.

С всяка изминала минута ставаше все по-хубаво и по-хубаво.

24.

Определено разбирах защо Нед Махони ме бе повикал.

По приблизителна оценка във фабриката за преработка на хероин имаше повече от сто и петдесет килограма отрова на стойност около седем милиона долара по цени на дребно. Ченгета, изправени срещу ченгета. Изглежда, нямаше печеливш ход за никого от замесените в ситуацията.

Нито бандитите, нито момчетата от Специалния отряд даваха признаци, че ще се предадат. Освен това не позволяваха на нито една от работничките, затворени на четвъртия етаж, да си тръгне. Разполагахме с имената и приблизителната възраст на някои от тях — бяха между петнадесет и осемдесет и една годишни. Бяха все жени, които не можеха да си намерят друга работа било заради езиковата бариера, или заради липса на квалификация, но им се налагаше по някакъв начин да си изкарват хляба.

Както и останалите, и аз не можех да намеря евентуално разрешение на задачата или алтернативен план. Може би заради това към десет часа реших да се поразходя малко извън ограждението. Да проясня мислите си. Може би щеше да ми хрумне нещо, ако се измъкна за малко от затвореното пространство.

По улиците се бяха събрали стотици зяпачи, бяха се струпали също репортери и телевизионни екипи. Поех по Ем Стрийт, пъхнал ръце в джобовете.

На едно място цареше особено оживление. Хора, живеещи наблизко, и случайни минувачи даваха интервюта. Канех се да отмина, потънал в мислите си, когато чух една жена да нарежда през сълзи:

— Вътре са затворени мои близки, моя кръв и плът! Но никой не го е грижа! Никой не дава и пет пари за тях!

Спрях се и се заслушах. Жената не беше на повече от двадесет години и беше бременна. Като гледах издутия ѝ корем, реших, че всеки момент може да роди.

— Баба ми е на седемдесет и пет — продължаваше да говори тя. — Работи в лабораторията, за да могат децата ми да посещават

католическото училище. Казва се Росарио. Тя е почтена жена, не заслужава да умре.

Изслушах още няколко емоционални изявления, повечето на роднини на работници от лабораторията. Както и две на съпруги и деца на наркопласъори, затворени в сградата. Едно от хлапетата беше едва дванадесетгодишно.

Накрая се върнах отново зад огражденията, във вътрешния периметър, и отидох да търся Нед Махони.

Открих го в компанията на някакви мъже с вид на чиновници. Той и капитан Моран бяха застанали пред един от шефските микробуси. Обсъждаха дали да изключат електрическото захранване на сградата.

- Хрумна ми една идея Нед — казах му.
- Е, крайно време беше — въздъхна той.

25.

Касапина все още се мотаеше край полицейските ограждения, макар да знаеше, че не бива да е там. Още преди часове трябваше да е в дома си в Мериленд. Но гледката си заслужаваше. Движеше се сред тълпата зяпачи и се чувстваше като хлапе, пуснато да се скита на воля из някой панаир.

По дяволите, имаше дори колички с хотдог и сладолед! А очите на хората блестяха от възбуда, искаха да видят малко истински екшън.

Касапина определено беше пристрастен към подобни сцени. Смяташе, че тази страст води началото си от дните, които бе прекарал със своя старец в Бруклин. Когато беше малък, баща му често го водеше да гледа пожари и престъпления. Имаше си начин да прехваща полицейските честоти. Това бе единственото хубаво нещо, което бе правил с онзи дъртак. Навярно е смятал, че ще изглежда по-малко откачен, ако мъкне и дете със себе си.

Но баща му наистина *беше* откачен. Обичаше да гледа трупове — проснати на тротоара, премазани в някоя катастрофирала кола, извадени от подпалена сграда. Лудият старец беше оригиналният Касапин от Слиго. Синът му бе наследил прякора и се бе превърнал в един от най-страшните и търсени убийци в света. Можеше да прави каквото си поиска.

Майкъл Съливан бе изтръгнат рязко от спомените си — някой говореше по мегафон на работничките и въоръжените мъже в сградата. Погледна и отново видя Алекс Крос. Призрак от миналото. Стори му се, че това е знак на съдбата.

26.

Знаех, че необичайната ми идея е като изстрел в тъмното, но си струваше да се опита, ако така можеха да се спасят няколко човешки живота. А и на никого не му бе хрумнало нещо по-добро.

Затова в полунощ зад плътната редица полицейски коли и микробуси, паркирани в другия край на Петнадесета улица, наредих микрофони. Ако не друго, поне изглеждаше впечатляващо, особено с десетките телевизионни камери, разположени наоколо.

През следващия час водех членовете на семействата пред камерите, за да разкажат историите си и да помолят мъжете в сградата да сложат оръжие и да излязат навън или поне да пуснат работничките от лабораторията. Призовавах ги да се предадат, защото в противен случай много от хората щяха да загинат. Някои от историите наистина бяха затрогващи и аз видях как някои сред любопитната тълпа се разплакаха, докато слушаха.

Момче говореше, че на футболния мач в неделя баща му трябвало да бъде съдия. Майка напомни за сватбата, насрочена за следващата седмица. Бременно момиче бе дошло, за да отправи молба към своя приятел наркопласьор да се предаде. И двамата бяха осемнадесетгодишни.

Тогава отвътре ни отговориха — в сградата прозвучаха изстрели.

Стрелбата продължи около пет минути. Нямахме представа какво се бе случило. Знаехме само едно — думите на близките не бяха успели да трогнат сърцата на обичаните от тях хора.

Никой не излезе. Никой не се предаде. Нед ме дръпна настрана:

— Всичко е наред, Алекс. Може би все пак спечелихме малко време.

Ала това не беше резултатът, на който се надявахме.

В един и половина капитан Моран изключи микрофоните. Явно отвътре никой нямаше да излезе. Те бяха взели решението си.

Малко след два часа началниците решиха, че момчетата от Отряда за спасяване на заложници ще нахлуят първи в сградата. Щяха да ги последват полицаите от управлението, но не и членове на

Специалния отряд. Беше крайно решение, но така бе напоследък във Вашингтон заради зачистилите терористични набези. Ченгетата вече не искаха да си губят времето с преговори, от които обикновено нищо не излизаше.

Двамата с Нед Махони щяхме да сме част от първия екип, който щеше да влезе вътре. Заехме позиции на Четиринадесета улица, точно зад обсадената сграда.

Повечето от хората ни крачеха неспокойно, разговаряха, опитваха се да се съсредоточат.

— Положението никак не е розово — рече Нед. — Момчетата от Специалния отряд знаят какви са плановете ни. Очакват да атакуваме.

— Познаваш ли някои от тях? — попитах го.

Нед поклати глава.

— Обикновено не ни канят на едни и същи партита.

27.

Бяхме облечени в тъмни якета, под които носехме бронезилетки. С Нед бяхме въоръжени с МР5^[1]. Никога не може да се предвиди какво ще се случи по време на нощно нападение, особено в този случай, когато един екип от Специалния отряд бяха вътре, а от ОСЗ щяха да ги атакуват.

Нед получи съобщение в слушалките си и се обърна към мен:

— Трябва да вървим, Алекс. Дръж главата си наведена, приятел. Онези вътре са професионалисти. Точно в този момент неочакваното се случи. И този път не беше лошо.

Предната врата на сградата се отвори. Няколко секунди не последва нищо. Какво ставаше вътре?

После на прага се появи възрастна жена, облечена в работен комбинезон. Пристъпи в светлината на прожекторите, насочени към сградата. Вдигна ръце и заповтаря:

— Не стреляйте! Не стреляйте!

Последваха я още жени в престилки — млади и стари, както и две момчета, които изглеждаха на не повече от четиринадесет години.

Хората зад полицейските заграждения започнаха да ги викат. Плачеха от радост и ръкопляскаха диво.

След това входната врата се затвори.

[1] Автомат, 9 мм, напоследък предпочитан от полицейски и спецслужби, производство на германската компания „Хеклер енд Кох“. МР е съкращение от *Maschinenpistole*. — Б.пр. ↑

28.

Освобождаването на единадесетте работници от лабораторията спря нападението на Отряда за спасяване на заложници и преговорите се подновиха. Полицейският комисар и шефът на детективите се срещнаха с капитан Моран и с двама пастори от енорията. Независимо от късния час телевизионните екипи продължаваха трескаво да излъчват на живо.

В крайна сметка около три часа след полунощ все пак разбрахме, че ще атакуваме. Последва още едно забавяне.

В три и половина получихме заповед за нападение. Казаха ни, че е окончателна.

С Нед Махони се спуснахме към страничния вход на сградата. Същото сториха и десетина момчета от ОСЗ. Хубавото на бронезилетката е, че може да спре фаталния куршум, но забавя движенията ти, затруднява тичането и те кара да се задъхваш.

Снайперистите се разположиха по прозорците, за да се опитат максимално да неутрализират съпротивата от вътре.

Махони обичаше да нарича тези предварителни действия „пет минути на паника и възбуда“. Аз винаги съм ги ненавиждал. За мен те бяха по-скоро „пет минути по-близо до рая или ада“. Не бях задължен да съм тук, но с Нед бяхме участвали заедно в няколко нападения и не можех да гледам безучастно отстрани.

Откъм задната врата отекна оглушителна експлозия.

Внезапно над главите ни се понесоха огромни облаци черен дим и ни посипаха отломки. В следващия миг всички тичахме към сградата. Надявах се, че няма да ме уцели някой заблуден куршум. Молях се тази нощ никой да не загине.

Двамата с Нед отвърнахме на огъня, макар да не знаехме кой стреля по нас — наркопласъорите или момчетата от Специалния отряд. А може би гърмяха и от двете страни.

Канонадата на автоматите и взривовете на гранати отекваха оглушително, докато ние си пробивахме път към извитите стълби.

Цялата сграда сякаш се тресеше. Страховитият грохот пречеше да мислиш и да се концентрираш.

— Хей! Задници! — чух някой да крещи зад нас.

Последва нов залп и ослепително зарево разкъса мрака.

В този миг Нед изпъшка и се свлече върху стъпалата.

Отначало не разбрах, че е ранен, сетне видях окървавеното му рамо. Не знаех дали е улучен от куршум, или ударен от някоя отломка. Но от раната бликаше силно кръв.

Останах до него и се разкрещях по радиостанцията за помощ, но изстрелите и експлозиите заглушаваха гласа ми. Над нас се носеха викове. Настана истински хаос.

Ръцете на Нед трепереха. Никога досега не го бях виждал изплашен. Екотът на гърмежите още повече усилваше ужаса и объркването. Лицето му бе преbledняло, не изглеждаше никак добре.

— Сега ще дойдат с носилката — опитах се да го успокоя. — Аз съм с теб, Нед. Чуваш ли ме?

— Глупава работа — простена накрая той. — Попаднах право на мушката. Но можеше да бъде и по-зле. А можеше и по-добре. Между другото — продължи с усилие той — ти също си ранен.

29.

Няколко минути по-късно при нас дотичаха санитарите от спешната помощ. Когато изведоха Нед, стрелбата беше приключила. Точно както той винаги бе повтарял: „пет минути на паника и възбуда“.

Появиха се и репортери. Капитан Моран ми съобщи последните новини. Изглежда, нападението на фабриката за наркотици бе постигнало половинчат резултат. Повечето от нас смятаха, че не бива да нахлуваме толкова скоро, но решението не беше наше. Двама офицери от полицията и двама от ОСЗ бяха ранени. Нед бе откаран в хирургията.

Сред хората в сградата имаше шест жертви, включително и двама от Специалния отряд. Седемнадесетгодишно момиче, майка на две деца, бе една от убитите. Поради някаква причина бе останала вътре и не бе излязла с останалите работнички. Съпругът ѝ също бе загинал. Беше на шестнадесет години.

Минаваше шест сутринта, когато най-после се прибрах у дома. Бях напълно изцеден и съсипан. Едва се влачех. Целият свят около мен ми изглеждаше нереален.

Но щеше да стане по-зле. Нана ме чакаше в кухнята.

30.

Старата жена седеше до масата, а пред нея имаше препечена филийка и чаша чай. Изглеждаше слаба и уязвима, но очите ѝ гледаха заплашително.

Горещият чай вдигаше пара. Усещах как Нана също кипи вътрешно. Малкият телевизор бе настроен на местния новинарски канал, който отразяваше последните новини от полицейската акция на Кентъки и Петнадесета улица. Струваше ми се странно да гледам това, което току-що бях преживял.

Нана впери поглед в превръзката на челото ми.

— Само дракотина — успокоих я аз, — нищо страшно, добре съм, всичко е наред.

— Не ми пробутвай тези глупости, Алекс — мрачно ме прекъсна тя. — Не смей да се отнасяш с мен, сякаш съм някаква изкуфяла старица. Куршумът замалко е щял да ти пръсне мозъка и да оставиш трите си бедни деца сирачета. Без майка, без баща. Греша ли? — Нана ме изгледа изпитателно. — Толкова се уморих от всичко това, Алекс. През последните десет години живея в постоянен страх и напрежение. Но този път ми дойде до гуша. Чашата преля. Наистина ми писна. Приключих! Край! Тръгвам си! Да, чу ме съвсем *правилно*. Напускам и теб, и децата. Напускам!

Вдигнах и двете си ръце в отбранителен жест.

— Нана, бях излязъл с децата, когато получих спешно обаждане. Нямах представа, че ще ме потърсят. Не можех да не вдигна телефона.

— Обадил си се, приел си задачата. Винаги го правиш. Ти го наричаш отдаденост на работата, дълг. А за мен е пълна лудост, безумство.

— Разбери, че *нямах избор*.

— Имаш, Алекс. Тъкмо в това се различаваме с теб. Могъл си да откажеш и да останеш с децата си. Какво мислиш, че ще ти направят? Ще те уволнят, защото имаш личен живот ли? Затова, че си баща? Ако поради някакво щастливо стечение на обстоятелствата наистина те уволнят, още по-добре.

— Не зная какво биха *могли* да направят, Нана. Предполагам, че в крайна сметка наистина ще ме уволнят.

— И няма това е толкова лошо? О, забрави! — избухна тя и тръсна силно чашата с чая на масата. — Тръгвам си!

— За бога, това е нелепо, Нана! Напълно изтощен съм. Раниха ме... Е, почти. Ще говорим по-късно, в момента се нуждая от малко сън.

Внезапно тя се изправи и пристъпи към мен. Лицето ѝ бе зачервено от гняв, а очите ѝ приличаха на два горещи въглена. От години не я бях виждал такава, може би откакто бях див и неконтролируем тийнейджър.

— Наричаш всичко това нелепо? Как смееш да ми говориш по този начин?

Нана ме заудря в гърдите с малките си юмручета. Не ме заболя от ударите, а от истината в думите ѝ.

— Съжалявам — побързах да се оправдая, — просто съм уморен.

— Намери си икономка, бавачка, каквото си искаш. *Ти* си бил уморен? На мен ми писна да съм уморена и болна от тревоги и притеснения за теб!

— Нана, съжалявам. Какво друго искаш да ти кажа?

— Не казвай нищо, Алекс. И без това се уморих да те слушам.

Тя изхвърча от кухнята, без да продума повече. „Е, поне това свърши“, помислих си и се отпуснах на един стол до масата. Чувствах се уморен и безкрайно потиснат.

Но не беше свършило.

След няколко минути Нана се появи отново. Влачеше след себе си стар кожен куфар и пътна чанта на колелца. Мина покрай мен, прекоси дневната и излезе навън, без да издаде нито звук.

— Нана! — извиках, надигайки се с мъка от стола, и затичах след нея. — Спри, моля те, спри! Нека да поговорим!

Когато изскочих от вратата, видях на улицата старо такси, чийто ауспух бълваше облаци. Един от безбройните ѝ братовчеди, Ейбрахам, е таксиметров шофьор. От верандата различих очуканата му таратайка.

Нана се качи в грозното синьо возило и то тутакси излетя с пълна газ.

— Къде отива Нана? — чух зад себе си тъничък гласец.

Обърнах се и вдигнах Али, който се бе промъкнал зад мен на верандата.

— Не знам, приятелче. Мисля, че тя току-що ни напусна.

Той ме погледна ужасено:

— Нана ни напусна?

31.

Майкъл Съливан се събуди треперещ и облян в пот. Знаеше, че няма да може пак да заспи. Отново бе сънувал баща си, гадното копеле, ужасяващия призрак от кошмарите му.

Когато беше още хлапе, старецът го водеше през лятото да работи в месарницата му два или три пъти в седмицата. Започна да го прави, след като Майкъл стана на шест години, и приключи, щом навърши единадесет. Месарският магазин заемаше първия етаж на двуетажна сграда от червени тухли в Куентин роуд и Източна тридесет и шеста улица. *Кевин Съливан, месарят*, се славеше не само с това, че продава най-хубавото месо в целия район на Флатланд в Бруклин, но още и с уменията си да удовлетворява изискванията не само на ирландците, но и на италианците и германците.

Подът винаги бе посипан с дебел слой дървени стърготини, които всеки ден се премиаха. Стъклените витрини бяха измити и лъснати до блясък. А Кевин Съливан си имаше своя запазена марка — след като поднесе на клиента месото, за да го одобри, той му се усмихваше, след което се покланяше учтиво. Малкият му жест ги разтапяше.

Майкъл, майка му и тримата му братя обаче познаваха и зловещата му страна. Баща му имаше масивни рамене и най-силните ръце, които някой можеше да си представи, особено ако е малко момче. Веднъж улови мишка в кухнята и прекърши врата ѝ с пръсти. Каза на синовете си, че ако не го слушат, може да стори същото и с тях — да им натроши костите. А майка им... рядко минаваше седмица, през която по слабото ѝ, крехко тяло да не се появят морави белези.

Ала това не беше най-лошото. Друго караше Майкъл да се събужда често посред нощ с разтуптяно сърце. Истински ужасяващата история започна, когато беше на шест и една вечер почистваха магазина, преди да го затворят. Баща му го извика в малкия си кабинет в дъното, в който имаше бюро, шкаф с документи и походно легло. Кевин Съливан се настани на леглото и заповяда:

— Седни тук, момче. До мен.

— Съжалявам, татко — рече веднага Майкъл. Знаеше, че сигурно ще му се кара за някоя глупава грешка, която е допуснал, докато изпълняваше задълженията си. — Ще го оправя. Ще оправя всичко.

— Просто седни! — срязва го баща му. — Има много неща, за които трябва да съжаляваш, но сега не става дума за това. Слушай ме внимателно. Много внимателно.

Баща му отпусна длан върху коляното на момчето.

— Знаеш колко лошо мога да те нараня, Майкъл. Знаеш го, нали?

— Да, сър, знам.

— И ще го *направя* — продължи баща му, — ако кажеш и думичка на някого.

Да каже какво?, искаше да попита Майкъл, но знаеше, че е по-добре да мълчи. Никога не биваше да прекъсва баща си, докато говори.

— На никоя жива душа. — Баща му стисна крака му толкова силно, че очите на момчето се наляха със сълзи.

А после се наведе и го целуна по устата. После направи и други неща, които един баща никога не би трябвало да причинява на сина си.

32.

Баща му беше мъртъв от много години, но отвратителното копеле постоянно се промъкваше в мислите на Съливан. Всъщност той беше измислил необичайни начини, за да избяга от демоните на детството.

Около четири часа следващия следобед той отиде да пазарува в търговския център „Тайсън“ в Маклейн, Вирджиния. Търсеше нещо специално: точното момиче. Искаше да се позабавлява с играта, наречена „Червена светлина, зелена светлина“.

През следващия половин час си набеляза няколко кандидатки пред „Сакс“ на Пето авеню, след това пред „Нийман Маркъс“ и „Лили Рубин“^[1].

Подходът му бе пряк и един и същ — широка усмивка, последвана от дружелюбен опит за запознанство:

— Здравей. Казвам се Джеф Картър. Имаш ли нещо против да ти задам един-два въпроса? Няма да те задържам много, обещавам.

Петата или шестата от жените, която заговори, беше много красива, с лице, невинно като на Мадоната. Заслуша се в думите му. Четирите предишни, с които бе опитал преди това, бяха сравнително хубави. Едната дори имаше вид на кокетка, но всички го бяха отминали. Но това не го притесняваше. Харесваше умните жени, а повечето от тях бяха твърде предпазливи, за да се включат в играта. Или още помнеха съвета на майките си да не разговарят с непознати.

— Е, не точно въпроси — продължи той, докато се усмихваше чаровно на Мадоната в галерията. — Нека го кажа по друг начин. Ако изрека нещо, което те притеснява, ще млъкна и ще си тръгна. Достатъчно честно ли ти се струва? Също като „Червена светлина, зелена светлина“.

— Това е малко странно — отвърна тъмнокосото момиче. Имаше наистина страхотно лице и хубаво тяло. Само гласът ѝ беше малко монотонен, но пък кой ли е идеален. С изключение на Майкъл Съливан, разбира се.

— Всичко е съвсем безобидно — повтори той. — Между другото, много ми харесват ботушите ти.

— Благодаря, но това не ме притеснява. Аз също си ги харесвам.

— Имаш и хубава усмивка. Но ти си го *знаеш*, нали? Сигурен съм, че е така.

— Давай по-кратко. Не се престаравай толкова.

Двамата се разсмяха и Съливан си помисли, че играта започва добре. Просто трябваше да избегне „червената светлина“.

— Може ли да продължа? — попита учтиво.

Винаги искай разрешение, това бе желязно правило в неговата игра. *Винаги бъди учтив*.

Тя повдигна рамене, леко присви меките си кафяви очи и пристъпи от крак на крак.

— Предполагам. И без това вече започнахме, нали?

— Хиляда долара — изтърси Съливан.

Това беше моментът, в който печелеше или губеше играта.

Усмивката на момичето изчезна, но тя не си тръгна. Сърцето на Съливан заби учестено. Бе хвърлил въдицата и я чакаше да клъвне. Беше съвсем близо до улова.

— Нищо извратено, обещавам — побърза да добави той, пускайки в действие чара си, но не прекалено натрапчиво.

Мадоната се намръщи.

— Обещаващ, а?

— Един час — уточни Съливан.

Целият трик беше в това как го казваш. Трябваше да прозвучи като най-обикновено предложение, нищо заплашително, нищо извън обичайното. *Само един час. И то за хиляда долара. Защо не? Какво толкова?*

— Червена светлина — заяви тя и бързо го подмина, без да погледне назад. Виждаше се, че е ядосана.

Съливан беше бесен, сърцето му продължаваше да блъска лудешки, а нещо друго бе станало твърдо като скала. Искаше да сграбчи Мадоната и да я удуши наред търговския център. Но той обичаше малката игра, която си бе съчинил. „Червена светлина, зелена светлина“.

Половин час по-късно опитваше късмета си на Виктория Стрийт близо до ъгъла на търговския център „Тайсън“ — предложи „един час“ на привлекателна блондинка, облечена в тениска „Джърси Гърл“ и шорти. И този път нямаше късмет. Вече бе здравата възбуден и

започваше да се притеснява. Трябваше да спечели, трябваше да изчука някоя, нуждаеше се от порция адреналин.

Следващото момиче, което заговори, беше красиво, с трепкащ облак червена коса. Имаше страхотно тяло — дълги крака и малки, палави гърди, които подскачаха в ритъма на походката ѝ. Щом чу „един час“, тя скръсти тънките си ръце пред гърдите. Това се казваше „език на тялото“! Но Червенокосата не си тръгна. Раздвоена ли беше? Това състояние на жените много му допаднаше.

— Ти ще определяш условията — увери я той. — Избери някой хотел или друго място. Каквото искаш, което сметнеш за нужно. Всичко зависи от теб.

Тя го изгледа мълчаливо. Той знаеше, че го преценява. На този етап жените се взираха право в очите му. Виждаше, че тази се доверява на инстинктите си. *Всичко зависи от теб*. Освен това или искаше, или се нуждаеше от хиляда долара. А и разбира се, той беше хубав.

Накрая Червенокосата заговори тихо, защото явно не желаше някой наоколо да я чуе:

— Имаш ли парите в брой?

Той ѝ показа ролката от стотачки.

— Всички ли са по сто долара? — заинтересува се непознатата.

Съливан кимна утвърдително. После продължи учтиво:

— Ще възразиш ли, ако попитам как се казваш?

— Шери — тросна се тя.

— Това истинското ти име ли е?

— Какво значение има, Джеф? — започна да нервничи червенокосата. — Да вървим. Часовникът тиктака. Твоят час вече тече.

И те тръгнаха.

След като уговореният час с Шери свърши, по-скоро час и половина, не се наложи да ѝ дава пари. Нито хиляда, нито цент. Трябваше само да ѝ покаже снимките. И скалпела, който носеше.

Червена светлина, зелена светлина.

Страхотна игра.

[1] Модна къща за жени от 35 до 55 години. — Б.пр. ↑

33.

Два дни след като си тръгна, Нана се върна у дома. Слава на Господ и всички ангели небесни, които сигурно бдяха над нас! Цялото семейство, особено аз, бяхме осъзнали колко много я обичаме и се нуждаем от нея. Колко наглед дребни и често незабележими неща е правила всеки ден за нас, без да получи някаква благодарност. Колко незаменима е, колко жертви е правила и продължава да прави за нас.

Не че Нана не ни напомняше за тях, както и за помощта, която ни оказва. Просто сега разбрахме, че е по-добра дори отколкото самата тя си мислеше.

Когато онази сутрин влезе с плавна стъпка през кухненската врата, свари Джени да си похапва какаови пръчици, полети с мляко.

— *Казвам се Джени Крос. И съзнателно вредя на организма си* — изрече Нана със своя неподражаем, безапелационен тон.

Джени вдигна ръце, за да покаже, че се предава, след което отиде и изпразни купичката си в кофата за смет. Сетне погледна Нана в очите и рече:

— Ако си возило, което се движи със скоростта на светлината, какво ще стане, като превключиш само на фарове? — После прегърна баба си, преди тя да се опита да отговори на въпроса ѝ, който всъщност нямаше отговор.

Аз също я прегърнах, но проявих достатъчно разум да си държа устата затворена.

Когато вечерта се върнах от работа, тя отново ме чакаше в кухнята. Изтръпнах, защото си помислих, че пак ще ми трие сол на главата, но в секундата, в която ме видя, Нана протегна ръце, за да ме прегърне. А това ужасно ме изненада.

— Ела — рече тя. И когато вече бе обгърнала кръста ми, продължи:

— Съжалявам, Алекс. — Нямах право да бягам и да те изоставям така. Сгреших. Започнахте да ми липсват още щом таксито на Ейбрахам потегли.

— Имаше пълно право... — заговорих примирително.

— Не спори с мен, Алекс — прекъсна ме Нана. — Поне веднъж
млъкни, докато печелиш играта.
Послушах я и млъкнах.

34.

Стоях пред вратата на голямото началство. Рано или късно всички се озовавахме тук. В петък сутринта, няколко минути след девет дойдох сам пред кабинета на директора на Бюрото Рон Бърнс на деветия етаж на „Хувър Билдинг“, главната квартира на ФБР.

През вратата на кабинета надникна измамното ангелско лице на Тони Удс, личния помощник на шефа.

— Здравей, Алекс, ето те и теб. Защо не влезеш? Добра работа си свършил онзи ден на Кентъки Авеню. Особено като се имат предвид обстоятелствата. Директорът искаше да говори с теб за това, както и за някои други неща. Чух, че Нед Махони ще се възстанови напълно.

Страхотна работа, няма що, само че едва не ме убиха, мислех си аз, докато вървах след Удс към вътрешния кабинет. Нед Махони бе прострелян във врата. Той също можеше да загине.

Директорът ме чакаше в кабинета си — неговата „светая светих“. Рон Бърнс притежаваше нещо особено: беше корав и властен тип, но се бе научил да води лек и неангажиращ разговор и да се усмихва, преди да заговори по работа. Във Вашингтон това беше задължително условие за големите шефове като него, защото им се налагаше да си имат работа с много потайни и подмолни политици. Като повечето делови хора обаче, Бърнс никак не го биваше в светските разговори. При все това около минута и половина той бърби за местните спортове и за времето, преди да стигне до истинската причина за посещението ми.

— И така, какво те мъчи напоследък? — попита накрая. — Тони ми каза, че си искал да ме видиш, но доколкото разбирам, не е, защото просто си се затъжил за мен. Аз пък искам да обсъдя с теб някои неща. Като начало — серийните убийства в Мейн и Върмонт. Все на места, където човек най-малко би очаквал да се случат.

Аз кимнах и го оставих да продължи. Но внезапно се почувствах напрегнат и малко неуверен в себе си. Накрая все пак го прекъснах:

— Няма лесен начин да го кажа, директоре, затова ще карам направо. Дойдох да ви съобщя, че напускам Бюрото. Много ми е

трудно и се чувствам притеснен. Оценявам всичко, което сте направили за мен, но взех това решение заради семейството си. И то е окончателно. Няма да размисля.

— Мамка му! — процеди Бърнс и удари с длан по бюрото. — По дяволите, Алекс! Защо ни напускаш точно сега? Ти се издигаш много бързо при нас, знаеш го! Ето какво ще ти кажа — няма да те пусна да си отидеш.

— Не можете да ме спрете — отвърнах. — Съжалявам, но съм сигурен, че постъпвам правилно. През последните дни го обмислях безброй пъти.

Бърнс се втренчи в очите ми. Навярно съзря там непоколебимата ми решителност, затова стана от стола си и заобиколи бюрото. И дойде при мен с протегнатата ръка.

— Правиш ужасна грешка и пагубна стъпка за кариерата си, но разбирам, че няма смисъл да споря с теб. За мен беше истинско удоволствие да работим заедно, Алекс. Беше и много полезно — заяви той, докато си стискахме ръцете.

През следващите няколко минути си побъбрихме притеснено, после станах и се наках да напусна кабинета.

Когато стигнах до вратата, Бърнс извика:

— Алекс, надявам се, че от време на време мога да ти се обаждам, нали?

Засмях се, защото уловката беше толкова типична за него — той никога не се отказваше лесно.

— *В краен случай* можете да ми се обадите. Но ще изчакате да минат поне няколко месеца, нали?

— По-скоро няколко дни — промърмори Бърнс, но поне ми смигна, докато го изричаше.

И двамата избухнахме в смях. Чак в този миг осъзнах напълно, че моята кратка и донякъде впечатляваща кариера във ФБР бе приключила.

Освен това бях безработен.

35.

Не обичам да се връщам назад и да си спомням различните етапи от живота си със съжаление, но по-голяма част от времето ми, прекарано във ФБР, беше наистина добро и изживяно пълноценно. Научих много неща и постигнах доста, например успях да спра един психопат от руската мафия, наречен Вълка. В службата спечелих и някои добри приятели — шефа на Отряда за спасяване на заложници, а вероятно и директора. Може би един ден това щеше да ми е от полза.

Въпреки всичко не бях подготвен за невероятното чувство на облекчение, което изпитах, докато онази сутрин изнасях от сградата на ФБР кашона, пълен с мои вещи. Имах усещането, че от плещите ми се е стоварил огромен товар, бreme, което дори не подозирах, че нося. Не бях сигурен дали съм взел правилното решение, но вече дишах свободно.

Повече няма да преследвам чудовища в човешки образ, мислех си, докато крачех с лека стъпка.

Никога вече никакви срещи с чудовища.

Малко преди обяд се отправих към къщи. Спуснах прозорците на колата и се заслушах в песента на Боб Марли^[1] „Не плачи, жено“^[2], а думите „Всичко ще бъде наред“ гърмяха от радиото. Аз също пригласях. Нямах план какво ще правя по-нататък, дори за остатък от деня — и това ми се струваше страхотно. Всъщност идеята да не правя нищо известно време ми допадаше и започвах да мисля, че може да се окажа доста добър в това занимание.

Имаше само едно нещо, което трябваше да свърша без отлагане, докато все още бях в настроение. Подкарах към магазина на „Мерцедес“ и намерих продавачката Лори Бъргър. Направих пробна обиколка с R350 и шофирането по магистралата беше още по-приятно, отколкото да седиш в колата в шоурума. Харесваше ми мощността на автомобила, както и климатикът, който щеше да ощастливи децата, дори и Мама Нана.

Но което беше по-важно, вече бе време най-после да дадем заслужена почивка на старата кола на Мария. Имах достатъчно

спестявания, така че купих R350 и се почувствах прекрасно.

Когато се прибрах, върху кухненската маса имаше бележка от Нана. Беше предназначена за Деймън и Джени, но я прочетох.

Излезте и глътнете малко свеж въздух. В глиненото гърне се задушава петел във вино. Много е вкусно! Моля ви, сложете масата. И започнете с подготовката на домашните преди вечеря. Довечера Деймън има репетиция с хора. Не забравяй да „поддържаш дишането“ си, млади човече. Двете с леля Тия отиваме с Али в зоологическата градина и ще се забавляваме!

Вашата Нана не си е у дома, но въпреки това ви наблюдава!

Не можах да сдържа усмивката си. Тази жена ме бе спасила преди много години, а сега спасяваше и децата ми.

Смятах да изляза на разходка с Али, но от днес щях да имам доста време за това. Затова си приготвих сандвич с резен студено свинско печено и тънко нарязано прясно зеле, а след това ми хрумна да направя пуканки.

Защо не? Всъщност не обичах особено пуканки, но изведнъж се почувствах в настроение за малко горещца, приготвена с обилно чисто масло вредна храна. Бях свободен да бъда самия себе си, дори да бъда глупав, ако ми се прииска.

Изядох си пуканките и следобед посвирих малко на пианото — Дюк Елингтън^[3], Джели Рол Мортън^[4], Ал Грийн^[5]. Прочетох няколко глави от една книга със заглавието „Сянка на вятъра“. А след това направих нещо наистина немислимо — легнах да си подремна посред бял ден! Преди да се унеса, отново си спомних за Мария, за най-хубавите ни моменти заедно, за нашия меден месец в „Санди Лейн“, Барбадос. Какво преживяване беше. Колко много ми липсваше и как ми се искаше сега да е тук, с мен, за да споделя с нея радостта си, че най-после съм свободен.

През остатъка от следобеда телефонът не звънна нито веднъж. Вече няхах пейджър и както би казала Мама Нана, *това страшно ми харесваше.*

Нана и Али се прибраха заедно, след това дойде Джени и накрая Деймън. Това ми предостави възможността да покажа новата ни кола три пъти и също три пъти да получа похвалите и да чуя възторжените им викове и ръкопляскания. Какъв чудесен ден се оказа днешният!

На вечеря се насладихме на френската кухня на Нана — петел, задушен във вино. А след десерта — сладолед с тиква и кафе с мляко, реших най-после да им съобщя радостната новина, че съм напуснал ФБР.

Джени и Деймън бързаха да приключат и да напуснат масата, но аз им казах да си стоят по местата. Джени искаше да си чете книгата. В последно време се бе потопила в „Ерагон“^[6], в което, предполагам, нямаше нищо лошо, но не разбирах как хлапетата могат да четат един и същи роман по няколко пъти.

— Какво има сега? — попита тя и присви очи, все едно вече знаеше отговора.

— Имам една новина — оповестих тържествено.

Хлапетата се спогледаха, а Джени и Деймън забиха поглед в масата и заклатиха глави. Всички смятаха, че знаят какво ще последва — че напускам града, за да разследвам ново убийство, навярно серийно. Може би щях да тръгна още тази вечер, както правех винаги.

— Никъде няма да заминавам — заявих и се усмигнах широко. — Всъщност е тъкмо обратното. Тази вечер смятам да присъствам на репетицията на Деймън. Искам да послушам онзи *жизнерадостен шум*. Искам да видя как се справя напоследък с *поддържането на дишането*.

— Ще дойдеш на репетицията? — възкликна Деймън. — Какво става, да не би в хора ни да се е спотаил някой *убиец*?

Нарочно удължавах момента, докато погледът ми обхождаше бавно лицата им. Можех да се обзаложа, че никой не предполагаше какво следва. Дори всезнайката Нана още не се бе досетила.

Накрая Джени погледна Али.

— Накарай го да ни каже какво става! Накарай го да говори.

— Хайде, тате — погледна ме умолително моят малък мъж, който вече почти се беше превърнал в изпечен манипулатор. — Кажени, преди Джанеле да се побърка.

— Добре. Ето каква е новината. Налага се да ви съобщя, че вече съм безработен и ние на практика сме изоставени на произвола на

съдбата. И ставаме мизерстващи. Е, не съвсем. Както и да е, тази сутрин напуснах ФБР. През остатъка от деня не съм правил нищо. А тази вечер ме очаква репетицията на *Cantate Domino*^[7].

Мама Нана и децата избухнаха в диви ръкопляскания.

— Мизерстващи! Мизерстващи! — крещяха в един глас.

И знаете ли какво? Прозвуча ми страхотно.

Повече никакви срещи с чудовища.

[1] Прочут певец от Ямайка (1945–1981), пръв запял реге. — Б.пр. ↑

[2] Популярно реге от седемдесетте години. — Б.пр. ↑

[3] Прочут джазов композитор и пианист (1899–1974). — Б.пр. ↑

[4] Джаз-пианист (1885–1941), смятан за първия истински джазов композитор. — Б.пр. ↑

[5] Американски певец (1946 г.), ритъм енд блус, южняшки соул. — Б.пр. ↑

[6] Фентъзи роман от Кристофър Паolini, първа част от трилогията „Наследството“, чийто главен герой е доброто момче Ерагон. Първите две книги от тази трилогия — „Ерагон“ и „Първородният“, са издадени в България от ИК „Хермес“. — Б.пр. ↑

[7] Песен на Фатс Домино (р. 1928 г.), певец ритъм енд блус, прочут през петдесетте. — Б.пр. ↑

36.

В последно време Джон Сампсън бе звездата на вашингтонската полиция. След като Алекс напусна отдел „Убийства“ и постъпи във ФБР, авторитетът на Сампсън нарасна, макар че и преди беше на ниво, и преди го уважаваха, при това съвсем основателно. Любопитното беше, че не му пукаше за това. Всеобщото одобрение никога не бе означавало нищо за Големия човек. Може би имаше значение само оценката на Алекс, но дори и нея Сампсън приемаше неангажирано.

Последният му случай беше истинско предизвикателство. Може би защото мразеше слабия актьор, когото се опитваше да свали от сцената. Въпросният боклук, Джино Лоената топка Джамети, притежаваше стриптийз барове и салони за масаж доста на юг, чак до Форт Лодърдейл и Маями. Страничната му дейност беше да доставя на разните перверзници съвсем млади момичета, понякога малолетни. Самият Джамети беше обсебен от така наречения комплекс „Лолита“.

— Капо — промърмори Сампсън, докато караше нагоре по улицата, на която живееше Джамети. Беше в тузарския квартал „Калорама“ във Вашингтон.

Въпросният термин означаваше *capitano*, капитан на мафията. Джино Джамети от години имаше огромни доходи. Той беше един от първите мафиоти, които се досетиха, че могат да се направят много пари от вноса на момичета от бившия съветски лагер, особено от Русия, Полша и Чехословакия. Това беше неговата специалност и тъкмо заради това Сампсън го бе погнал.

Съжаляваше единствено че Алекс няма да е с него по време на ареста. Очертаваше се страхотно забавление.

Минаваше полунощ, когато Сампсън спря пред къщата на Джамети. Мафиотът не живееше прекалено екстравагантно, но явно не му липсваше нищо. Мафията се грижеше за своите.

Сампсън погледна в огледалото за обратно виждане и забеляза коли, паркирани до тротоара директно зад него.

— Добър вечер, господа — заговори той в микрофона, закрепен за яката на ризата му. — Струва ми се, че се очертава чудесна вечер.

Хайде да събудим Лоената топка!

37.

В последно време партньор на Сампсън беше двадесет и осем годишен детектив на име Марион Хандлър. Беше едър почти колкото Сампсън. И определено не беше Алекс Крос. Живееше с една едрогърда, но с ограничен умствен багаж мажоретка.

— Аз съм неустоим бързак, пич — обичаше да се хвали той на Сампсън, без никаква следа от самоирония или скромност.

Да си в обществото на самовлюбения детектив, беше изморително и потискащо. Човекът си беше направо глупав. Но което беше по-лошо, сякаш се гордееше с това и се перчеше с постоянните си изцепки.

— Аз ще се погрижа за този — обяви Хандлър, когато стигнаха до верандата на къщата на Джамети.

Четирима други детективи, единият с тежка щанга в ръка, вече ги чакаха пред вратата. Те погледнаха Сампсън.

— Искаш да си начело ли? Няма проблем, Марион, действай — рече той, а сетне додаде: — Първи вътре, първи в моргата. — Обърна се към детектива с щангата:

— Разбий вратата! Детектив Хандлър влиза пръв.

След два удара с щангата входната врата зейна. Тутакси се включи алармата и детективите нахлуха.

Сампсън надникна в тъмната кухня, но там нямаше никого. Навсякъде се виждаха нови уреди. По пода бяха пръснати CD-та и играчки. Явно в къщата имаше деца.

— Джамети е долу — каза Сампсън на останалите. — Той вече не спи със съпругата си.

Детективите забързаха по извитите дървени стълби в другия край на коридора. Не бяха изминали повече от двадесет секунди откак влязоха в къщата. Щом стигнаха сутерена, нахлуха в първата врата, която видяха.

— Полиция! Горے ръцете, Джамети! — изгърмя гласът на Марион Хандлър.

Лоената топка беше бърз. Надигна се и се сви в другия край на огромното легло. Беше нисък и космат мъж, с голям корем, в средата на четиридесетте. Изглеждаше замаян или може би дрогиран. Но външният му вид не можеше да заблуди Джон Сампсън — мъжът беше коравосърдечен убиец.

Красиво голо момиче с дълга руса коса и светла кожа все още лежеше в леглото. Опита се да покрие малките си гърди и обръснатите срамни части. Сампсън знаеше, че се казва Полина Срока и идва от Полша. Бяха му донесли, че тя ще бъде тук. Според слуховете Джамети бил лудо влюбен в русата красавица, която преди шест месеца докарал от Европа. Според източниците на Сампсън Лоената топка бе убил най-добрата приятелка на момичето, защото тя отказала да прави анален секс с него.

— Ти няма защо да се страхуваш — каза Сампсън на Полина. — Ние сме от вашингтонската полиция. Ти не си мой проблем.

— Само си дръж устата затворена! — изкрещя гангстерът на момичето, което изглеждаше объркано и уплашено. — Не им казвай нито дума! Нито дума, Поли! Предупреждавам те!

Сампсън беше много по-бърз, отколкото можеше да се предположи по външния му вид. Хвърли Джамети на пода и го закопча с белезниците като младо биче на родео.

— Не казвай нито дума! — продължи да вика Джамети, въпреки че лицето му бе притиснато към килима.

— Не говори с тях, Поли! Предупреждавам те! Чуваш ли ме?

Момичето изглеждаше жалко и безпомощно, докато напразно се опитваше да се покрие с някаква мъжка риза, която му бе дал един от детективите.

Накрая зашепна с треперещ глас:

— Той ме кара да правя каквото поиска. Причинил ми е какви ли не лоши неща. Сецате се какво искам да кажа — всичко, което можете да си представите. Едва ходя... Аз съм на четиринадесет години.

Сампсън се извърна към Хандлър.

— Погрижи се за останалото, Марион. Махни го от очите ми. Не искам да докосвам тази гадина.

38.

Един час по-късно Джино Джамети, окован с белезници, беше подложен на кръстосан разпит под ярките светлини в следователска стая номер 1 в Първо полицейско управление. Сампсън не сваляше поглед от жестокия гангстер, който имаше смущаващия навик да се чеше силно по темето. Потече му кръв, но той сякаш не забеляза.

Марион Хандлър водеше „шоуто“. Зададе повечето предварителни въпроси, но Джамети сякаш нямаше какво да му каже. Сампсън седеше настрана и преценяваше и *двамата*.

Дотук Джамети беше по-добрият. Беше доста по-умен, отколкото изглеждаше.

— Събудих се и открих Поли да спи в леглото ми. Просто си *спеше* най-спокойно, когато вие нахлухте. Какво мога да ви кажа? Тя си има собствена спалня на горния етаж. Едно изплашено малко момиче е, понякога не е съвсем с всички си. Поли се грижи за домакинството, помага на съпругата ми. Искаме да я запишем в някое местно училище, най-доброто. Но първо трябва да поработи върху английския си. Ние просто се опитваме да помогнем на хлапачката и не разбирам защо ме арестувахте?

Сампсън най-после се надигна от мястото си. За тази вечер бе чул достатъчно глупости.

— Някой казвал ли ти е, че можеш да участваш в комедийни представления? — попита той. — *А Марион ще ти бъде идеалният партньор* — додаде мислено.

— В интерес на истината, да — самодоволно се подсмихна Джамети. — Още двама ми казаха същото. И знаеш ли какво? Мисля, че и те бяха ченгета.

— Полина вече ни каза, че те е видяла да убиваш приятелката й Алекса. Била е на шестнадесет години, когато си й видял сметката. Удушил си я с гарота!

Джамети удари с юмрук по масата.

— Малката луда кучка. Лъже най-безсрамно. Какво сте направили? Заплашили сте я, че ще я депортирате, че ще я върнете в

Полша! От това най-много я е страх.

Сампсън поклати глава.

— Не, казах ѝ, че ако можем, ще ѝ помогнем да остане в Америка. Ще я изпратим на училище. В най-доброто.

— Тя лъже, а освен това е побъркана. Казвам ви, че това хубаво малко момиче е напълно откачено.

— Лъже, така ли? — Сампсън бавно кимна. — Добре тогава, а какво ще кажеш за Роберто Гало? И той ли лъже? Той е видял как си убил Алекса и си напъхал тялото ѝ в багажника на линкълна си. И той ли си измисля?

— Разбира се, че си измисля. Това са пълни глупости, пълни дивотии. Ти го знаеш. И аз го знам. И Боби Гало го знае. Коя, по дяволите, е Алекса? *Въобразяемата приятелка на Поли ли?*

Сампсън сви широките си рамене.

— Откъде да знам, че историята на Гало е измислена?

— Защото това *никога* не се е случвало, ето защо! Защото Боби Гало сигурно е сключил сделка с теб!

— Искаш да кажеш, че подобно нещо никога не се е случвало? Че Гало не е бил свидетел? Но Полина е била. Това ли искаш да ни кажеш?

Джамети се намръщи и поклати глава:

— Ти ме мислиш за глупак, нали? Но аз не съм.

Сампсън разпери ръце, показвайки малката, ярко осветена стая.

— Обаче ето къде си се озовал.

Джамети помисли няколко секунди над думите му. Сетне посочи Хандлър:

— Кажи на младока да се поразходи навън. Искам да говоря с теб. Само ние двамата, Големи човече.

Сампсън погледна Марион и подхвърли:

— Защо не отидеш да си починеш?

Предложението не допадна особено на Хандлър, но той стана и излезе от стаята за разпити. Направи го доста шумно, все едно е капризен ученик, наказан от учителя си.

Когато двамата с Джамети останаха сами, Сампсън не каза нищо. Продължаваше да го оглежда изпитателно, опитвайки се да влезе под кожата му. Този тип беше убиец, бе напълно сигурен. А Джамети

знаеше, че е затънал в лайната до гуша. *Полина Срока* беше само на *четиринадесет години*.

— Силен, мълчалив и мъжествен, а? — подсмихна се мафиотът. — Това ли е ролята ти, Голямо момче?

Сампсън го изгледа мълчаливо. Тишина изпълни стаята за разпити.

Накрая Джамети се наведе напред и заговори с тих и сериозен глас.

— Виж, ти знаеш, че всичко това са глупости, нали? Няма оръжие на убийството. Няма труп. Не съм удушил никакво момиче от Полша на име Алекса. А Поли е луда. Повярвай ми. На години е малка, но иначе е обиграна. В родината ѝ я издирват. Знаеш ли това?

— Ето какво знам и какво мога да докажа — заговори накрая Сампсън. — Ти си правил секс с четиринадесетгодишно момиче в собствената си къща.

Джамети поклати глава.

— Може и да е на четиринадесет, но е една малка курва. Както и да е, имам нещо за теб, с което можем да се спазарим. Става дума за твоя приятел — Алекс Крос. Слушаш ли ме, детектив? Чуй ме! Знаем кой уби жена му. И знам къде е той сега.

39.

Джон Сампсън слезе от колата и закрачи бавно по познатата каменна алея. Сетне пое нагоре по стъпалата пред семейната къща на Крос на Пета улица.

Пред вратата се поколеба, опитвайки се да събере мислите си и да се успокои, доколкото бе възможно. Това, което му предстоеше, нямаше да бъде лесно и никой не го знаеше по-добре от него. Вече беше научил доста за убийството на Мария Крос, неща, които не бяха известни дори на Алекс.

Накрая протегна ръка и натисна звънеца. Навярно бе правил това поне хиляда пъти в живота си досега, но никога не се бе чувствал толкова ужасно.

Нищо добро нямаше да излезе от това посещение. Може би дори щеше да е краят на едно дълго приятелство.

Сампсън се изненада, когато малко по-късно Мама Нана му отвори вратата. Старата жена бе облечена в син халат на цветя и изглеждаше още по-слаба от обикновено. Приличаше на древна птица, пред чийто образ простосмъртните са се прекланяли.

— Джон, какво има пък сега? Какво става? Направо ме е страх да попитам. Е, влизай, влизай. Ще подплашиш всички съседи.

— Те вече са подплашени, Нана — провлачено изрече Сампсън и направи безуспешен опит да се усмихне. — Това е Саутийст, забрави ли?

— Не се опитвай да се шегуваш с подобни неща, Джон. Да не си посмял. Защо си дошъл?

Нана се взираше строго и проникателно в лицето му и Сампсън внезапно се почувства отново като тийнейджър. Имаше нещо дяволски познато в цялата сцена. Напомни му за времето, когато ги хванаха двамата с Алекс да крадат плочи от магазина на Грейди. Бяха още в прогимназията. Или за онзи случай, когато заместник-директорът ги спипа да пушат цигари в задния двор и ги затвори в класната стая, а Нана дойде да ги освободи.

— Налага се да говоря с Алекс — рече Сампсън. — Важно е, Нана. Трябва да го събудиш.

— И защо? — тупна сърдито с крак възрастната жена. — Минава три след полунощ. Алекс вече не работи за полицията на Вашингтон. Защо всички вие не го оставите най-после на мира? И защо точно ти се появяваш по това време, Джон Сампсън? Посред нощ в дома ми, за да търсиш отново помощта му?

Сампсън обикновено не спореше с Мама Нана, но този път се осмели да ѝ възрази:

— Боя се, че е спешно. И този път не аз се нуждая от помощта на Алекс, а той от моята.

След тези думи Сампсън мина покрай старата жена и влезе непоканен в дома на Крос.

40.

Беше почти четири сутринта, когато двамата със Сампсън поехме с колата му към Първо полицейско управление във Вашингтон. Вече бях напълно буден, а нервите ми — опънати като струни.

Възможно ли бе да има и най-малка вероятност убиецът на жена ми да бъде заловен повече от десет години, след като я бе застрелял? Навремето цяла година разследвах случая, продължих и след това. А сега изведнъж имаше надежда да арестуваме престъпника? Наистина ли бе възможно?

Пристигнахме пред полицейското управление на Четвърта улица и влязохме, без да разговаряме. През нощта вътре приличаше на спешно отделение: никога не знаеш какво можеш да очакваш. Този път и аз нямах представа. Но нямах и търпение да говоря с Джамети.

Когато минахме през предната врата, участъкът ми се стори необичайно тих, но първото ми впечатление се оказа погрешно. Щом приближихме килиите с арестуваните, и за двама ни стана ясно, че нещо не е наред. Заварихме в коридора шестима детективи, заедно с неколцина униформени. Изглеждаха притеснени и нащрек за този час на нощта. Определено нещо ставаше.

Марион Хандлър, новият партньор на Джон, ни видя и забърза към него, правейки се, че не ме вижда. Опитах се да не му обръщам внимание. Разговарял съм с него два пъти и го смятам за надут глупак. Чудех се как приятелят ми изобщо го понася за свой партньор.

Може би виждаше в Хандлър нещо, което аз не бях забелязал, или пък с годините бе започнал да омеква.

— Сампсън, няма да повярваш какво стана! — заговори превъзбудено Хандлър. — Някой се е добрал до Джамети. Не те будалкам. Мъртъв е. Очистили са го в килията.

Сякаш душата ми се вцепени. Поех механично след Хандлър към последната килия в дъното на коридора. Не можех да повярвам на чутото. Най-после имахме следа, която щеше да ни отведе при убиеца на Мария, а свидетелят изведнъж се оказа мъртъв. И то убит в полицейския участък.

— Той дори не беше в самостоятелна килия, Сампсън! — обясняваше изумен Хандлър. — Как са могли да се доберат до него? Под носа ни?

Нито аз, нито Сампсън го удостоихме с отговор, докато влизахме в последната килия вдясно. Двама специалисти по отпечатъците работеха по трупа, но това, което видях, ми бе достатъчно. От носа на Джино Джамети стърчеше тънък шиш за лед. По всичко личеше, че с него първо бяха изболи очите му.

— Дявол да го вземе! — прозвуча дълбокият равен глас на Сампсън. — Трябва да е работа на мафията.

41.

Когато на сутринта се прибрах у дома, знаех, че няма да мога да заспя. Но в това нямаше нищо ново, нали? Децата бяха на училище, Нана бе излязла и у дома бе тихо като в гробница.

Нана бе залепила върху хладилника поредната „недомислица“, както ги наричаше — изрезка със заглавие във вестника: „Съдът за малолетни съди жертва в престрелка“. Много забавно, но не бях в настроение за усмивки, дори за сметка на журналистите. Посвирих на пиано на верандата, изпих чаша червено вино, но нищо не ми помогна.

В съзнанието си виждах съвсем ясно лицето на Мария, чувах гласа ѝ. Питях се защо започваме да забравяме и защо след това понякога си спомняме толкова отчетливо хората, които сме изгубили... Изглежда, в мен отново се бяха събудили всички спомени за Мария, за времето, прекарано заедно.

Накрая, около десет и половина, се качих по стълбите в стаята си. Животът ми бе пълен с нощи като тази. На сутринта заспивах сам. И за какво бе всичко това?

Лежах в леглото със затворени очи, сънят бягаше от мен. Откакто излязох от полицейския участък на Четвърта улица, все си мислех за Мария. Върнах се във времето, когато децата бяха малки, в онези добри и трудни години.

Дълго останах да лежа напрегнат и замислен за нея и накрая разбрах нещо, много полезно за настоящето — исках животът ми отново да има смисъл. Съвсем просто, нали? Но дали беше възможно? Дали можех да продължа?

Е, *бих могъл*. Вече имаше един човек, който ме интересуваше достатъчно, за да променя някои неща. Или отново се самозалъгнах? Накрая се унесох в неспокойна дрямка, без сънища, което не беше чак толкова зле.

42.

Трябваше само да продължа напред и да направя някои разумни промени в живота си. Вече се бях отървал от раздрънканата таратайка на Мария, заменяйки я с новата, лъскава кола, в която щеше да се вози семейството ми. Но защо беше толкова трудно да предприема и други промени? И защо продължавах да се издънвам в опитите си да го сторя?

Предстоеше ми важна среща, повтарях си многократно следващия петък. Затова бях избрал ресторанта „Ню Хейтс“ на Калвърт Стрийт, близо до Удли Парк. „Ню Хейтс“ беше много изискано място. Там щяхме да се срещнем с д-р Кайла Коулс, след като тя приключи работа в девет часа вечерта, което бе рано според нейните стандарти.

Вместо на бара, седнах на запазената предварително маса, защото се боях, че може да я дадат на други клиенти, ако Кайла се забави. Стана точно така — тя се появи с петнадесет минути закъснение.

Но това нямаше значение за мен. Почувствах се щастлив само като я видях. Кайла беше хубава жена, със сияйна усмивка, но което беше много по-важно, обичах да бъдем заедно. Изглежда, винаги имахме какво да си кажем. За разлика от доста двойки, които познавам.

— Леле, колко си точна! — възкликнах шеговито, когато я зърнах да се носи с царствена походка към мен.

Беше с ниски обувки, може би защото беше висока почти метър и осемдесет или просто беше достатъчно практична да не се измъчва на токчета. Казах ѝ, че изглежда великолепно.

— Ти също, Алекс. А и тази *гледка*. Обичам това място! — усмихна се тя.

Бях помолил да ни дадат маса до прозорците с изглед към Рок Крийк Парк и трябва да призная, че гледката наистина бе великолепна. Кайла бе облечена в бяло копринено сако с бежова блуза, дълги черни

панталони и елегантен златист шал, вързан около талията, който падаше на меки гънки.

Поръчахме бутилка „Пино ноар“ и страхотен ордъовър — пастет от козе сирене с черен боб, последван от пъстърва на скара за Кайла и сочна пържолка с черен пипер за мен, а за десерт — горчиво-сладки шоколадови пралини. Всичко в ресторанта „Ню Хейтс“ ни се струваше прекрасно — черешовите дървета отпред, цъфнали през есента, интересните картини, украсяващи стените, апетитните ухания на копър и запечен чесън, които проникваха в салона, меката светлина на свещите. Макар че аз почти през цялото време не отделях поглед от нея и най-вече от красивите ѝ и умни тъмнокафяви очи.

След вечерята минахме по моста „Дюк Елингтън“ и се запътихме към Адамс Морган и Кълъмбия Роуд. Спряхме пред витрината на „Крук Бийт Рекърдс“ — един от любимите ми магазини във Вашингтон. За себе си взех диск на Алекс Чилтън^[1], а за Кайла — на Колтрейн^[2]. Купих ги от Нийл Бектън, един от собствениците на магазина и мой стар приятел, който някога пишеше за „Поуст“. След това се озовахме в „Кабани Вилидж“, разположено само на няколко метра от улицата. През следващия част пихме мохито и гледахме театралния спектакъл.

По обратния път към колата ми вървахме хванати за ръце и продължихме да разговаряме. После Кайла ме целуна. По бузата.

Не знаех как да го разбирам.

— Благодаря ти за вечерта — промълви тя. — Прекарахме чудесно, Алекс.

— Да, така е — промърморих малко объркан от сестринската целувка.

Тя се усмихна.

— Никога не съм те виждала толкова спокоен и отпуснат.

Мисля, че това беше най-хубавото, което можеше да каже. То разсея разочарованието от целувката по бузата. Отчасти.

После Кайла ме целуна по устата и аз ѝ отвърнах. Това беше много по-добре, както и остатъкът от нощта, който прекарахме в апартамента ѝ на Капитолийския хълм. Поне за няколко часа имах чувството, че животът ми отново започва да придобива смисъл.

[1] Американски джазов певец, китарист, текстописец (р. 1950 г.), член на съставите „Бокс Топс“ и „Биг Стар“. — Б.пр. ↑

[2] Джон Колтрейн (1926–1967), чернокож певец, джазов композитор, прочут саксофонист. — Б.пр. ↑

43.

Касапина бе убеден, че всички ненужно превъзнасят Венеция, без градът да го заслужава.

Особено прииждащите тълпи арогантни и безнадеждно наивни американци. Ако те имаха поне малко мозък в главата, би трябвало да се съгласят с него. Но повечето хора, които познаваше, бяха пълни идиоти, ако се вгледаш по-внимателно. Беше го научил още по времето, когато на петнадесет години се озова сам по улиците на Бруклин, след като за четвърти път бе избягал от къщи.

Касапина пристигна във Венеция с кола и паркира на площад „Рим“. Докато бързаше да се качи на някое водно такси, забеляза преклонението пред града, изписано върху почти всички лица наоколо. *Тъпаци! Овце!*, помисли си. Едва ли някога на някой от тях му е хрумвала оригинална идея как да се забавлява, нито пък е взимал решение без помощта на глупавите пътеводители. Въпреки това дори той трябваше да признае, че множеството старинни вили и дворци, които с вековете бавно потъваха във водата, представляват впечатляваща гледка.

Но след като се качи на водното такси, той не мислеше за нищо друго, освен за работата, която трябваше да свърши.

Набелязаните жертви се наричаха Мартин и Марша Харис.

Или поне под тези имена ги познаваха нищо неподозиращите им съседни и приятели в Мадисън, Уисконсин. Нямаше значение коя в *действителност* беше въпросната двойка, макар че Съливан знаеше истинската им самоличност. Всъщност много по-важно беше другото — те означаваха сто хиляди долара, депозирани в банковата му сметка в швейцарска банка, плюс разходите само за два дни работа. Съливан се смяташе за един от най-добрите наемни убийци в света, а човек получава това, за което си плаща, освен може би в ресторантите на Лос Анджелис. Касапина остана малко изненадан, когато Джон Маджоне го нае да изпълни задачата, но беше хубаво отново да поработи.

Водното такси акостира при *Rio di San Moise*^[1] и Съливан си проправи път покрай тесните магазини и музеи, разположени на

площад „Сан Марко“. По мобилния си телефон поддържаше контакт с човека, който следеше двойката. Знаеше, че те се разхождат безцелно из площада и се любуват лениво на разкошните витрини. Наближаваше единадесет вечерта и той се чудеше каква е програмата им за нощта. Да отидат в някой клуб или на късна вечеря в „Чиприани“^[2]? Или пък да седнат за по едно питие в бара на Хари^[3]?

В този момент зърна двойката — мъжа, облечен в тренчкот „Бърбъри“^[4] и жената в кашмирен пуловер с книгата „Града на падналите ангели“ от Джон Берент^[5] в ръце.

Съливан ги последва, незабележим сред празничната и шумна тълпа. Беше решил, че е най-добре да бъде облечен като обикновен турист — с памучни панталони в цвят каки, раздърпан пуловер и смачкана шапка. Само за секунда можеше да се отърве от тези дрехи. Отдолу носеше кафяв костюм от туид, риза и вратовръзка, освен това имаше и барета. Щеше да се преобрази в Професора. Това беше една от любимите му маскировки, когато пътуваше из Европа по работа.

Без да се отдалечава много от площад „Сан Марко“, семейство Харис се запъти към Кале 13 Мартири. Съливан вече знаеше, че са отседнали в хотел „Бауер“. Явно се прибираха.

— Доста ме улеснявате — промърмори той на себе си.

Сетне си помисли: *грешка*.

[1] Малък канал във Венеция, отклонение от Канале гранде, близо до изискания хотел „Бауер“ и най-елегантните модни магазини. — Б.пр. ↑

[2] Петзвезден хотел, бивш дворец. — Б.пр. ↑

[3] Известен бар, построен през 1931 г. — Б.пр. ↑

[4] Английска модна къща от 1856 г. в Хемпшър, Англия. — Б.пр. ↑

[5] Американски писател (р. 1939 г.), носител на „Пулицър“ за 1995 г. за романа си „Полунощ в градината на доброто и злото“; описва живота във Венеция след пожара в операта. — Б.пр. ↑

44.

Касапина тръгна след Мартин и Марша Харис, докато двамата вървяха, уловени за ръце по тъмната и тясна венецианска улица. Влязоха през централния вход на хотел „Бауер“. За миг Съливан се почуди защо Джон Маджоне ги иска мъртви, макар че това всъщност нямаше никакво значение за него.

Малко по-късно вече седеше срещу тях в бара на терасата на хотела. Приятно местенце, уютно като любовно гнездо с изглед към канала и *Chiesa della Salute*^[1]. Касапина си поръча „Бушмилс“^[2], но отпи само глътка-две, колкото да се настрои. В джоба на панталона си имаше скалпел. Опипа го бавно, докато наблюдаваше семейство Харис. Под раздърпания си пуловер носеше и пистолет. За всеки случай.

Какви влюбени птички!, помисли си той, докато двамата си размениха дълга целувка на бара. Май беше време да се качат в стаята си...

Сякаш прочел мислите му, Мартин Харис плати сметката и двойката напусна препълненото заведение на терасата. Съливан ги последва.

Хотел „Бауер“ беше типично венецианско палацо, повече приличаше на частен дом, обзаведен разкошно и разточително. Касапина си помисли, че съпругата му Кейтлин би харесала всичко това, но той никога не би могъл да я доведе тук, нито самият той да се върне отново.

Не и след тази нощ и неописуемата трагедия, която щеше да се разиграе само след няколко минути. Защото тъкмо това беше специалността му — трагедиите, при това най-зловещите.

Знаеше, че хотел „Бауер“ разполага с деветдесет и седем стаи за гости и осемнадесет апартамента. Семейство Харис бе настанено в един от тях на третия етаж. Последва ги по стълбите, застлани с дебел килим.

Изведнъж двойката забърза подозрително и изчезна зад ъгъла.

Съливан също ускори крачка, вземайки по две стъпала наведнъж, но в един миг всичко се обърка!

Грешка!, отсече той. Негова или тяхна обаче?

Двамата Харис го чакаха зад ъгъла с извадени оръжия. Лицето на Мартин бе изкривено в отвратителна самодоволна усмивка. Сигурно смятаха да го отведат в стаята си и там да го убият. Касапина явно беше попаднал в капан, поставен от двама професионалисти...

Що-годе прилична работа, помисли си. Даваше им осем по десетобалната система.

Но кой им я бе възложил? Кой искаше той да умре във Венеция? Защо точно той и защо сега?

Тези въпроси го осениха за част от секундата, когато двете дула зейнаха срещу него в полутъмния хотелски коридор. Само че изненадата не беше пълна, защото двамата Харис вече бяха допуснали няколко грешки: бяха прекалено лесни за проследяване, държаха се подозрително безгрижно и спокойно и твърде романтично — поне според неговото мнение — за двойка, женена от двадесет години, дори да бяха на ваканция във Венеция.

И така, още щом ги зърна да изчезват зад ъгъла, Касапина бе извадил пистолета си и стреля в секундата, в която мярна двете дула.

Не се поколеба нито за миг.

Първо се прицели в мъжа, по-опасния съперник по неговата преценка. Куршумът го улучи в лицето, разкъсвайки носа и горната му устна. Определено смъртоносен изстрел. Главата на онзи се отпусна назад и русата му перука отхвъркна.

В следващата секунда Съливан се приведе, отскачайки встрани. Куршумът, изпратен от Марша, изсвистя покрай него.

Той стреля отново и я улучи във врата, вторият куршум се заби в гърдите ѝ, а третият — право в сърцето.

Касапина беше сигурен, че двамата Харис са мъртви, проснати като парчета месо в коридора на хотела. Но не побърза да си тръгне.

Вместо това извади скалпела и се зае с лицата и гърлата им. Ако имаше повече време, щеше да „зашие“ устата и очите им — безгрешно послание. Направи десетина снимки за колекцията си.

Някой ден, при това много скоро, Касапина щеше да ги покаже на този, който им бе платил да го убият. Но се бе *провалил*. Все едно вече бе мъртъв.

Този мъж беше Джон Маджоне, самият дон.

[1] Базилика във Венеция, построена през 1631 г. — градските управници дали клетва, че ще построят катедрала за възхвала на Бога, ако пощади града им и спре чумата, която вече била взела 150 000 жертви. — Б.пр. ↑

[2] Ирландско малцово уиски, произвеждано от 1850 г. — Б.пр. ↑

45.

За Майкъл Съливан бе характерно внимателно да обмисля всичко, което предприема, а не просто да отхвърля работата. Тази черта му помогна да подходи прецизно при устройването на семейството му. Малките подробности — като къде живеят и кой знае за това, бяха от изключително значение. Спомените за месарницата на баща му във Флатланд никога не го напускаха: тентата с широките ивици в оранжево, бяло и зелено — като ирландското национално знаме; ослепителната белота на магазина отвътре; шумната месомелачка, от която цялата сграда се тресеше. Затова за новия си живот той бе избрал богатия и изискан окръг Монтгомъри в Мериленд, много далеч от Бруклин. И по-специално — малко градче край река Потомак.

Следобедът, в който се върна от пътуването си в Европа, той шофираше точно с четиридесет километра в час през Потомак Вилидж и като всеки добросъвестен гражданин спря и изчака вбесяващо бавния светофар на ъгъла на „Ривър“ и Фолс Роуд да светне зелено.

А и така имаше повече време да помисли или по-точно да се отдаде на фантазиите, на които обикновено се наслаждаваше.

Но сега го интересуваха само кой беше поръчал удара срещу него. Ако беше Маджоне, това засягаше и семейството му. Дали беше безопасно да се прибере у дома?

Бе подбрал изключително внимателно „образ“ за пред семейството си — юпи от средната класа. Някои от особеностите на избора от него стил на живот доста го забавляваха: например маслото с ниско съдържание на мазнини; радиото в модния сув на съпругата му, винаги нагласено на „Нашънъл Пъблик Рейдио“; странните храни, като например кифлички от пълнозърнесто брашно със зехтин. Безкрайните радости в живота на едно юпи бяха напълно абсурдни и смешни за Касапина.

Тримата му синове посещаваха частното „Ландор Скул“, където си другаруваха с най-възпитаните, но понякога доста лицемерни дечица от прослойката на средно заможните американци. В окръг

Монтгомъри имаше доста богати лекари, които работеха за Института по здравеопазването, за Управлението по храни и лекарства, за Военномедицинския център — Бетезда. Затова сега се насочи към Хънт Каунти — богато предградие, където живееше, или както се казваше: „Хънт Каунти, домът на Хънтър“^[1].

Най-после къщи — неговото уютно гнезденце, купено през 2002 г. за милион и половина долара. Шест големи спални, четири бани, отопляем басейн, сауна, гимнастически салон в сутерена. Сладката Кейтлин — неговата любов в нормалния му живот, която напоследък прекарваше доста време на кушетката при психиатъра си, а освен това разполагаше с личен лечител екстрасенс. И всичко това бе платено благодарение на смъртоносния му занаят, за който никой не знаеше.

Съливан се бе обадил предварително по мобилния си телефон и сега всички бяха излезли на моравата пред къщата да го посрещнат — махаха му като едно голямо и щастливо семейство, за каквото се смятаха. Нямаха никаква представа, че са част от маскировката му, че са неговото прикритие.

Той изскочи от кадилака усмихнат широко като типичен преуспяващ американец, тананикайки любимия си припев: „Татко си е у дома, вашият татко се прибра у дома, за да остане“. А Кейтлин и децата припяха в отговор: „Той вече не е на хиляди километри от нааас!“

Животът му беше идеален. С изключение на това, че в момента някой се опитваше да го убие. И разбира се, тежките спомени от миналото му, детството му в Бруклин — лудият му баща, омразната задна стаичка в дъното на магазина. Но в момента Касапина се опитваше да не мисли за всичко това.

Отново си беше у дома. За да увенчае завръщането си, направи театрален поклон пред семейството си, което избухна във възторжени ръкопляскания. Приветстваха завърналия се герой.

Понеже тъкмо това беше той — герой.

[1] В английския език игра на думи: *hunt* — ловя, *hunter* — ловец. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ ТЕРАПИЯТА

46.

— Хей, Алекс, ти ли си? Как си? Отдавна не сме се виждали, голямо момче! Добре изглеждаш — викна ми една дребничка, хубава жена, която се казваше Малина Фрийман.

Махнах ѝ и продължих да тичам. Малина, също като мен, живееше отдавна в квартала. Беше приблизително на моята възраст. Вече бе собственичка на онзи магазин за вестници, където някога двамата с нея си похапвахме бонбони и пийвахме сода като деца. Носеха се слухове, че ме харесва. Но аз също я харесвах, винаги съм я харесвал.

Нозете сами ме понесоха към Пета улица, покрай забързаните ми съседи, все едно си знаеха пътя. Когато стигнах до Суърд скуеър, завих наляво и поех обратно по заобиколния маршрут. Нямах смисъл да се прибирам по него, но го направих по логически съображения.

В последните дни мислите ми постоянно се връщаха към убийството на Мария. Сега заобикалях пресечката, където се разигра трагедията, и в същото време се опитвах да си я спомня жива, а не в мига, в който я изгубих. Освен това всеки ден отделях време, за да проучвам старите материали. Надявах се да попадна на следа, която би могла да ме отведе до убиеца ѝ, особено сега, след като подозирах, че той все още е на свобода.

Свърнах надясно по Седма улица, после се насочих към търговския център, като ускорих темпото. Когато стигнах до моята сграда на Индиана Авеню, вече бях набрал достатъчно скорост, за да изкача четирите етажа, взимайки по две стъпала наведнъж.

Новият ми офис представляваше преустроен апартамент. Състоеше се от обширна стая с малка баня и кухненски бокс. Снопове светлина проникваха вътре в него през големия полукръгъл прозорец в овалния ъгъл.

Точно там бях разположил две удобни кресла и малка кушетка за психиатричните сеанси.

Обстановката ме изпълваше с вълнение. Бях открил свой частен кабинет и бях готов да посрещна първия си пациент.

Върху бюрото ме очакваха три купчини с папки: двете от Бюрото, а третата от вашингтонското полицейско управление. Повечето от тях бяха за случаи, по които вероятно щях да работя като консултант. Имаше няколко престъпления за разкриване.

Първото досие, което прегледах, се отнасяше за сериен убиец в Джорджия, когото медиите бяха нарекли Среднощния посетител. Трима чернокожи мъже бяха убити в кратък интервал от време. Случаят беше интересен за мен, но имаше едно неудобство — близо хиляда километра деляха Вашингтон от Атланта.

Оставих папката настрана.

Следващата трагедия се бе разиграла по-близо. Двама професори по история в университета в Мериленд, може би любовници, бяха намерени мъртви в аудиторията. Телата им висели обесени от гредите на тавана. Местната полиция имаше заподозрян, но искаше да му се изработи психологически профил, преди да му предяви обвинение.

Оставих папката върху бюрото си и залепих отгоре ѝ малко жълто листче, което означаваше, че може би щях да се заема със случая.

В този момент на вратата се почука.

— Отворено е! — извиках аз, но тутакси ме обзе подозрение и застанах нащрек — съвсем обичайно състояние за мен.

Какво ми бе казала Нана, преди да изляза от къщи? *Гледай да не те прострелят.*

47.

Старите навици умират най-трудно. Но не се появи нито Кайл Крейг, нито някой друг психопат от миналото.

Беше първият ми пациент.

Посетителката стоеше нерешително пред вратата, сякаш се боеше да влезе. Беше свела глава, докато се опитваше да си поеме дъх.

— Дали скоро ще сложите асансьор? — попита тя.

— Съжалявам, че е трябвало да изкачите толкова стълби — отвърнах. — Вие сигурно сте Ким Стафорд. Аз съм Алекс Крос. Моля, влезте. Мога да ви предложа кафе.

Първата пациентка в новата ми практика пристъпи бавно в кабинета ми. Беше едра и пълна жена. Предположих, че приближава тридесетте, макар да изглеждаше на четиридесет. Беше облечена официално, с тъмна пола и бяла блуза, която не беше нова, но с хубава кройка. Под брадичката ѝ бе вързан светлолилав копринен шал.

— От телефонния секретар разбрах, че ви изпраща Робърт Хатфийлд, така ли е? — попитах аз. — Дватамата с него бяхме колеги, докато работех в полицията. Той ваш приятел ли е?

— Не съвсем.

Добре, не беше приятелка на Хатфийлд. Изчаках я да каже нещо повече, но тя просто си стоеше в средата на стаята, потънала в мълчаливо съзерцание на обстановката.

— Можем да седнем ето там — посочих аз.

Тя ме изчака да седна в едно кресло и чак след това се престраши и се настани на ръба на другото. Едната ѝ ръка се стрелна нервно към възела на шала, другата бе свита в юмрук.

— Имам нужда от някой, който да ми помогне да разбере един човек — започна тя. — Понякога той изпада в гневни пристъпи.

— Този човек ваш близък ли е?

Тя настръхна:

— Няма да ви кажа името му!

Опитах да я успокоя с жест:

— Разбира се, че името не е важно. Член на семейството ви ли е?

— Годеник ми е — призна тя.

Кимнах с разбиране.

— Може ли да ви попитам от колко време сте сгодени?

— От четири години — отвърна жената. — Той иска да отслабна, преди да се оженим.

Навярно беше въпрос на навик, но вече мислено оформях психологическия профил на годеника. Тя беше виновна за всичко във връзката им, а той не поемаше отговорност за действията си. Теглото ѝ просто бе претекст да отлага сватбата.

Заговорих ѝ на „ти“, за да скъся дистанцията между нас:

— Ким, твърдиш, че той често изпада в пристъпи на гняв. Може ли да ми разкажеш малко повече за това?

— Ами, просто... — Тя замълча и се замисли.

Бях сигурен, че срамът бе причина за колебанието ѝ, а не неувереността. Очите ѝ се навлажниха.

— Упражнявал ли е физическо насилие върху теб? — попитах аз.

— Не — отвърна тя прекалено бързо. — Не е насилие. Само... Е, предполагам, че може и така да се нарече.

Пое дълбоко дъх, но не каза нищо. Вместо това отвърза шала и той се свлече в скута ѝ.

Дълбоките синини по шията ѝ ме накараха да изтръпна.

И преди бях виждал подобни белези. Обикновено — върху мъртви тела.

48.

Забрави за убийствата, това е само терапевтичен сеанс, напомни си аз.

— Ким, откъде са тези белези по врата ти?

Тя потръпна и завърза отново шала си.

— Ако мобилният ми телефон позвъни, тутакси трябва да се обадя. Той мисли, че съм при майка си.

По лицето ѝ пробягна сянка на ужас. Веднага осъзнах, че бе твърде прибързано да я разпитвам подробно какво ѝ е причинил.

Без да ме поглежда, младата жена разкопча ръкава на блузата си. Не бях сигурен защо го прави, докато не видях червения белег над китката. Още не бе започнал да избледнява.

— Това белег по рождение ли е? — попитах я.

— Той пуши цигари — обясни тя.

Гласът ѝ прозвуча удивително спокойно.

— Съобщи ли в полицията?

Тя горчиво се засмя.

— Не. Не съм.

Сетне притули с ръка устата си и се извърна встрани. Този мъж явно я бе наплашил до смърт.

От чантата ѝ се чу телефонен звън.

Без да каже и дума, жената извади телефона, погледна номера и бързо отговори:

— Здравей, бебче. Какво има? — Гласът ѝ бе мек и спокоен, напълно убедителен. — Не — рече тя. — Мама излезе да купи мляко. Разбира се, че съм сигурна. Ще ѝ предам поздравите ти.

Беше удивително да наблюдавам лицето ѝ, докато говори. Не играеше само заради него. Представлението бе и заради нея самата. Така успяваше да се справи с положението.

Когато най-сетне затвори, тя ми се усмихна. Това беше най-нелепата усмивка, която бях виждал през живота си. Сякаш разговорът въобще не се бе състоял. После изведнъж самообладанието я напусна.

Тялото ѝ се разтърси от силно ридание и тя започна да се люлее напред-назад, притиснала ръка към корема си.

— Толкова е трудно! — промълви задавено. — Съжалявам. Не мога да го направя. Не бива... да съм тук.

Когато мобилният ѝ телефон иззвъня повторно, нещастната жена подскочи в креслото. Тези проверки явно бяха най-трудното нещо за нея, защото я принуждаваха да жонглира между измислиците и реалността.

Изтри трескаво сълзите си, сякаш мъжът можеше да види лицето ѝ, и отговори със същия тих и спокоен глас, както преди малко:

— Здравей, бебче. Не, тъкмо си миех ръцете. Съжалявам, бебче. Забавих се секунда докато взема телефона.

Чух как мъжът отсреща ѝ крещеше за нещо, а Ким кимаше търпеливо, докато го слушаше.

Накрая тя вдигна пръст към мен и излезе в коридора.

Използвах паузата, за да прегледам файловете на компютъра си, опитвайки се да успокоя бушуващия в гърдите ми гняв. Когато Ким се върна, се опитах да ѝ дам адресите на някои социални служби в района, които предлагаха временно настаняване, но тя не пожела да ги погледне.

— Трябва да вървя — заяви внезапно. Явно вторият разговор я бе извадил от релси. — Колко ви дължа?

— Нека наречем днешния сеанс предварителна консултация. Ще ми платите при следващата ни среща.

— Не желая милостиня. А и не мисля, че ще има следваща среща. Колко ви дължа?

— Тарифата ми е сто долара на час — отвърнах неохотно. — Смятам, че за днес петдесет са напълно достатъчни.

Тя преброи десет банкноти по пет долара, които навярно бе успяла да спести. След това напусна офиса ми.

Първият ми сеанс бе приключил.

49.

Голяма грешка...

Бени Фонтана Добрия, бос на мафията в Ню Джърси и бивш наемен убиец, си подсвиркуваше безгрижно песен на Синатра, докато заобикаляше тъмносиния си линкълн. Отвори с галантен жест предната врата откъм пътника, а на лицето му грейна стоватова усмивка.

Пищната блондинка протегна дългите си крака и грациозно се измъкна от колата. Беше бивша участничка в конкурса за мис Вселена, двадесет и шестгодишна, с гъвкаво и стройно тяло. Горещо парче, което само някой с много пари би могъл да си позволи. Дори един мафиот не можеше да чука безплатно подобна мацка. Бени беше корав малък хитрец, но определено не приличаше на филмова звезда, освен ако за такъв не се броеше Тони Сопрано.

Касапина ги наблюдаваше леко развеселен от колата си, паркирана една пресечка по-надолу по улицата. Предполагаше, че блондинката взима на Бени по пет стотака на час, а нищо чудно и по две хиляди на нощ, ако госпожа Фонтана отсъства от града. Тя често гостуваше на дъщеря си, която учеше в колеж в Меримаунт, Манхатън.

Майкъл Съливан погледна часовника си: седем и петдесет и две. Това беше разплатата за Венеция. По-точно само началото. Първото от поредицата съобщения, които възнамеряваше да изпрати.

В осем и петнадесет той взе куфарчето от задната седалка, слезе от колата и спокойно прекоси улицата. Спря се под сянката на старите кленове и брястове. Не чака много. Една възрастна жена с боядисана в синкаво коса излезе от сградата и Съливан ѝ задържа вратата с приятелска усмивка. След това влезе вътре.

Всичко беше така, както го помнеше. Апартамент 4С бе собственост на мафията, откакто във Вашингтон се откриха нови възможности за изява на организацията. Мястото бе на разположение на всеки мафиот, пристигнал в града, който се нуждаеше от малко уединение. Касапина също го бе ползвал един или два пъти, когато изпълняваше задачи за Бени Фонтана. Това беше, преди Джон

Маджоне да заеме мястото на баща си и да започне да изолира Касапина от бизнеса. Дори евтината корейска брава на входната врата беше същата или поне приличаше на някогашната. *Още една грешка.* Съливан лесно я отвори с шило, което бе купил само за три долара. Върна инструмента в куфарчето си, извади пистолета си и хирургическия нож, много специален модел.

Дневната тънеше в полумрак. Слаба светлина проникваше откъм кухнята вляво и спалнята вдясно. Доволното грухтене на Бени беше знак, че нещата бяха напреднали.

Съливан прекоси бързо застланата с килим дневна и отвори вратата на спалнята. Както очакваше, бившата претендентка за мис Вселена беше отгоре, а стегнатият ѝ задник се въртеше точно пред очите му.

— Точно така, бебче, така ми харесва — изпъшка Бени. — Ще сложа пръста си...

Заглушителят на Съливан изпука тихо, само веднъж. Застреля бившата претендентка за мис Вселена в тила, а кръвта и мозъкът ѝ опръскаха гърдите и лицето на Бени.

Мафиотът изрева, сякаш самият той бе застрелян.

Успя да се претърколи изпод тялото на мъртвото момиче, свлече се от леглото и панически запълзя към прозореца, отдалечавайки се от тоалетката, където беше оръжието му. Касапина избухна в смях. Не искаше да показва неуважение към мафиотския бос, нито към мъртвата блондинка, но тази вечер Фонтана допускаше грешка след грешка. Беше се размекнал и тъкмо заради това Съливан го избра за първото си послание.

— Здравсти, Бени. Как я караш? — попита го, като включи нощната лампа. — Трябва да си поговорим за Венеция.

Извади скалпела, чиито острие бе предназначено специално за срязване на мускули.

— Всъщност искам да изпратиш едно съобщение на господин Маджоне от мен. Ще можеш ли да го направиш, Бени? Да ми бъдеш пратеник, момчето ми? Между другото, чувал ли си за операцията на Сайм? Става дума за ампутация на крак.

50.

Майкъл Съливан не можеше да се прибере у дома при семейството си в Мериленд, не и след това, което току-що бе направил с Бени Фонтана и приятелката му. Беше прекалено възбуден, кръвта му кипеше. В съзнанието му отново се редуваха сцени от месарския магазин на стареца му в Бруклин — големия сандък, пълен със стърготини, теракотените плочки на пода, ръчния трион, острите ножове, блестящите сатъри, куките за месо във фризера.

Помота се известно време из Джорджтаун, търсейки си белята в лицето на подходяща партньорка. Обичаше вълнението на лова. Особено му се нравеше дамите да са адвокатки, учени с магистърска степен, професори или библиотекарки. Харесваше очилата им, закопчаните до горе дрехи, консервативните им прически. Допадаше му тяхната самоувереност, убедеността им, че винаги контролират ситуацията.

Обичаше да ги кара да губят самообладание, докато самият той изпускаше малко пара и се освобождаваше от стреса, нарушавайки правилата на тъпото общество.

Джорджтаун беше подходящо място за подобен лов. Всички други жени, които бе зърнал по улицата, му се сториха малко скучни. Не че по това време на нощта имаше голям избор. Но пък и той не се нуждаеше от прекалено разнообразие, трябваше му само някоя подходяща... И му се струваше, че вече я бе видял. Или поне така смяташе.

Приличаше на адвокатка, облечена в изискан строг костюм, предназначен да впечатли околните. Токчетата ѝ потракваха отчетливо по тротоара.

Меките подметки на маратонките „Найк“ на Съливан бяха почти безшумни. С лице, полускрито под качулката на якето си, той не се отличаваше от поредния любител на джогинга, излязъл да потича късно през нощта на спокойствие в квартала си. Ако някой случайно го зърнеше, щеше да си помисли тъкмо това.

Но никой не го гледаше. Най-малкото госпожица Туийди^[1]. Туийди Бърд, помисли си той с усмивка. *Грешката е нейна.*

Тя продължи да крачи забързано, пъхнала под мишница кожената си чантичка и стискайки куфарче, все едно носеше в него ключа към „Кода на Да Винчи“^[2]. Вървеше от външната страна на тротоара — разумно за жена, която се движи сама по улиците късно през нощта. Единствената ѝ грешка беше, че не се оглеждаше достатъчно. Та и не забеляза мъжа, излязъл да *потича*, който *ситнеше* зад нея.

А подобни грешки могат да бъдат смъртоносни.

Съливан се скри в сянката на една сграда, когато Туийди мина под уличната лампа. Хубави крака и страхотен задник, помисли си той. А и не носеше венчална халка на лявата ръка.

Високите токчета продължиха да потракват ритмично още някое време, докато най-последно тя забави ход и спря пред една къща от червени тухли. Хубаво местенце. Съдейки по външния вид на сградата, тя бе една от онези големи семейни домове, вдигнати в началото на деветнадесети век, които по-късно бяха преустроени и превърнати в просторни апартаменти.

Жената извади ключовете от чантата си още преди да стигне до входната врата, а Съливан се подготви за действие. Бръкна в джоба си и измъкна някакъв лист хартия, навярно квитанция от химическо чистене. Всъщност нямаше значение какво е.

Тя отключи и отвори вратата, но в същия миг той ѝ извика приятелски:

— Извинете, госпожице! Вие ли изпуснахте това?

[1] *Tweed* — скъп вълнен плат за костюми, обикновено меланж (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Алюзия с романа на Дан Браун, издаден у нас със заглавието „Шифърът на Леонардо“, изд. „Бард“. — Б.пр. ↑

51.

Не беше глупава тази Туийди Бърд, майка ѝ явно не бе отгледала тъпачка. Веднага разбра, че е изпаднала в беда, ала в следващите секунди не успя да направи нищо, за да се спаси.

Той бързо пхна крак в пролуката на остъклената врата, преди тя да успее да я затръшне пред лицето му и да я заключи отвътре.

В осветеното фойе видя паниката в красивите ѝ сини очи.

Острието на скалпела блесна пред лицето ѝ.

Касапина искаше тя да види тънкия му като бръснач ръб, единствената ѝ мисъл да е за него, не за самия нападател. Така ставаше винаги и той го знаеше. Почти всички жени, които нападаше, запомняха подробности за оръжието, не за похитителя.

Госпожица Туийди успя само да се препъне тромаво, преди той да се озове във фойето с нея. Майкъл Съливан застана с гръб към улицата, изцяло закривайки с тяло жертвата си в случай, че някой мине отвън. Продължи да държи скалпела, докато измъкна връзката ключове от ръката ѝ.

— *Да не си гъкнала* — предупреди я, докато острието проблясваше пред очите ѝ. — И се опитай да запомниш — не слагам обезболяващи, докато го използвам. Направо режа.

Тя отстъпи и се подпря на близката мраморна колона. С треперещи пръсти му подаде малката си маркова чантичка.

— Моля ви, ваша е. Сега си вървете.

— Няма да стане. Не искам парите ти. *Само ме чуй добре.* Слушаш ли ме?

— Да — уплашено отвърна тя.

— Сама ли живееш? — попита я.

Постигна ефекта, който търсеше. Краткото забавяне бе достатъчен отговор.

— Не. — Опитваше се да се спаси. Твърде късно.

На стената имаше три пощенски кутии. Само върху номер две се виждаше табелка с едно име: Л. Бранд.

— Да се качваме, госпожице Бранд.

— Аз не съм тази, за която ме вземате...

— Напротив, ти си. Няма смисъл да лъжеш. А сега движение, преди да е станало по-лошо.

За секунди двамата се озоваха в просторния ѝ апартамент на втория етаж. Дневната бе чиста и подредена. По стените бяха окачени черно-бели снимки на влюбени, които се целуват. Плакати от филмите „Безсъници в Сиатъл“^[1], „Офицерът и джентълменът“^[2].

Момичето явно бе романтичка по душа. Но в известен смисъл и самият Съливан беше такъв — поне той така смяташе.

Когато я вдигна на ръце, тялото ѝ се скова. Беше наистина слабичка — отнесе я с лекота в спалнята и я положи върху леглото, където тя остана да лежи, без да помръдва.

— Ти си много красиво момиче — прошепна възхитено Съливан. — Направо си прекрасна. Приличаш на изящна кукла. А сега, ако нямаш нищо против, бих искал да видя какво има под опаковката.

Касапина използва скалпела, за да среже копчетата на скъпия костюм от туид. Госпожица Л. Бранд остана безволно отпусната, но поне не му се налагаше да ѝ напомня да мълчи.

Той свали сутиена и гащичките ѝ от черна дантела. *Дори в делничен ден.* Не носеше чорапогащник, имаше стройни нозе с лек загар. Ноктите ѝ бяха лакирани в яркочервено. Тя се опита да стисне очи, но той я шамароса през лицето, колкото да привлече вниманието ѝ.

— Остани с мен, Бранд.

Нещо върху нощното шкафче привлече вниманието му. Червило.

— Знаеш ли какво, я си сложи малко от това. Както и някой хубав парфюм. По твой избор.

Жената безмълвно се подчини. Действаше като хипнотизирана.

Касапина държеше члена си в едната ръка, а скалпела в другата — гледка, която тя никога нямаше да забрави. След това грубо проникна в нея.

— Искам да се включиш в играта — подкани я той. — Преструвай се, ако трябва. Сигурен съм, че и преди си го правила.

Вкочанена от ужас, младата жена даде всичко от себе си — изви се нагоре, разтвори бедра, дори простена няколко пъти, но без да го поглежда.

— А сега ме погледни — нареди Съливан. — Погледни ме, ти казвам! *Погледни ме*. А, така е по-добре.

В следващия миг всичко за него свърши. И за нея.

— Малко ще си побъбрим, преди да си тръгна — рече той. — Вярваш или не, но наистина смятам да си ходя. Няма да те нараня. Поне не повече.

Вдигна чантичката ѝ от пода. Вътре откри това, което търсеше — шофьорска книжка и черно тефтерче с телефонни номера. Поднесе книжката към нощната лампа.

— Значи се казваш Лиза. Прекалено хубава снимка за някакъв си документ. Разбира се, на живо си много по-хубава. А сега ми позволи да ти покажа някои мои фотоси.

Не беше взел много със себе си, само няколко, ала сред тях бяха любимите му. Размаха ги като ветрило в едната си ръка. Лиза отново се скова. Неподвижността ѝ го развесели. Тя искаше да се слее с чаршафите и да изчезне.

Подаваше ѝ снимките една по една, за да ги разгледа внимателно.

— С всички тези съм се срещал *два пъти*. Разбира се, ние двамата с теб ще се срещнем само веднъж. Дали ще се видим отново, зависи изцяло от теб. Следваш ли мисълта ми? Ясно ли се изразявам?

— Да — отрони тя с пресъхнали устни.

Той се изправи и заобиколи леглото, за да ѝ даде няколко секунди да осмисли думите му. Тя се покри с чаршафа.

— Разбираш ли ме, Лиза? Наистина ли осъзнаваш какво ти говоря? Знам, че в момента ти е малко трудно да се съсредоточиш. Предполагам, че е така.

— Няма да кажа... нищо — едва чуто прошепна младата жена. — Обещавам.

— Добре, вярвам ти — кимна доволно Съливан. — Обаче смятам да взема това, за всеки случай.

Размаха тефтерчето с телефоните. Разлисти го и го отвори на буквата „Б“.

— Я да видим какво имаме тук. Том и Лоуис Бранд. Това мама и татко ли са? Веро Бийч във Флорида. Предполагам, че е доста приятно местенце. Брега на съкровищата ли го наричаха?

— О, Господи, моля ви! — простена жената.

— Всичко зависи изцяло от теб, Лиза — увери я Касапина. — Разбира се, ако питаш мен, би било много жалко да свършиш като всички онези от снимките, които ти показах. Нали се сецаш — на части, после зашита. В зависимост от настроението ми.

Той повдигна чаршафа и я огледа още веднъж.

— А в твоя случай ще се получат красиви *парчета*.

С тези думи той остави Лиза Бранд сама със спомените за него.

[1] Романтична комедия, 1993 г., в главните роли Том Ханкс и Мег Райън. — Б.пр. ↑

[2] Филм от 1982 г. с Ричард Гиър и Дебра Уингър; заглавието идва от правилото във флота: „Не бива да се излагаш като офицер и джентълмен“. — Б.пр. ↑

52.

— Точно заради това не нося вратовръзки! — ядно промърмори Джон Сампсън.

Дръпна стегнатия възел и свали проклетото нещо от врата си. Хвърли в кошчето затворената картонена чашка, пълна с кафе, и в същия миг съжали, че го бе сторил. Двамата с Били не бяха мигнали почти цялата нощ, тъй като малката, Джаката, имаше грип. В момента той май се нуждаеше от цяла цистерна с кафе.

Когато телефонът на бюрото му иззвъня, нямаше настроение да говори с никого и за нищо.

— Да, какво? — изрече троснато.

От другия край на линията прозвуча женски глас.

— С детектив Сампсън ли разговарям?

— Да. Какво има?

— Обажда се детектив Анджела Сузан Антон. Работя в отдел „Изнасилвания“ към Второ районно управление.

— Добре. — Трябваше да я изчака, докато му изясни случая.

— Надявам се да получа помощта ви във връзка с един доста тревожен случай, детектив. Намираме се в задънена улица.

Сампсън зарови в кошчето за изхвърлената картонена чаша с остатъците от кафето. Слава богу, че капакът не се бе отворил.

— За какъв случай говорим?

— Изнасилване. Станало е миналата нощ в Джорджтаун. Жената е била прегледана в университетската болница, но казва единствено че е била нападната. Не иска да съобщи каквото и да било за нападателя. Цяла сутрин я разпитвам, но не стигнах до никъде. Досега не съм виждала подобно нещо, детектив. Тя е изплашена до смърт.

Сампсън стисна слушалката под брадичката си и надраска набързо нещо в един бележник, върху който се мъдреше надпис: „Бележник на татко“ — сувенирче, подарено му от Били за Деня на бащата.

— Дотук всичко е логично и разбираемо. Но съм любопитен да узная защо ми се обаждате, детектив.

Отпи отново от кафето си. Внезапно му се стори, че не е чак толкова лошо.

Преди да отговори, Антон пое дълбоко дъх.

— Доколкото разбрах, Алекс Крос е ваш приятел.

Сампсън остави химикалката и се облегна назад.

— Сега разбирам.

— Надявам се, че бихте могли...

— Отлично ви разбрах, детектив Антон — прекъсна я той. — Искате от мен да ви бъда посредник, така ли е?

— Не — побърза да го увери тя. — Рахим Поуел ми каза, че двамата сте много добри в разплитането на случаи, свързани със серийни престъпления. Бих искала с Алекс да работите по случая. Просто съм откровена.

Сампсън не каза нищо, изчаквайки да види дали тя ще добави нещо, или просто ще затвори телефона.

— Миналата вечер оставихме съобщение на доктор Крос, но предполагам, че доста хора търсят услугите му. В момента е на свободна практика — поясни жената.

— Е, за това сте права, много хора го търсят — рече Сампсън. — Но Алекс е голямо момче. Може да се грижи за себе си и сам взема решенията си. Защо не продължите да му звъните?

— Детектив Сампсън, този престъпник е наистина болно копеле. Не мога да си позволя да губя повече време за този случай! Затова, ако случайно съм ви настъпила по мазола, извинете ме, но направете усилие да спрете с празните приказки и да ми кажете ще ми помогнете ли, или не.

Сампсън усети нотката на раздражение в гласа ѝ и се усмихна.

— Е, след като поставяте въпроса по този начин — добре. Не поемам никакви ангажименти от името на Алекс, но ще видя какво мога да сторя.

— Чудесно, благодаря ви. Сега ще ви изпратя папките с досиетата. Освен ако не желаете лично да дойдете да ги вземете.

— Почакайте малко... — учуди се Сампсън. — Папки ли казахте?

— Да не би да не съм се изразила ясно? Причината, за да потърся помощта ви — на вас и на доктор Крос, е опитът ви със серийните престъпления.

Сампсън замълча за миг, после бавно изрече:

— За убийство ли става дума?

— Не за сериен убиец — сковано отвърна детектив Антон. — За сериен изнасилвач.

53.

— Това не е консултация, Джон — казах аз. — Правя ти услуга. *Лично* на теб.

Сампсън вдигна ръце от волана и се обърна към мен. За миг се ужасих, че остави автомобила да се движи напосоки.

— С други думи — изръмжа той, — ти си обещал на Нана и хлапетата, че повече няма да се занимаваш със следствена работа.

— Не съм обещал на никого нищо! — скастрих го аз. — Просто си гледай пътя и се опитай да не блъснеш някого. Поне не човек, който и двамата харесваме.

Бяхме в Маклейн, Вирджиния. Пътувахме към Лиза Бранд, за да я разпитаме. Тя бе напуснала апартамента си в Джорджтаун и бе отседнала при приятелка в провинцията.

Сампсън шофираше, а аз седях на предната седалка до него. В скута ми лежеше папката с досието на Лиза, както и на още три други жени, които са били изнасилени, но не искаха да споменат и дума за изнасилвача, за да помогнат на разследването.

За пръв път имах възможност да прегледам документите, но не ми отне много време, за да се съглася със заключението на колегите. Всички нападения бяха извършени от един и същи мъж и виновникът несъмнено беше психопат. Всички жертви бяха от един и същи тип: бели жени, тридесетгодишни, неомъжени, които живееха сами в района на Джорджтаун. Всяка от тях бе постигнала някакъв професионален успех — едната беше адвокат, другата — експерт-счетоводител. Лиза Бранд беше архитект. Всички бяха умни и амбициозни.

Но нито една не желаше да каже и дума за мъжа, който я бе нападнал.

Престъпникът определено беше умен и самоуверен тип, който знаеше как да наплаши жертвите си. Повторил е номера си четири пъти, може би и повече. Защото не бе изключено да има и други пострадали, които дори се страхуваха да съобщят, че са били нападнати.

— Пристигнахме — оповести Сампсън. — Ето къде се е скрила
Лиза Бранд.

54.

Вдигнах глава от купчината папки в скута си, когато минахме покрай огромен жив плет и поехме по дълга алея за коли във форма на полумесец, покрита с чакъл.

Къщата представляваше внушителна постройка в старинен стил. Отпред се издигаха две бели колони, които стигаха до втория етаж, а цялата сграда приличаше на крепост. Можех да разбера защо Лиза Бранд бе решила да се укрие тук.

Приятелката ѝ Нанси Гудис ни отвори вратата и побърза да излезе навън, за да поговори с нас насаме. Беше слаба блондинка и навярно бе връстница на госпожица Бранд, което според данните в папката означаваше двадесет и девет години.

— Няма нужда да ви казвам, че Лиза е преживяла истински кошмар — прошепна тя, макар че не беше необходимо да снишава глас, тъй като се намирахме на верандата. — Може ли да съкратите до минимум разпита? Не разбирам какво още има да говори тя с полицията. Не можете ли да кажете на мен каквото имате да ѝ съобщавате?

— Ще се постарая да бъдем възможно най-кратки — уверих я аз. — Но изнасилвачът все още е на свобода.

— Да не сте посмели да ѝ внушавате, че тя има вина за нещо — настръхна младата жена.

Последвахме госпожа Гудис в покритото с мраморни плочки преддверие. Отдясно се виждаше извита стълба, а над главите ни висеше кристален полилей. Отвътре се чува детски гласове, които ми се сториха някак неуместни в тържествената обстановка на къщата.

Госпожа Гудис въздъхна и ни поведе към салона за гости, където ни очакваше Лиза Бранд, облечена в джинси и риза на райета. Беше слаба, много хубава жена, но отпуснатите ѝ рамене и ужасът в очите ѝ бяха достатъчни, за да разбера, че съвсем наскоро е изживяла истински кошмар. Очевидно не бе сигурна дали болката, която изпитва, някога ще изчезне.

Със Сампсън ѝ се представихме. Покани ни да седнем. Дори се насили да се усмихне учтиво, преди да извърне поглед встрани.

— Много са красиви — отбелязах аз и посочих наскоро откъснатите рододендрони във вазата, поставена на масичката за кафе между нас. Казах го, защото беше истина, а и честно да си призная, не знаех как да започна разговора. Лиза ги погледна разсеяно.

— Нанси е невероятна градинарка. Превърнала се е в истинска провинциална домакиня и майка — нещо, което винаги е искала.

— Лиза, бих желал да ви уверя, че ужасно много съжаляваме за това, което ви се е случило — внимателно започна Сампсън. — Зная, че вече сте говорили с доста хора. Ще се опитаме да не ви притискаме да си припомняте излишни подробности...

Очите на жената останаха приковани в далечния ъгъл на стаята.

— Да. Благодаря ви.

— Доколкото разбрахме, били сте на преглед в университетската болница, но не сте пожелали да посочите някакво физическо доказателство за нападението, извършено върху вас. Също така засега отказвате да дадете описание на мъжа, който е извършил престъплението. Така ли е?

— Не само засега, *никога* няма да го опиша — рече тя и леко поклати глава в немошно усилие да потвърди решимостта си.

— Никой не ви принуждава да говорите — уверих я аз. — Не сме дошли тук, за да изтръгнем насила информация от вас.

— След като се изяснихме — поде Сампсън, — бих искал да ви кажа, че работим по известни предположения. Първо, нападателят не ви е познат. И второ, той ви е заплашил по някакъв начин, за да ви принуди да мълчите. Лиза, можете ли да ни кажете дали предположенията ни са верни?

Тя сякаш замръзна в стола. Опитах се да разчета нещо по лицето ѝ, но безуспешно. След като не отговори на въпроса на Сампсън, реших да опитам от друг ъгъл.

— Имате ли да добавите нещо към досегашните си показания, дадени пред детективите? Нещо, за което сте се сетили?

— Дори и най-малката подробност може да е много полезна за разследването — намеси се Сампсън.

— *Не искам* да има никакво разследване на това, което ми се случи — заяви тя на един дъх. — Изборът все пак е мой.

— Боя се, че не е само ваш — рече Сампсън с най-мекия тон, който досега бях чувал от него.

— Защо? — Думите ѝ прозвучаха по-скоро като отчаяна молба, отколкото като въпрос.

Опитах се да продължа много внимателно:

— Напълно сме сигурни, че това, което се е случило с вас, не е единичен случай. Има и други жени...

Това я довърши. Тялото ѝ се разтърси от накъсани ридания, сетне пороят се отприщи. Лиза Бранд се сви и избухна в сълзи, притиснала ръце към устата си.

— Съжалявам — изхлипа след малко тя. — Не мога да направя това... Не мога! Съжалявам, наистина съжалявам...

В този миг госпожа Гудис се втурна в стаята. Сигурно бе подслушвала зад вратата. Коленичи пред приятелката си, прегърна я през кръста и ѝ зашепна успокоителни слова.

— Съжалявам — отново прошушна Лиза Бранд.

— Няма за какво, скъпа. Просто си излей болката — каза Нанси Гудис.

Сампсън остави визитната си картичка върху масичката за кафе.

— Не е необходимо да ни изпращате — рече.

— Моля ви, не се връщайте тук — изгледа ни хладно Гудис. — Оставете Лиза на мира. Вървете си.

55.

Касапина имаше нова задача — удар за шестцифрена сума. Едновременно с това се опитваше да не мисли за Джон Маджоне и за болката, която смяташе да му причини. Наблюдаваше добре облечения възрастен мъж, на чиято ръка се бе увесило младо момиче. „Птичка“, както ги наричаха едно време в Лондон.

Мъжът беше някъде около шестдесетте, а тя — най-много на двадесет и пет. Интересна двойка, която *привличаше* вниманието на околните. А това можеше да се окаже проблем за Съливан.

Той ги наблюдаваше, докато стояха пред елегантния хотел „Кларидж“ и чакаха личният шофьор на господина да докара автомобила. Беше дошъл да ги вземе и миналата вечер, и днес — към десет сутринта.

Досега двойката не бе допуснала грешки, от които Касапина би могъл да се възползва.

Шофьорът беше и бодигард и се справяше добре със задачата си. С него имаха само един проблем — момичето очевидно не го искаше до тях. Предишната вечер, когато присъстваха на някакво официално събитие в галерия „Сачи“, тя безуспешно се бе опитала да убеди възрастния си кавалер да се отърве от него.

Е, днес Касапина трябваше просто да изчака развоя на събитията. Той бе спрял зад няколко коли, наредени зад лъскавия черен „Мерцедес CL65“. Автомобилът беше бърз и мощен, но това едва ли можеше да бъде предимство по натоварените улици на Лондон.

Касапина беше нащрек. След случая във Венеция прие тази задача с известна тревога. Имаше основание да бъде параноичен, но бе получил работата чрез доверен човек от Бостън. Вярваше му, поне доколкото изобщо можеше да вярва на някого, а и се нуждаеше от парите.

Удобен случай изникна близо до станцията на метрото при Ковънт Гардън. На светофара момичето ненадейно изскочи от мерцедеса и тръгна пеша. Възрастният ѝ любовник също слезе и я последва.

Майкъл Съливан спря веднага до тротоара и просто заряза колата си. От фирмата за автомобили под наем и без това никога нямаше да се доберат до него. А и въобще не му пукаше за някаква кола, зарязана на сред улица в Лондон.

Знаеше, че шофьорът-бодигард няма да се реши да изостави мерцедес за двеста хиляди долара, така че това му предоставяше няколко минути свобода на действие.

Улиците около Ковънт Гардън гъмжаха от пешеходци, но Касапина не изпускаше двойката от поглед — виждаше ги как оживено ръкомахат и се смеят, навярно доволни, че са успели да „избягат“ от охранителя. Съливан ги последва надолу по Джеймс Стрийт. Двамата продължиха да бърбят и да се смеят, нехаещи за останалия свят.

Голяма грешка, много голяма!

Касапина забеляза пред себе си остъкления покрив на пазара. Няколко улични актьори, облечени като мраморни статуи, помръдваха само ако някой им хвърли монета. Около тях се бе събрала любопитна тълпа.

Касапина изведнъж се озова зад двойката. Моментът бе идеален и той натисна спусъка на беретата със заглушител — два куршума право в сърцето на момичето. То се свлече на тротоара, сякаш някой бе издърпал настилката изпод краката ѝ.

Касапина нямаше представа коя е тя, нито кой и защо я искаше мъртва. А и не го интересува.

— Тук някой получи инфаркт! — изкрещя той.

Остави пистолета да се изплъзне от пръстите му, обърна се и изчезна сред гъстата навалица. Запъти се към Нийл Стрийт, мина покрай няколко кръчми във викториански стил и се озова пред изоставената си кола, точно там, където я бе зарязал. Каква хубава изненада.

Беше по-безопасно да прекара нощта в Лондон, а на другата сутрин да се качи на самолета за Вашингтон.

Лесни пари — както винаги ги печелеше. Или поне преди грешката във Венеция. С която все още му предстоеше да се справи, при това кардинално.

56.

Вечерта след последния ми терапевтичен сеанс двамата с Джон се срещнахме в гимнастическия салон „Рокси“ за дружески спаринг. Салонът процъфтяваше, а времето, прекарано тук, ме караше да се чувствам щастлив и доволен за пръв път през последните няколко години.

Беше ме обсебила старомодната идея за *нормалност*, макар да не бях напълно сигурен какво точно означава тази дума.

— Събери си лактите — изкомандва ме Сампсън, — преди да съм ти откъснал проклетата глава.

Послушах го, но това не ми помогна особено. Той ме закова с един хубав прав удар, който здравата ме разтърси. Извъртях се и го атакувах директно, но мен ме заболя повече, отколкото него.

Продължих в същия дух още известно време, но не можех да се концентрирам върху двубоя на ринга. След около десетина минути свалих ръкавиците. Рамената ме боляха.

— Признавам се за победен — изфъфлих през защитната гума в устата си. — Да отидем да пийнем по нещо.

Питието ни се сведе бутилка безалкохолно на тротоара пред „Рокси“. Не че имах предвид точно това, но ми дойде добре.

— И така — поде Сампсън, — или аз съм станал много по-добър, или ти тази вечер не си във форма. Кое от двете?

— Не си по-добър — заявих безучастно.

— Значи все още мислиш за вчера... — поклати глава той.

И двамата се чувствахме потиснати след безуспешния разговор с Лиза Бранд. Някои свидетели се разприказваха само като ги погледнеш, а от други като нея не можеше да изкопчиш и дума дори да ги притискаш.

— Да, мисля за вчера — кимнах в знак на съгласие.

Сампсън, който до този момент стоеше прав, приседна до мен на тротоара.

— Алекс, трябва да престанеш да се тревожиш за всичко — въздъхна той. — Мислех, че нещата при теб вървят добре. Поне

напоследък.

— Така е — съгласих се. — Работата ми харесва. Дори повече, отколкото си предполагам.

— Тогава какъв е проблемът? Това, че твърде хубаво не е на хубаво, ли? Какво те яде, човече?

На този въпрос имах един дълъг и един къс отговор. Предпочетох втория.

— Мария.

Той знаеше какво искам да кажа и отрони замислено:

— Вчерашният ден ти напомни за нея, нали?

— Да. Странно е, но така се получи — признах. — Спомняш ли си времето, когато беше убита? Тогава също имаше няколко изнасилвания.

Сампсън присви очи:

— Да, наистина така беше...

Потрих зачервените кокалчета на ръцете си:

— Както и да е, ето какво имах предвид. Напоследък за мен нещата са като скачени съдове. Всичко, което си мисля, ми напомня за Мария, а всичко, което правя — за нейното убийство. Сякаш съм герой от някаква пиеса на абсурда.

Сампсън търпеливо ме изчака да млъкна. Той обикновено знаеше кога да сподели мнението си и кога да си затрае. В момента нямаше какво да ми каже. Двамата се изправихме и поехме по тротоара.

— Какво си чул за убиеца на Мария? Има ли нещо ново? — попитах го. — Или Джамети просто си е играл с нас?

— Алекс, защо не се опиташ да продължиш живота си, без да се обръщаш назад?

— Джон, ако можех, вече щях да съм го направил. Разбра ли? Вероятно за мен това е единственият начин.

Вървахме дълго замислени. Забил поглед в обувките си, накрая той заговори неохотно:

— Ако открия нещо за убиеца ѝ, ти ще бъдеш първият, който ще узнае.

Когато стана на петнадесет години, Майкъл Съливан престана да търпи издевателства от страна на когото и да било. Всички в семейството знаеха, че дядо му Джеймс има пистолет, който крие в долното чекмедже на скрина в спалнята си. Един следобед през юни, когато училището му дойде до гуша, Съливан се вмъкна в стаята на дядо си и открадна пистолета.

През остатъка от деня се мота из квартала с оръжието, затъкнато в колана на панталоните му, скрито под широката риза. Нямаше желание да го показва, но много му харесваше да е у него. Този пистолет завинаги промени живота му и от кораво хлапе го превърна в непобедим мъж.

Съливан се шля по улиците до осем вечерта, сетне пое по Куентин Роуд към месарския магазин на баща си. Пристигна точно когато баща му се канеше да затвора.

Песен на Елтън Джон огласяше улицата. Майкъл я бе надул нарочно на касетофона в колата си, защото неговият старец ненавиждаше това парче. А той искаше да го застреля на фона на най-омразната му мелодия.

Вратата на месарницата бе отворена и когато влезе вътре с плавна стъпка, баща му дори не вдигна глава, сигурно го беше видял през витрината.

Край вратата се мъдреше обичайната метална стойка с броевете на „Ирландско ехо“. Всичко си беше на проклетото място, чисто и спретнато. И в същото време — пълна мръсотия.

— К'во искаш? — изръмжа баща му.

Метлата, която държеше, имаше острие, с което да остъргва мазнината от пода. Тъпа и отвратителна работа, която Съливан мразеше.

— Какво ще кажеш да си поговорим — попита синът.

— Майната ти. Заеет съм да изкарвам прехраната.

— О! Така ли? Като стържеш пода? — Ръката му се стрелна мълниеносно.

Това бе първият път, когато удари баща си. Направи го с пистолета, по слепоочието. После го цапардоса отново по носа. Огромният мъж изпъшка и се строполи върху дървените стърготини и мазните парчета месо на пода.

— *Знаеш колко лошо мога да те нараня, нали?* — наведе се Майкъл над него. — Помниш ли това изречение, Кевин? Аз — да. Докато съм жив, няма да го забравя.

— Не ме наричай Кевин, никаквецо.

Синът го удари още веднъж с дръжката на пистолета. После го срита в слабините и той простена от болка.

Майкъл огледа магазина с презрение. Изрита стойката с бутилките сода „Макнамара“ просто защото му се искаше да ритне нещо. Опря пистолета в челото на стареца си и дръпна предпазителя.

— Моля те — простена баща му, а очите му се разшириха от шок и ужас. Сякаш току-що бе осъзнал какво представлява синът му. — Не, не го прави. Недей, Майкъл!

Момчето дръпна спусъка — чу се силно изщракване на метал.

Но оглушителната експлозия не последва. На пода не плисна кръв. Настана пълна тишина, като в църква.

— Някой ден... — обеща той на баща си. — Не днес, а когато най-малко го очакваш и когато най-малко ще ти се иска да умреш, ще те убия. И ще умреш мъчително. И не от раздрънкан пистолет като този.

С тези думи синът излезе от месарницата и се превърна в Касапина от Слиго. Три дни преди Коледа, когато вече беше на осемнадесет години, той се върна и уби баща си. И както му бе обещал, не използва пистолет. Послужи си с един от собствените му ножове за месо. А след това направи няколко снимки за спомен.

58.

В Мериленд, където живееше понастоящем, Майкъл Съливан взе една бейзболна бухалка. Не беше просто бухалка, а оригинална „Луисвил Слъгър“, участвала в победния мач на „Янките“ през 1986 г. „Майната им на трофеите“, помисли си той, но това парче ясеново дърво щеше да му свърши работа.

— Е, хайде да видим на какво си способен, шампионе! Целият треперя от страх — извика Съливан от могилката на питчъра. Да видим какво ще получиш.

Трудно беше да се повярва, че Майк-младши е достатъчно голям, за да улови тази топка, но това си беше самата истина. А заблуждаващото противника му хвърляне беше истинско произведение на изкуството. Бащата бе доволен, защото самият той го бе учил на бейзбол.

При все това не се опитваше да щади момчето. Това щеше да е обида за него. Синът му изчака няколко секунди, после се завъртя рязко и удари силно топката. Чу се тъп звук от срещата ѝ с бухалката. Съливан си представи, че топката е главата на Джон Маджоне.

— Ето ти я! — тържествуващо извика той. Изтича до следващата база, докато Шеймъс, най-малкият от синовете му, се прехвърли през оградата, за да вземе топката след хоумръна. — Добър удар, татко! — изкрещя момчето, когато я намери.

— Татко, трябва да тръгваме! — Джими, средният му син, вече бе свалил бейзболната ръкавица и маската от лицето си. — В шест и половина трябва вече да сме излезли от къщи. Забрави ли?

След баща си, Джими най-много се вълнуваше за тази вечер. Съливан се бе снабдил с билети за концерта на „Ю Ту“ от турнето „Вертиго“, който щеше да се състои на „Фърст Маринър Арена“ в Балтимор. Щеше да бъде страхотна нощ.

В колата, по време на целия път до залата, Съливан пригласяше на певците по стереоуредбата, а момчетата на задната седалка започнаха да пъшкат от престорена досада и да си подхвърлят шеги.

— Виждате ли, момчета — включи се и майката в семейната закачка, — баща ви се мисли за втори Боно. Но според мен звучи повече като... Ринго Стар.

— Майка ви просто завижда! — засмя се Съливан. — В моите и във вашите вени, момчета, тече ирландска кръв. А в нейните — само сицилианска.

— Е, добре. Само един въпрос: каква храна предпочитате — италианска или ирландска? — хитро се усмихна Кейтлин.

Момчетата притихнаха и одобрително заръкопляскаха, признавайки единодушно победата на майка си.

— Хей, какво е това, мамо? — попита Шеймъс.

Кейтлин погледна, после вдигна изпод предната седалка малък, сребрист мобилен телефон. Съливан го видя и стомахът му се сви.

Беше мобилният телефон на Бени Фонтана. Бе го взел през нощта, когато посети Бени, и оттогава го търсеше. Грешка.

А грешките могат да те убият.

Запази невъзмутимото си изражение.

— Обзалагам се, че е телефонът на Стив Боуенс — излъга той.

— На кого? — попита Кейтлин.

— Стив Боуенс, мой клиент. Закарах го до летището, когато беше в града.

Кейтлин изглеждаше озадачена.

— Но защо не си го е потърсил?

Защото той не съществува, помисли си Съливан, но светкавично импровизира:

— Вероятно защото е в Лондон. — Пъхна апаратчето в жабката.

Сега, след като разполагаше с мобилния телефон, знаеше каква ще е следващата му стъпка. Всъщност нямаше търпение да я предприеме. Откара семейството си до залата и спря до тротоара.

— Ето, че пристигнахме за нула време. Надминах себе си. Ще паркирам някъде и ще се срещнем вътре.

Не му отне много време да открие платения гараж и да намери свободно място за паркиране. Качи се с колата на най-горния етаж, за да си осигури допълнително усамотение и по-добър обхват. Номерът бе запаметен в телефона. Съливан го набра. *Сега следва истинското забавление. Дано копелето да вдигне.*

И дано на екрана му се изпише номера на повикващия.

Обади се лично Джон Маджоне.

— Кой е? — попита той. В гласа му се долавяше паника.

Самият бос! Удар в десетката. Двамата се мразеха още от времето, когато задачи му възлагаше Маджоне-старши.

— Познай, Джуниър.

— Нямам никаква представа. Откъде имаш този номер? Който и да си, вече си мъртъв.

— В такъв случай предполагам, че имаме нещо общо.

Адреналинът на Съливан се бе покачил. В момента никой не можеше да го спре. Беше най-добрият в това да набележи жертвата и да си поиграе с нея.

— Точно така, Джуниър. Ловецът се превърна в плячка. Обажда се Майкъл Съливан. Помниш ли ме? И знаеш ли какво? Ти си следващият в списъка ми.

— Касапина? Ти ли си, боклук? И без това щях да те убия, но сега ще те накарам да си платиш за това, което си сторил на Бени. Ти си само едно нищожество и ще те смачкам.

— Това, което направих на Бени, е нищо в сравнение с това, което ще сторя на теб. Ще те срежа на две с касапския трион и ще изпратя половината на майка ти, а другата половина на жена ти. Кони ще я гледа, докато я чукам пред децата ти. Какво ще кажеш?

— Ти си *мъртъв!* — избухна Маджоне. — Вече си *мъртъв!* Всичко, на което някога си държал, е... мъртво. Идвам за теб, Съливан.

— Да, добре, запази си ред.

Съливан затвори телефона, после погледна часовника си. Чувстваше се страхотно да говори по този начин на Маджоне. Беше осем без десет. Дори нямаше да пропусне първата песен на „Ю Ту“.

59.

Тъкмо бях приключил с последния сеанс за деня и преглеждах старото досие на Мария, когато на вратата неочаквано се почука. Кой беше сега?

Отворих и видях Сампсън.

По мишницата си стискаше картон с дванадесет бири „Корона“, който изглеждаше смешно малък за габаритите му. Нещо бе станало.

— Съжалявам — рекох, — но не пия по време на работа.

— Добре де. Тогава ще се наложи да се отдам на самотно пиянство с въображаемите ми приятели.

— Е, след като видях колко много се нуждаеш от терапия, този път ще направя изключение — размислих аз.

Отстъпих, за да му дам път да влезе, а той ми подаде изстудената бира. Определено нещо ставаше. Сампсън никога досега не бе идвал в офиса ми.

— Добре си се подредил — отбеляза той. — Аз бих могъл да допринеса за очовечаване на обстановката с някое увивно растение или друга джаджа.

— Само не ми избирай произведение на изкуството — ужасих се аз.

Тридесет секунди по-късно „Комодорс“ озвучаваха офиса ми — изборът беше на Сампсън, — а самият той се плъсна на кушетката, която хлътна под тежестта му.

— Познаваш ли Ким Стафорд? — атакува ме той точно когато отпивах от бирата.

Въпросът му ме смая дотам, че едва не се задавих. Ким беше последната ми пациентка за деня. Възможно бе Сампсън да я е срещнал в коридора, но нямах ни най-малка представа откъде знае коя е.

— Защо питаш? — Отпих втора голяма глътка.

— Ами, аз съм *детектив от полицията*. Току-що я видях отвън. Човек трудно може да не я забележи. Тя е гаджето на Джейсън Стемпъл.

— Джейсън Стемпъл ли? — Сампсън го бе казал така, сякаш трябваше да знам кой е. В известен смисъл аз наистина го познавах, макар и не лично, нито по име.

Зарадвах се, когато Ким дойде за още сеанси. Категорично отказа обаче да ми разкрие кой е годеникът ѝ, въпреки че той продължаваше да я пердаши.

— Стемпъл работи в Шесто управление — поясни Сампсън. — Струва ми се, че постъпи в полицията, след като ти напусна.

— Значи е ченге! — Бях учуден.

— Да. Макар че никак не му завиждам. Напоследък там е доста тежко.

Зави ми се свят, а стомахът ми едва не се преобърна. *Джейсън Стемпъл е полицай?*

— Как върви случаят „Джорджтаун“? — попитах аз навярно за да отклоня Сампсън от темата.

— Нищо ново — отвърна той. — Срегнах се с три от четирите жертви, но все още съм доникъде.

— Значи никоя от тях не иска да говори дори след това, което им се е случило? Трудно е да се повярва. Не смяташ ли, Джон?

— Прав си — кимна той. — Жената, с която приказвах днес, капитан от армията, ми призна, че изнасилвачът е отправил заплахи към семейството ѝ. Дори само това бе повече, отколкото възнамеряваше да ми разкрие.

Довършихме бирите си мълчаливо. Мислите ми се люшкаха между случая на Сампсън и този на Ким Стафорд и нейния годеник полицай.

Сампсън допи последната глътка от бутилката си, надигна се и ми подаде друга.

— Остава ми да разговарям с още една жена... — въздъхна той, — адвокатка, която също е била изнасилена. Още една възможност да се опитам да разчупя този костелив орех.

Оох, започва се!, помислих си. Сега ще вземе да ме уговаря...

— Какво ще кажеш за понеделник следобед?

Завъртях се в стола, за да погледна в тефтера с ангажиментите си върху бюрото.

Отворих втората бира. През дървените капаци се процеждаше дълга ивица светлина и аз я проследих, сетне се извърнах отново към

мястото, където седеше Сампсън. Гледаше ме с онзи негов познат, тежък поглед. Единият от прякорите му беше Планинеца, а другия — Двойния Джон.

— По кое време в понеделник? — попитах накрая.

— В три следобед. Ще дойда да те взема. — Протегна се и чукна бутилката с бира в моята. — Знаеш ли, току-що се изръсих със седем долара.

— Какво намекваш? — недоразбрах аз.

— Толкова струва картонът с дванадесетте бири — поясни Сампсън. — Щях да взема само шест, ако знаех, че си толкова лесен.

60.

Понеделник, три следобед. Не би трябвало да съм тук, но бях.

Доколкото можех да съдя, фирмата „Смит, Къртис и Бренан“ работеше основно със старата наследствена аристокрация. Скъпа дървена ламперия в приемната, броевете на „Голф Дайджест“, „Таун енд Каунтри“ и „Форбс“ — пръснати по страничните масички... Всичко красноречиво говореше, че клиентите на фирмата не живееха в моя квартал.

Младши съдружник Мина Съндърланд бе третата жертва на изнасилвача. Със строгия си сив марков костюм и изискана съдържаност, често белег на южняшко потекло, тя се вписваше идеално в обстановката. Поведе ни към малката заседателна зала и преди да започне разговора, пусна щорите на остъклената стена.

— Боя се, че си губите времето — заяви тя. — Нямам да ви съобщя нищо ново. Вече го казах на другия детектив. И то няколко пъти.

Сампсън плъзна към нея лист хартия.

— Просто се чудехме дали това може да помогне.

— Какво е то? — леко настръхна Мина и погледна документа.

— Примерно изявление за пресата — обясни Сампсън. — Ако информацията стане публично достояние, това може да е от полза.

Тя плъзна поглед по документа, докато той обясняваше.

— С това разследването ще поеме по-агресивна насока. В него се казва, че нито една от познатите жертви не е пожелала да идентифицира нападателя или да свидетелства срещу него.

— Истина ли е? — попита Мина и вдигна поглед.

Сампсън понечи да отговори, но изведнъж ме осени предчувствие и го прекъснах. Закашлях се шумно. Изтъркан трик, но сработи. Обърнах се към Мина Съндърланд:

— Извинете ме, но може ли да ви помоля за чаша вода? — Когато жената излезе от стаята, казах на Сампсън: — Не мисля, че тя трябва да знае, че в момента всичко зависи от нея.

— Добре, предполагам, че си прав — кимна той и додаде: — Но ако попита...

— Остави ме аз да говоря — прекъснах го отново. — Имам предчувствие за нея.

Моите прочути „предчувствия“ бяха част от репутацията ми, но това не означаваше, че Сампсън веднага ще се съгласи. Ако разполагахме с повече време за спор, навярно щях да се поозоря, но Мина Съндърланд се върна след секунда. Носеше две бутилки минерална вода. Дори се насили да се усмихне.

Докато отпивах, видях, че Сампсън се отпусна в стола. Беше мой ред.

— Мина — започнах, — ние бихме искали да се опитаме да постигнем определен баланс между това, което си готова да ни кажеш, и това, което бихме искали да узнаем.

— Какво намекувате? — попита тя.

— Това означава, че не се нуждаем от *описание* на мъжа, за да го заловим.

Приех мълчанието ѝ като съгласие, макар и колебливо.

— Бих искал да ти задам някои въпроси. На всички можеш да отговаряш с „да“ или „не“. Можеш да кажеш само думата или да поклатиш глава, ако предпочиташ. Ако някой въпрос е неудобен за теб, ще го прескочим.

По устните ѝ пробягна лека усмивка. Намеренията ми бяха прозрачни и тя ги разбираше. Но аз исках да се чувства колкото се може по-малко застрашена.

Жената притеснено докосна косата си и рече колебливо:

— Продължавайте.

— В нощта на нападението този мъж отправи ли конкретни заплахи, за да те принуди да мълчиш за случилото се?

Тя кимна. После потвърди на глас:

— Да.

Изведнъж ме обзе надежда.

— Отправи ли заплахи към хора, които познаваш? Семейство, приятели, познати?

— Да.

— От онази нощ опитвал ли се е да контактува с теб? Показвал ли ти е по някакъв начин, че те наблюдава?

— Не. Стори ми се, че веднъж го видях на улицата. Но вероятно не е бил той.

— Заплахите му само на думи ли бяха? Използва ли още нещо, за да си осигури мълчанието ти?

— Да.

Бях сигурен, че съм на прав път. Мина Съндърланд сведе поглед към скута си и остана така няколко минути. После отново вдигна глава към мен. Напрежението върху лицето ѝ бе отстъпило на нещо, което приличаше по-скоро на решителност.

— Моля те, Мина. Това е много важно — окуражих я аз.

— Той взе органайзера ми — каза тя. Помълча няколко секунди, сетне продължи: — В него се съдържа цялата ми лична информация. Адреси на мои приятели, на семейството ми в Уестчестър, всичко...

— Разбирам — кимнах.

Фактът съвпаднаше с предварителния профил, който бях изработил на това чудовище.

Започнах мислено да броя до десет. Когато стигнах до осем, Мина отново заговори.

— Имаше снимки — рече тя.

— Снимки ли? — учудих се аз.

— Да, снимки на хора, които е убил. Или поне така твърдеше. — Тя замълча за миг, за да събере сили да продължи. — Бяха *обезобразени и осакатени*. Каза, че използвал касапски трион и хирургически скалпел.

— Мина, може ли да ми обясниш още нещо за тези снимки...

— Накара ме да разгледам няколко, но помня само първата. Това е най-ужасното нещо, което съм виждала в живота си. — Внезапният спомен изплува пред очите ѝ и аз видях как измести всичко останало. Изпитваше ужас. Погледът ѝ се замъгли.

След няколко секунди тя се окопоти и отново заговори:

— Ръцете ѝ — пророни и млъкна.

— Какво за ръцете ѝ, Мина?

— Беше отрязал двете ѝ ръце. А на снимката... *тя беше все още жива*. Очевидно крещеше. — Гласът ѝ се снижи до едва доловим шепот. Усетих, че сме се приближили до критичната точка. — Наричаше я Бевърли. Сякаш бяха стари приятели.

— Добре — казах загрижено. — Можем да спрем дотук, ако искаш.

— Искам да спра, но...

— Продължавай, Мина.

— През онази ноц... той имаше скалпел. И по него личеше засъхнала кръв.

61.

Това беше голям пробив, но от него произлизаха лоши новини.

Ако описанието на Мина Съндърланд беше вярно, вече не ставаше дума само за сериен изнасилвач, а за *сериен убиец*. Внезапно отново си спомних как бе застреляна Мария и няколкото последователни изнасилвания, които тогава се разследваха. Опитах се да пропъдя от съзнанието си мислите за Мария. Трябваше да се съсредоточа върху този случай.

Докато Сампсън ме откарваше у дома, записах всичко, което си спомнях от срещата с Мина. По време на разговора той си бе водил бележки, но записването на впечатленията ми понякога ми помагаше да сглобя парченцата от мозайката.

Моят предварителен психологически профил на изнасилвача все повече придобиваше смисъл. Не беше ли тъкмо това основната идея на бестселъра „Блинк“^[1] — вярата в първите впечатления. Снимките, които Мина бе описала, бяха характерни за серийните убийци. Те помагаша на изверга да задоволява болното си въображение в периоди на принудително бездействие. Зловещата и извратена приумица на този психопат превръщаше жертвите му в това, което иска — безволни същества, парализирани от страх.

Когато навлязохме в района на Саутийст, Сампсън най-последно наруши мълчанието в колата.

— Алекс, искам да се присъединиш към този случай. *Официално*. Да работиш с нас, с мен. Като консултант. Или както предпочиташ да го наричаш.

Стрелнах го с поглед.

— Мислех, че си ми ядосан, задето поех нещата в свои ръце преди малко.

Той сви рамене.

— Не споря с фактите. А и освен това ти вече си въввлечен, нали? Няма да е зле и да ти плащат за работата. Дори и да го искаш, сега не можеш да се откажеш от случая.

Поклатих глава и се намръщих, защото знаех, че е прав. Усещах познатото жужене в главата си — мислите ми неволно се връщаха към случая. Това бе едно от нещата, които ме правеха добър в професията, ала в същото време и основната причина да *не искам* да се замесвам официално в разследването.

— И какво ще кажа на Нана?

Това, предполагам, беше моят начин да кажа „да“.

— Обясни й, че разследването се нуждае от теб. И че Сампсън има нужда от теб. — Той сви по Пета улица и скоро къщата ми изникна пред нас. — Макар че не е зле да побързаш да измислиш нещо. Сигурен съм, че тя веднага ще го подуши. Ще го види в очите ти.

— Искаш ли да влезеш?

— Номерът с двамата няма да мине. — Спря до тротоара, но не угаси двигателя.

— Е, ще тръгвам — рекох. — Пожелай ми късмет с Нана.

— Никой не е твърдял, че полицейската работа е безопасна — кой знае защо извика Сампсън зад мен.

[1] Или „Какво се случва, когато не мислим достатъчно“ — обяснява защо някои хора взимат правилни решения, а други — не; автор Малкълм Гледуел, кореспондент на „Уошингтън Поуст“ и „Нюйоркър“, 2005 г.; *blink* — мигване, премигване, проблясък (англ.). — Б.пр. ↑

62.

Същата вечер работих по случая в кабинета си на тавана. Беше доста късно, когато реших, че ми стига за тази нощ.

Слязох на долния етаж и грабнах ключовете си — беше ми станало навик през повечето нощи да се разхождам с новия си мерцедес. Да шофираш такава кола, беше истинска мечта, а седалките бяха удобни като креслата в нашата дневна. Просто включваш радиоуредбата, облягаш се назад и се отпусках. Прекрасно усещане.

Когато същата нощ най-последно си легнах, мислите ми отново отидоха на онова място, което все още имах нужда да посещавам. Спомените за Мария — моето убежище. Меденият ни месец. Може би това бяха десетте най-хубави дни в живота ми. Всичко беше съвсем живо в паметта ми.

Слънцето бе слязло ниско под палмите и сега бавно потъваше зад синята линия на хоризонта. Бях на терасата на нашия хотел. Празното място до мен все още пазеше топлината на Мария, която до преди малко бе лежала до мен.

Сега стоеше пред огледалото.

Истинска красавица.

Беше облечена само по една моя риза и се приготвяше за вечеря.

Винаги се оплакваше, че краката ѝ са прекалено слаби, но аз ги намирах дълги и красиви. Възбуждах се само като ги гледах.

Наблюдавах как Мария прибира лъскавата си черна коса в стегнат кок. Прическата подчертаваше дългата, изящна извивка на врата ѝ. Господи, обожавах тази жена!

— Направи го пак — помолих я.

Тя се подчини, без да каже нито дума.

Когато наклони леко глава, за да си сложи обецата, погледът ѝ срещна моя в огледалото.

— Обичам те, Алекс. — Тя се извърна към мен. — Никой никога няма да те обича като мен.

Погледите ни останаха приковани един в друг, а аз усещах, че мога да чета в душата ѝ. Мислите ни бяха удивително еднакви.

Протегнах ръка към нея и казах...

63.

Беше нещо прочувствено, но сега не можех да си спомня какво точно.

Надигнах се — съвсем сам в леглото, изтръгнат внезапно от мястото, на което се бях пренесъл в любимото си полубудно, полусънно състояние. Спомените ми се бяха препънали в бяло петно.

Подробностите от медения ни месец в Барбадос винаги са били кристално ясни в паметта ми. Защо сега не можех да си припомня какво бях казал на Мария?

Часовникът на нощното шкафче показваше два и петнадесет.

Бях напълно буден.

Моля те, Господи! Тези спомени са единственото, което ми остана. Всичко, което имам. Не ми отнемай и тях.

Светнах лампата.

Вече бе немислимо да остана в леглото. Излязох в коридора с намерението да слеза долу и да посвирия на пианото.

На площадката спрях с ръка върху перилото. Открехнатата врата на стаята на Али ме прикова на място.

Влязох вътре и от прага се загледах в моето малко момче.

Представляваше малка купчинка под завивките, от единия край на които се подаваше босото му краче.

Тънкият лунен лъч върху стената бе достатъчен, за да видя лицето му. Веждите му бяха смръщени, сякаш бе потънал в мисли, точно както изглеждах понякога и аз самият.

Когато се промъкнах под завивките, той се сгуши до гърдите ми и завря глава в ръката ми.

— Здравей, татко — рече сънено.

— Хей, мъниче — прошепнах, — заспивай.

— Лош сън ли сънува? — попита детето.

Усмихнах се. Това беше въпросът, който му бях задавал безброй пъти в миналото. А сега думите се връщаха обратно — като изгубена част от мен самия.

Той ми даваше моите думи, а аз му дадох тези на Мария.

— Обичам те, Али. Никой никога няма да те обича така, както те обичам аз.

Моето момче не помръдна, навярно отново бе заспало. Останах да лежа така, обгърнал рамото му с ръка, докато дишането му не се върна към спокойния си ритъм. И по някое време, потопен в топлината на детското телце, отново почувствах, че съм заедно с Мария.

64.

Когато Майкъл Съливан беше със синовете си, спомените за баща му винаги бяха най-силни. Блестящата белота на месарницата, фризера в дъното, мъжът, който идваше веднъж в седмицата, за да опакова обезкостеното месо, миризмата на ирландското сирене и пресните наденици.

— Хей, давай бе! — извика някой.

Викът върна Съливан в настоящето — на игрището, близо до дома му в Мериленд.

— Този тип въобще не може да удря! Не го бива за нищо! Ама че некадърник! — разнесе се наблизко.

Обикновено Шеймъс и Джими бяха яростните коментатори по време на бейзболните мачове. Най-големият му син — Майкъл-младши, както винаги бе концентриран в играта. Съливан виждаше в яркосините му очи същото желание — да удари стареца си веднъж и завинаги.

Майкъл му се извъртя и полетя в остра дъга. Съливан пое дълбоко дъх и замахна — после чу изплющяването, когато топката се удари в бейзболната ръкавица на Джими. Биваше го, кучият му син!

В другия край на празното игрище, където се упражняваха, настана суматоха. Джими, кетчърът, направи победен кръг около баща си, държейки топката високо във въздуха.

Единствено Майкъл-младши оставаше хладнокръвен и спокоен. Позволи си само лека усмивка, но не напусна могилката на питчъра, не се присъедини към ликуването на братята си.

Не отместваше поглед от стареца си, когото никога досега не бе удрял.

Сетне наведе глава, готов да продължи играта, когато изведнъж спря.

— Какво е *това*? — попита внезапно и погледна баща си.

Съливан сведе глава и видя нещо да се движи по гърдите му. *Червената точка на лазерен мерник.*

Мигом се просна на земята.

65.

Бейзболната бухалка, която излетя от ръката му, се разцепи във въздуха. Металната ограда зад началната база издрънча, когато куршумът рикошира. *Някой стреляше по него! Хората на Маджоне? Кой друг...*

— Момчета! Бягайте към заслона! — изкрещя той.

Нямаше нужда да им повтаря. Майкъл-младши сграбчи най-малкия си брат за ръката. Тримата хукнаха към навеса с ниска ограда, където бяха местата на тренъора и резервните играчи. Малките копелета тичаха тъй, сякаш току-що са задигнали нечий портфейл.

Касапина побягна с все сили в противоположна посока. Искаше да отклони огъня от синовете си.

Освен това трябваше да се добере до оръжието си в колата.

Хъмвито^[1] му бе паркирано на около петдесетина метра от игрището и той тичаше право към него. Друг куршум изсвистя на сантиметри от брадичката му.

Изстрелите идваха откъм горичката от лявата страна на игрището, встрани от шосето. Толкова успя да разбере, докато тичаше презглава.

Когато стигна до джипа, отвори дясната врата и плонжира вътре. Последва експлозия от натрошени стъкла.

Касапина не помръдна, притиснал лице в постелката на пода. После протегна ръка под шофьорската седалка.

Беретата му беше прикрепена там, доказателство за нарушено обещание към Кейтлин. Той стисна зареденото оръжие и накрая се осмели да се огледа.

Бяха двама и в момента приближаваха откъм горичката — явно бяха от доверените момчета на Маджоне. И бяха дошли да го очистят. А може би и децата му.

Касапина изпъзля през полуотворената врата на автомобила, претърколи се върху чакъла и се напъха между колелата. Погледна отдолу и видя два чифта крака да тичат към него.

Нямаше време за внимателно планиране. Стреля два пъти изпод шасито. Единият от хората на Маджоне изрева, когато над глезена му цъфна кърваво петно.

Той се строполи на земята и Касапина стреля отново, право в сгърченото му от болка лице. Копелето така и не разбра как премина в отвъдното. Но това беше последната грижа на Съливан в момента.

— Татко! Татко! Татко, помощ!

Гласът на Майкъл се носеше откъм игрището, пресипнал от страх.

Съливан скочи и видя другия убиец да крачи към навеса, може би на около седемдесет метра от него. Вдигна пистолета, но осъзна, че и момчетата му са на прицел.

Скочи в джипа и го подкара с пълна скорост.

[1] Военен джип, 4×4, гама близка до „Хамър“, вариант суворе за цивилни. — Б.пр. ↑

66.

Натискаше педала на газта докрай. Животът на момчетата му зависеше от това. Маджоне беше от този тип страхливци, които не биха се замислили да избият цялото му семейство. После се прицели през прозореца. Не биваше да пропуска. Убиецът спринтираше през вътрешното игрище. Съливан предположи, че като по-млад е бил приличен спортист. При това не е било много отдавна.

Майкъл-младши наблюдаваше всичко изпод навеса. Хлапето притежаваше самообладание, но в момента това едва ли му помагаше.

— Залегни! — изкрещя му Съливан. — Майкъл, залегни!

Убиецът осъзна, че Съливан приближава зад него. И спря, за да стреля.

Грешка.

Навярно фатална.

Очите му се разшириха, когато предната решетка на джипа закачи якето му и го понесе със скорост от осемдесет километра в час. Колата не намали и когато го размаза върху металната ограда.

— Добре ли сте, момчета? — извика Съливан, без да отделя поглед от убиеца. Той не помръдваше, сякаш бе залепен за оградата.

— Добре сме — с треперещ глас отвърна Майкъл-младши, макар да не бе изгубил самообладание.

Съливан слезе от джипа. Тъпакът висеше между бронята на автомобила и оградата, притиснат като в метален сандвич. Главата му бе клюмнала встрани. Гледаше само с едното си око, полузатворено от кръвта.

Съливан отиде и вдигна от земята разцепената си бухалка.

Завъртя я и замахна един път, два пъти, отново и отново, крещейки след всеки удар:

— *Никога... не закачайте... моето... семейство! Никога! Никога! Никога!*

Последният замах пропусна мишената си. Смачканият капак на джипа приличаше на кървав кратер. Но гледката го отрезви и му напомни къде се намира.

Съливан се качи в колата и пое на заден към мястото, откъдето момчетата наблюдаваха сцената като зомбирани. Когато се качиха в джипа до баща си, никой от синовете му не заговори, но и никой не се разплака.

— Вече всичко е наред — увери ги той. — Всичко свърши. Аз ще се погрижа за останалото. Чухте ли ме? Обещавам. Кълна се в очите на мъртвата си майка!

И щеше да удържи на клетвата си. Те бяха посегнали на Касапина и семейството му, сега той щеше да им го върне.

На мафията.

На Джон Маджоне.

67.

Имах пореден сеанс с Ким Стафорд. Когато тя влезе, носеше тъмни слънчеви очила и приличаше на уплашен беглец. Стомахът ми се сви, осъзнах, че в този случай думите ми са безполезни.

Сега, след като знаех кой е годеникът ѝ, ми беше още по-трудно да уважа желанието ѝ да го прикрива. Искрах да се изправя лице в лице с този боклук.

— Ким — подех малко след началото на сеанса, — Сам държи ли някакво оръжие в апартамента си? — Сам беше името, с което се бяхме споразумели да го наричаме по време на срещите ни. Така наричали и булдога, ухапал Ким, когато била малка.

— Има пистолет върху нощното шкафче — отвърна тя.

Опитах се да прикрия загрижеността и тревогата, които изпитах.

— Някога насочвал ли го е към теб? Заплашвал ли е да го използва?

— Само веднъж — отрони тя и приглади притеснено полата си. — Беше отдавна. Ако мислех, че говори сериозно, още тогава щях да го напусна.

— Ким, бих искал да обмислим с теб аварийен план за спасение.

— Какво намекувате? — ужасено ме изгледа тя.

— Да набележим някои предпазни мерки — поясних аз. — Да отделиш настрани малко пари, да държиш някъде куфар с дрехи от първа необходимост, да намериш безопасно място, където да отидеш, в случай че се наложи да бягаш.

Не съм сигурен защо свали очилата си точно тогава, но явно бе решила, че сега е моментът да ми покаже насиненото си око.

— Не мога, д-р Крос. Ако имам план, навярно ще го приложа. А мисля, че тогава той наистина ще ме убие.

След последния си сеанс за деня, преди да си тръгна, проверих гласовата си поща. Имаше само едно съобщение. Беше от Кайла.

„Хей, аз съм. По-добре се хвани за нещо, за да не паднеш! Нана ми позволи довечера да сготвя за всички нас. *В нейната кухня!* Ако не бях толкова изплашена, щях да кажа, че нямам търпение. И така, ще

направя две домашни посещения, а после ще се отбия в магазина. След това може да се застрелям на паркинга. Ако не го направя, ще се видим у дома, към шест часа. Искрах да кажа в *твоята* къща“.

Беше почти шест, когато чух съобщението. Опитах се да не мисля за сеанса с Ким, но не постигнах особен успех. Надявах се, че тя ще е добре, а и не бях сигурен дали трябва да се намеся. Когато пристигнах на Пета улица и влязох забързано вкъщи, Кайла вече действаше в кухнята. Беше препасала една от любимите престилки на Нана и тъкмо пъхаше във фурната тава с ребърца.

Нана седеше изправена на стола си край кухненската маса, а пред нея се мъдреше недокосната чаша с бяло вино. *Това* се казваше интересен развой на събитията.

Децата се мотаеха из кухнята, навярно искаха да проверят колко дълго ще издържи Нана без работа.

— Как мина денят ти, татко? — посрещна ме Джени. — Какво беше най-хубавото нещо, което ти се случи?

Думите ѝ извикаха широки усмивки върху лицата на всички. Понякога по време на вечеря обичахме да задаваме този въпрос. Правехме го от години.

Замислих се за Ким Стафорд, а след това за случая с изнасилванията в Джорджтаун, както и за реакцията на Нана, че работя по тях. Мисълта за Нана ме върна към настоящето и въпроса на дъщеря ми.

— Най-хубавото ли? — отвърнах аз. — Да бъда тук с вас, скъпи мои, е най-хубавото нещо на света.

68.

Нещата започнаха да стават напечени.

Касапина мразеше плажа, мразеше пясъка, миризмата на солена вода, изобщо ненавиждаше всичко, свързано с посещенията на мръсното крайбрежие. А Кейтлин и момчетата страшно обичаха да пътуват през лятото до Кейп Мей. Е, можеха да се наслаждават на вълните, но по-добре без него.

Така че това, което го бе довело на брега, беше само бизнес и нищо друго. Още повече че трябваше да измине целия този път до Саут Джърси. Беше отмъщение, насочено срещу Джон Маджоне. Дватамата с него се мразеха още откакто бащата на Маджоне бе избрал откачения ирландец за свой доверен убиец. Бе наредил на Съливан да ликвидира едно от приятелчетата на сина му и Касапина бе свършил работата с обичайния си ентузиазъм — нарязал Рико Мариначи на малки парчета.

Напоследък Джон Маджоне се бе покрил. Кое не беше изненада. Затова планът на Касапина претърпя малка промяна. Щом още не можеше да отреже неговата глава, щеше да започне с нечие друго тяло.

Въпросното тяло беше на Данте Ричи. Той беше най-младият в синдиката на Маджоне, любимецът на доната. Беше му като син. Помежду си хората му се шегуваха, че Джон Маджоне не си бърше задника, преди да се посъветва с Данте.

Малко преди залез-слънце Съливан пристигна в крайбрежния град Мантолукинг, Ню Джърси. Докато шофираше покрай Барнигат Бей, океанът в далечината изглеждала пурпурен — красива гледка, ако някой си пада по цветни пощенски картички. Вдигна прозорците, за да се предпази от соления въздух. Нямаше търпение да си свърши работата и да се махне по-далеч оттук.

Самото градче бе разположено върху скъпоструваща ивица земя, простираща се на по-малко от километър и половина. Никак не бе трудно да открие къщата на Ричи на Оушън Авеню. Мина покрай предната порта, паркира малко по-нагоре по улицата и се върна пеша.

Явно Ричи се бе устроил доста добре. Главната къща представляваше голяма постройка в колониален стил: три етажа, капаци от кедрово дърво на прозорците, всичко изглеждаше идеално поддържано. А и беше разположено на самия бряг. Гараж с четири клетки, къща за гости, басейн с гореща вода сред дюнните. Имението струваше най-малко шест милиона долара. Точно от типа лъскави придобивки, които бандитите купуват на съпругите си, за да ги накарат да забравят ежедневните грабежи и убийства, с които мъжете изкарват прехраната им.

А Данте Ричи беше убиец от класа, в това го биваше най-много. По дяволите, той се мислеше за съвременен и подобрен издание на Касапина!

От мястото си Съливан не можеше да види кой знае колко от разположението на къщата. Предположи, че основните помещения са с изглед към океана. Ала плажът не му осигуряваше добро прикритие. Трябваше да остане отпред и да изчака.

Това не беше проблем за него. Не му липсваше търпение, за да си свърши работата. Спомни си келтската поговорка, която дядо му Джеймс обичаше да повтаря: *Coimhead fearg fhear na foighde* или някаква подобна дивотия, означаваща: *Пази се от гнева на търпеливия*.

Съвсем вярно, мислеше си Майкъл Съливан, докато чакаше напълно неподвижно в падащия здрач.

69.

Отне му известно време, докато придобие обща представа за двора и къщата на плажа. Вътре не се забелязваше особено движение, но беше ясно, че семейството си е у дома: Данте, две малки деца и — поне доколкото Съливан можеше да различи от наблюдателния си пункт — готина млада съпруга, хубава италианска блондинка.

Но нямаше посетители, нито пък някъде се виждаше охрана. Или с две думи — истинско порядъчно семейство. Това означаваше, че огнестрелните запаси в къщата се ограничават до пистолета на Данте Ричи. Но каквото и да бе оръжието му, едва ли можеше да си съперничи достойно с деветмилиметровия автоматичен пистолет на Съливан. *Или със скалпела му.*

Въпреки хладното време, той се потеше под якето, даже тениската му се бе навлажнила. Дори океанският бриз не можеше да го разхлади. Само търпението му помагаше да запази самообладание. Или както си мислеше — *професионализмът* му. Без съмнение го бе наследил от баща си, оригиналния Касапин, който, ако не нещо друго, беше търпеливо копеле.

Накрая се запъти към къщата на плажа. Мина покрай лъскавия черен ягуар, паркиран на площадка от светлобежови тухли, и влезе в една от гаражните клетки, където бял ягуар си съперничеше с черния.

Виж го ти, Данте, май не страда от излишна скромност...

Касапина взе от работния тезгях в дъното на гаража тежък ковашки чук с къса дръжка. Претегли го на ръка и го вдигна. Щеше да свърши работа. Страхотно! Боже, обичаше инструментите, също като своя старец.

Ако искаше едната му ръка да е свободна за автоматичния пистолет, трябваше да замахне с лявата по предното стъкло на ягуара.

Вдигна чука, разкрачи се и удари с все сила по стъклото — истински Марк Макгуайър^[1]!

Алармата тутакси писна, точно както желаше.

Съливан незабавно излезе в предния двор, на половината път до главното шосе. Пристъпи в сянката на кичестия червен дъб, който

също като него изглеждаше не на място тук. Пръстът му бе на спусъка, но остана неподвижен. Още никаква стрелба. Нека Данте реши, че е някой нещастен местен крадец. Това щеше да го накара да изскочи навън и проклинайки да се втурне към гаража.

След секунда остъклената предна врата се разтвори със замах и се удари в стената на къщата. В мрака светнаха два лъча от прожектор.

Съливан присви очи на светлината. Виждаше Данте на предната веранда — с пистолет в ръка. По къси плажни шорти. Мускулест и в добра физическа форма, но какво от това? Какво самодоволно и самовлюбено копеле беше този тип!

Грешка.

— Кой, по дяволите, е там? — изкрещя той към тъмния двор. — Попитях — кой е там? Най-добре започни да тичаш!

Съливан се усмихна. Това ли беше тежката артилерия на Джуниър? Новият Касапин? Този смотаняк в уютното си гнезденце на плажа? Този надут тъпак по плажни шортички и джапанки?

— Хей, аз съм Майкъл Съливан! — извика Касапина в отговор.

Излезе от сянката, направи лек поклон и изстреля първия откос към верандата, преди Данте да разбере какво става. А и откъде можеше да предположи? На кого би му стискало да се противопостави на страшния гангстер, обитаващ тази къща?

— Това е само за начало! — изрева Касапина, докато куршумите надупчиха корема и гърдите на Данте. Мафиотът се свлече на колене, измери Съливан с кръвнишки поглед, после падна по лице.

Касапина продължи да натиска спусъка, обсипвайки с куршуми двата ягуара. Посипа се облак от натрошени стъкла. По скъпите шасита на колите се нанизаха множество дупки в права линия. Добра работа.

Когато спря да стреля, чу викове откъм вътрешността на къщата. Жената и децата на мафията пищяха с все сила. С два бързи откоса пръсна прожекторите на предната веранда.

Сетне пристъпи към къщата със скалпел в ръка. Щом приближи тялото, разбра, че Данте Ричи е мъртъв. Въпреки това го претърколи по гръб и нанесе десетина удара със скалпела по лицето му.

— Нищо лично, Данте — измърмори Съливан. — Но не си новия Касапин.

После се нахрани да тръгва. Данте Ричи бе получил посланието му. Много скоро щеше да го получи и Маджоне Джуниър.

Тогава от прага на входната врата се разнесе женски глас.

— Ти си го убил! Копеле! Ти си убил моя Данте!

Съливан се обърна и видя жената на мафията с пистолет в ръка. Беше дребничка и много хубава, висока не повече от метър и петдесет.

Тя стреля наслуки в тъмнината. Не знаеше как, дори не можеше да държи правилно оръжието. Но явно притежаваше нещо от горещата кръв на Маджоне.

— Върни се в къщата, Сесилия! — извика Съливан. — Или ще ти пръсна черепа!

— Ти си го убил! Ти, мръсна отрепко! Гаден кучи син! — Тя слезе от верандата и пристъпи в двора.

Плачеше и крещеше в несвяст, но приближаваше към него. Глупачка.

— Ще те убия, негоднико! — Следващият ѝ куршум рикошира в бетона на малкия басейн за птици, само на около метър вдясно от Съливан.

Гласът ѝ се извиси в остър писък. Приличаше на вой на ранено животно.

Тогава нещо у нея се пречупи и тя се втурна по алеята за коли. Стреля още два пъти, преди Съливан да изпрати два куршума в гърдите ѝ. Жената се строполи, сякаш се бе сблъскала със стена. Тялото ѝ се разтърсваше в предсмъртни конвулсии. Касапина нарязва и нея.

Когато се качи в колата си, се чувстваше много по-добре. Беше доволен от себе си. Дори нямаше нищо против дългия обратен път. Подкара с пълна скорост по магистралата, отвори прозорците и с цяло гърло запя заедно с Боно.

[1] Бейзболист (р. 1963 г.), от „Кардиналите“ от Сейнт Луис, забъркан в скандал със стероиди. — Б.пр. ↑

70.

Следващият ден щеше да мине под мотото: „Какво, по дяволите, си мисля, че правя“. Появих се в Шесто полицейско управление, където работеше Джейсън Стемпъл, и започнах да разпитвам за него. Не бях сигурен какво ще сторя, след като го открия. Но бях достатъчно притеснен за Ким Стафорд, за да се опитам да предприема нещо.

Вече не носех значка, нито картата си от ФБР, но мнозина от управлението ме познаваха. Макар че сержантът зад бюрото в приемната явно не беше сред тях.

Той ме накара да чакам зад стъклото за цивилни повече, отколкото ми се щеше. Реших, че трябва да се примиря. Останах прав и заразглеждах грамотите с награди, окачени по стените, докато накрая сержантът ме пусна да вляза във вътрешното помещение.

Там ме очакваше друг полицай.

— Пуласки, заведи господин... — Сержантът погледна подписа ми в пропуска — господин Крос в съблекалнята при Стемпъл. Мисля, че вече трябва да е там.

Последвах униформения по коридора, като мимоходом се заслушах в разговорите на неколцина полицаи. Пуласки бутна тежката въртяща се врата към съблекалнята. Лъхна ме познатата миризма на пот и различни дезинфектанти.

— Стемпъл! — извика полицаят. — Имаш посетител.

Младият мъж, приближаващ тридесетте, бе висок приблизително колкото мен, но по-тежък. Стоеше пред редицата очукани шкафчета и тъкмо нахлузваше тениска на националите от Вашингтон. В помещението имаше още неколцина полицаи, които явно не бяха на смяна. Оплаквах се и се подигравах с щатската съдебна система, която напоследък определено си го заслужаваше.

Отидох при Стемпъл, който тъкмо си слагаше часовника. Не ми обърна никакво внимание.

— Може ли да поговорим за минута? — попитах го. Опитвах се да бъда учтив, но ми беше трудно да любезнича с мъж, който бие приятелката си.

— За какво? — Почти не ме удостои с поглед.

Снижих глас.

— Искам да поговорим за... Ким Стафорд.

Изведнъж не особено дружелюбното му държане се превърна в открита враждебност. Стемпъл ме измери с поглед от горе до долу, сякаш бях скитник, нахлул в дома му.

— Между другото, какво търсиш тук? Полицай ли си?

— Бях полицай. Сега съм психиатър. Ким се консултира с мен.

Малките очи на Стемпъл ме стрелнаха с омраза. Вече добиваше представа за картинката и явно никак не му харесваше. Нито пък не мен, защото стоях пред огромен мъжага, който имаше навика да бие жени и понякога да ги гори с цигара.

— Току-що изкарах двойна смяна — изръмжа той. — Ако си знаеш интереса, стой далеч от Ким. Чу ли ме?

Сега, след като се срещнахме, вече имах професионално мнение за Стемпъл: той беше пълен боклук.

— Ти я биеш, Стемпъл — казах, когато той понечи да се отдалечи. — Изгорил си я с цигара.

В съблекалнята настъпи тишина, но никой не застана на страната на полицая. Просто ни наблюдаваха. Двама от колегите му кимнаха, сякаш вече знаят.

Той бавно се извърна и се изпъна в цял ръст.

— Какво си намислил бе, задник! Кой, по дяволите, си ти, бе! Да не би да я чукаш?

— Няма такова нещо. Казах ти, че съм тук да поговорим. И ако си знаеш интереса, по-добре ме изслушай.

В този момент Стемпъл нанесе първия си удар. Аз отстъпих назад и той пропусна, но не съвсем. Определено бе избухлив и доста як.

Това беше всичко, от което се нуждаех. Направих ляв финт и му забих един ъперкът право в корема, от което той хлъцна.

Но в следващия миг силните му юмруци се стовариха в диафрагмата ми. Политнах към шкафчетата. Металните врати издрънчаха. Прониза ме остра болка в гърба. Надявах се да не съм счупил някое ребро.

Веднага щом се изправих на крака, се хвърлих към него. Той се препъна и за миг изгуби концентрация. После отново замахна. Този

път юмрукът му срещна челюстта ми.

Върнах му го — силен прав в брадата, последван от ляв лупинг, който се стовари право във веждата му. Един за мен, един за Ким Стафорд. Сетне го цапардосах в скулата.

Стемпъл се извъртя застрашително, но миг след това ме изненада: строполи се на пода. Дясното му око беше започнало да се затваря.

Ръцете ми пулсираха. Бях готов да продължа схватката с този жалък страхливец. Истинската битка още не бе започнала и останах разочарован, когато той продължи да лежи, без да помръдва.

— Така ли се държиш с Ким? Не ти угоди с нещо и ти веднага я цапардосваш?

Той изръмжа, но бързо млъкна.

— Чуй ме добре, Стемпъл — продължих. — Ако искаш да запазя за себе си това, което знам, и да не го съобщавам по-нагоре, постарай се никога повече да не й посягаш. Никога. Дръж ръцете си далеч от нея. Както и цигарите си. Ясен ли съм?

Той остана да лежи на пода и това ми бе достатъчно. Отправих се към вратата, когато един от полицаите срещна погледа ми.

— Браво на теб — кимна мъжът.

71.

Ако Мама Нана работеше по случая в Джорджтаун, щеше по свойствения си, неподражаем начин да каже, че вече е „закъкрил“. Дватама със Сампсън пуснахме няколко интересни подправки в манджата, разпалихме огъня и зачакахме.

Погледнах Големия мъж, седнал срещу мен край масата, върху която бяха пръснати папки с криминални доклади.

— Никога досега не съм виждал толкова много безполезна информация — измърморих сърдито.

— Е, вече знаеш какво ми е на главата с този случай. — Той стискаше в ръка гумена топка против стрес. Чудех се как още не се бе пръснала на парченца.

— Този тип е предпазлив, изглежда достатъчно умен и е изключително жесток. Притежава и доста силно оръжие — използва снимките от престъпленията си, за да заплашва жертвите. Превръща всяко нападение в нещо лично. — Мислех на глас. Понякога ми помагаше.

Напоследък ми бе станало навик да крача из стаята. През последните часове навярно бях изминал десетина километра в кръстосване по килима в заседателната зала във Второ управление, където се бяхме настанили. Краката вече ме боляха, но това ми помагаше да мисля. Както и киселите зелени ябълки.

Сутринта бяхме започнали с преглеждане на полицейските доклади за престъпления през последните четири години, като търсехме общото помежду им. Дирехме някаква нишка, която да ни помогне да свържем отделните случаи. Предвид всичко, което знаехме досега за престъпника, ние търсехме изчезнали жени, случаи на изнасилване, осакатени и обезобразени жертви. Отначало в Джорджтаун, а след това и в цялата област.

За да се разведрим, слушахме по радиото шоуто „С Елиот на разсъмване“, но дори Елиот и Даян не можаха да разсеят мрачното ни настроение през този ден с професионалния си оптимизъм.

Както се казва на езика на бейзбола, за да покрием всички бази, направихме втори преглед, проверявайки основно неразрешените случаи. Резултатът беше списък от престъпления — дълъг и необещаващ.

Но все пак през този ден се случи и нещо добро. Мина Съндърланд се съгласи да се срещне още веднъж с нас и по време на разговора ни даде някои допълнителни подробности за насилника. Бил бял мъж, според нея малко над четиридесетте. От беглото ѝ описание останахме с впечатлението, че е с хубава външност, което ѝ бе доста трудно да признае.

— Като Кевин Костнър е — рече с неохота тя. — Изглежда добре за годините си.

Това бе доста важна подробност, за да допълним профила му. Бандитите, които притежават чар, са още по-опасни. Надеждата ми беше, че ако ѝ обещаем да ѝ осигурим защита, Мина може би щеше да се съгласи да ни разкаже още подробности. Това, с което разполагахме, не бе достатъчно за примерен полицейски портрет. Трябваше ни нещо доста по-конкретно от описание, което можеше да пасне на поне дванадесет хиляди мъжки лица по улиците на Джорджтаун.

Сампсън наклони стола си назад и протегна дългите си крака.

— Какво ще кажеш да се приберем да подремнем малко и утре да продължим? Напълно съм скапан.

Тъкмо в този момент в залата нахлу Бетси Хол, която изглеждаше значително по-бодра и от двама ни. Бетси беше нов детектив, пълна с желание за работа, но от тези хора, които знаеха как да ти помогнат, без да ти досаждат или да ти се пречат.

— Вие търсите само жертви от женски пол в докладите, нали? — попита тя.

— А какви други? — промърмори Сампсън.

— Чували ли сте за Бени Фонтана?

Никой от двама ни не го бе чувал.

— Наемен убиец, среден по ранг в мафията, бос на местно ниво... По-скоро беше. Бил е убит преди две седмици. В апартамент в Калорама Парк. По-точно в същата нощ, когато е била изнасилена Лиза Бранд в Джорджтаун.

— И какво от това? — попита Сампсън.

Усетих в гласа му същите умора и нетърпение, които изпитвах и аз.

— Ето *това*.

Бетси отвори една папка и пръсна върху масата пред нас десетина черно-бели снимки. Върху тях се виждаше бял мъж, може би около петдесетгодишен, проснат мъртъв в някаква стая. И двете му ходила бяха току-що отрязани до глезените.

Умората ми изведнъж се изпари. Адреналинът ми рязко се повиши.

— Господи! — промърмори Сампсън.

И двамата бяхме скочили на крака и разглеждахме снимките една по една.

— Според доклада на патолога всички разрези са направени, след като вече е бил мъртъв — добави Бетси. — Вероятно с хирургически инструмент. Може би скалпел и трион. Мислите ли, че това може да е вашият човек? — Изражението ѝ бе обнадеждено, озарено от някаква наивност.

— Мисля, че трябва да научим нещо повече — отвърнах. — Може ли да получим ключовете от апартамента?

Тя бръкна в джоба си и гордо ги размаха:

— Знаех си, че ще ме помолите за това.

— Мамка му, Алекс! Серийни изнасилвания, серийни убийства. А сега и връзка с мафията? — Сампсън удари с юмрук покрива на колата. — Всичко това не би могло да е съвпадение. Не може! *Не е!*

— Определено би могло да означава нещо, ако става дума за същия тип — напомних му аз. — Нека да видим какво се е случило тук. Опитай се да не изпреварваш събитията.

Джон не беше далеч от истината. Нашият бандит все повече и повече придобиваше облика на садистично чудовище с много жестоки, точно определени навици. Явно бяхме на прав път, но още не бяхме напипали *точната* посока.

— Ако от това излезе нещо — започна Сампсън, — тази вечер не искам да се обаждаш на старите си другарчета. Става ли? Искане ми се да разполагам с още малко време, преди федералните да се появят на сцената.

Федералните вече знаеха за убийството на Фонтана, след като съществуваше предположение, че е замесена мафията. Но изнасилванията все още бяха към вашингтонската полиция, в местния периметър на действие.

— Не знаеш със сигурност дали ще поемат случая — отбелязах аз.

— Да, бе! — щракна с пръсти Сампсън, — забравих! На теб са ти заличили спомените, след като си напуснал Бюрото, също като в „Мъже в черно“^[1]. Е, позволи ми да ти напомня — *те ще се заемат с този случай*. Много си падат по подобни неща. Ние вършим цялата работа, а феберейците обират лаврите.

Стрелнах го с поглед.

— Докато бях в Бюрото, негодувал ли си, когато съм се включвал в някой случай? Някога засягал ли съм те с нещо?

— И да се е случвало, не се тревожи сега за това — успокой ме той. — Ако имаше смисъл да се говори за миналото, щях да ти кажа. Но по дяволите, ти никога не си се намесвал в някой от моите случаи!

Спряхме пред тухлена сграда с апартаменти, намираща се срещу Каролина Парк. Кварталът бе хубав; не се съмнявах, че убийството на Фонтана е разтърсило всички съседни. Освен това се намираще на по-малко от три километра от мястото, където Лиза Бранд е била нападната само няколко часа след като Бени Фонтана е бил убит.

Прекарахме следващия час в апартамента, като с помощта на снимките от престъплението и засъхналите петна от кръв по килима се опитвахме да възстановим убийството, от което ти настръхваше кожата. Това не ни даде конкретна връзка с останалите случаи, но поне беше някакво начало.

Когато си тръгнахме, се насочихме към югозападната част на Джорджтаун, минавайки по най-обичайния маршрут до квартала, където живееше Лиза Бранд. И двамата искахме да продължим, затова обиколихме наоколо, като се движехме в хронологичен ред по местата, където са били извършени и останалите престъпления.

В два и половина сутринта със Сампсън седяхме в едно сепаре в денонощна закусвалня. Върху масата пред нас бяха пръснати папките с досиетата и ние отново и отново ги преглеждахме. Бяхме твърде увлечени от разкритията, за да спрем, твърде уморени, за да се приберем у дома.

За пръв път имах възможност да се запозная с досието на Бени Фонтана. Прочетох няколко пъти доклада на патолога. Сега разглеждах списъка с вещите, които са били взети от апартамента. По време на четвъртия или петия оглед погледът ми се спря върху конкретен предмет: откъснат ъгъл от бял плик, облепен с фолио по края. Бил е намерен под дивана, само на няколко крачки от тялото на Фонтана. Като стана дума за крачки, си спомних за отрязаните крака на мафиота.

Изправих се рязко в стола. Точно това са най-ценните мигове във всеки неразрешен случай.

— Трябва да отидем някъде — заявих бодро.

— Прав си. Да се прибираме у дома — съгласи се Сампсън.

Повиках сервитьорката, която дремеше зад тезгяха.

— Има ли някъде наблизо денонощен магазин? Важно е.

Сампсън беше твърде изморен, за да спори. Последва ме навън, след това зад ъгъла, а сетне още няколко пресечки до ярко осветения магазин. Огледах набързо рафтовете и открих това, което търсех.

— Мина Съндърланд каза, че снимките, които видяла, били правени с полароид. — Разкъсах опаковката на един филм.

— Първо трябва да платите! — извика служителят на касата, но аз не му обърнах внимание.

Сампсън поклати глава укорително:

— Алекс, какво, по дяволите, правиш?

— Списъкът с предметите от Фонтана — поясних. — Имаше плик, облепен с фолио по краищата. По-скоро парче от него.

Извадих плика от кутията, откъснах ъгъла и го вдигнах. — Също като това.

Устните на Сампсън бавно се разтегнаха в усмивка.

— Снимал е Бени Фонтана веднага след като го е убил. *Това е същият тип, Джон.*

[1] Филм от 1997 г., награден с „Оскар“, с участието на Томи Лий Джоунс, Уил Смит, Линда Фиорентино. — Б.пр. ↑

73.

Денят ми беше дълъг и уморителен, но на следващата вечер се прибрах рано.

Нана имаше занятия по четене с класа си в Първо баптистко сиропиталище на Четвърта улица, така че аз останах у дома с децата. Най-хубавите мигове от живота ми са, когато съм с тях. Проблемът понякога беше, че невинаги успявах да им отделя достатъчно време.

Тази вечер реших да се развихря в кухнята. Приготвих любимата им бобена чорба, както и салата „Коб“^[1], а на път за вкъщи бях купил прясно изпечен хляб с чедър от хлебарницата близо до офиса ми. Бобената чорба беше вкусна почти колкото тази на Нана. Понякога си мисля, че тя има по две версии на всяка рецепта — едната, която е в главата ѝ, и втората, в която пропуска някоя и друга тайна подправка и после споделя с мен. Това си е нейна мистерия и се съмнявам, че се е променила особено през последния половин век.

След това проведохме с децата една доста дълго отлагана тренировка. Джени и Деймън се редуваха да удрят кожената боксова круша в сутерена, докато Али обикаляше с камиончето си наоколо по пода, който бе обявил за междущатска магистрала I-95.

После се пренесохме на горния етаж за урока по „плуване“ на малкия брат. Това беше измислица на Джени, вдъхновена от нежеланието на Али да влиза във ваната. Макар че, след като веднъж се озовеше вътре, беше доста трудно да го накараме да *излезе* от там. Явно връзката между двете събития не му бе съвсем ясна, затова той протестираше всеки път, когато трябваше да се къпе. Аз бях доста скептичен относно идеята на Джени, докато не я видях в действие.

— Дишай, Али! — съветваше го тя, заела позата на треньор. — Хайде да видим как дишаш, мъниче!

Деймън придържаше най-малкият ми син, докато той цамбуркаше по лице във водата, опръсквайки всичко наоколо. Беше голяма веселба, но заради Джени запазвах сериозна физиономия. Наблюдавах урока на безопасно разстояние от пръските, седнал върху тоалетната седалка.

— Вдигни го за секунда — нареди Джени.

Деймън изправи „плувеца“, който вкопчи ръчички в ръба на ваната.

Али примигна и изплю вода, а очите му блестяха от играта.

— Аз плувам! — обяви той.

— Не, още не си се научил — делово заяви Джени. — Но определено имаш голям напредък, малки братко.

Двамата с Деймън бяха не по-малко мокри от него, но май въобще не ги бе грижа. Беше истински потоп. Джени бе коленичила в голяма локва, докато Деймън стоеше изправен и ме гледаше конспиративно, сякаш снизходително казва: *Не са ли откачили напълно?*

Когато телефонът иззвъня, и двамата бяха готови да се изстрелят към вратата и извикаха в един глас.

— Аз ще вдигна!

— Не, аз ще вдигна — пресякох ентузиазма им. — Вир-вода сте. Никакво плуване, докато не се върна.

— Хайде, Али — дочух на излизане от банята, — нека ти измием косата.

Момичето беше гениално.

Забързах надолу по коридора, за да вдигна телефона, преди да се включи телефонният секретар.

— Тук е резиденцията на семейство Крос — казах достатъчно високо, за да ме чуят децата.

[1] Един от шлагерите в менюто на легендарния ресторант „Браун Дерби“ в Лос Анджелис: маруля, домати, резен бекон, пилешки гърди, твърдо сварени яйца, авокадо, сирене рокфор, лук, оцет; рецептата е на Робърт Коб, собственик на ресторанта от 1937 г. — Б.пр. ↑

74.

— Алекс Крос ли е на телефона?

— Да — отвърнах. Не познах гласа от другия край на линията, беше някаква жена.

— Обажда се Ани Фолк.

— Ани! — възкликнах леко засрамен. — Здравей, как си?

С нея бяхме добри познати. Синът ѝ беше една или две години по-голям от Деймън. Ани беше лекар в спешното отделение на болница „Сан Антонио“.

— Алекс, аз съм в болницата...

Изведнъж направих връзката и сърцето ми подскочи.

— Нана ли...

— Не е за Нана — рече тя. — Не знаех на кого друго да се обадя. Става дума за Кайла Коулс. В спешното е.

— Кайла ли? — сепнах се аз. — Какво става? Тя добре ли е?

— Не зная, Алекс. Все още не мога да ти съобщя нищо конкретно. Макар че положението ѝ не е никак розово.

Това не беше отговорът, който очаквах да чуя.

— Ани, какво се е случило? Поне това можеш ли да ми кажеш?

— Не знам съвсем точно. Изглежда, някой я е нападнал.

— Какво? — Почти крещях в телефона, изпаднал в паника. Обзе ме мрачно предчувствие.

Деймън излезе в коридора и се втренчи в мен с широко отворени, изпълнени със страх очи. Поглед, който бях виждал прекалено често в тази къща.

— Мога само да ти кажа, че е била намушкана с нож. Два пъти, Алекс. Жива е.

Намушкана? Нозете ми се подкосиха от тази дума, но не я изрекох на глас. Преглътнах с усилие. *Все пак беше жива.*

— Алекс, не бива да говоря за това по телефона. Можеш ли да дойдеш колкото е възможно по-бързо в болницата?

— Тръгвам.

75.

Нана все още не се бе върнала. След мигновено колебание повиках съседката Нейоми Харис, за да остане при децата. Скочих в колата и подкарах с пълна газ. Нямах да е зле да имам и синя лампа на покрива.

Пристигнах много бързо в болницата. По пътя не можех да мисля за нищо друго, освен за Кайла. Когато спрях пред спешното отделение, видях колата ѝ, паркирана под навеса.

Шофьорската врата бе отворена и докато минавах тичешком, надникнах вътре — на предната седалка имаше кръв. Господи, бе шофирала сама до тук! По някакъв начин беше успяла да се изплъзне от нападателя.

Както винаги, в чакалнята на „Сан Антонио“ бе пълно с хора. На рецепцията се бе строила редица от хора с отчаяни, изпити лица. Имаше и ранени, придружавани от приятели и роднини. *Тук ми съобщиха, че Мария е мъртва.*

— Господине, не можете... — викна някаква сестра зад гърба ми.

Но аз вече се бях промъкнал през вратите към отделението, преди да успеят да се затворят. Когато се озовах вътре, станах свидетел на поредната трескава нощ в спешното. Санитарите припряно тикаха носилките; навсякъде около мен кръстосваха лекари, сестри и пациенти.

Един младеж лежеше на походно легло, на челото му зееше дълбока рана, а лицето му бе в кръв.

— Ще умра ли? — питаше нещастникът всеки, който минеше покрай него.

— Не, ще се оправяш — уверих го, след като никой друг не си даваше труда да го успокои. — Ще оздравееш, синко.

Но къде беше Кайла? Не знаех кого да попитам за нея. Тогава чух някой да ме вика.

— Алекс, насам!

Ани ми махаше от дъното на коридора. Притичах до нея, а тя ме хвана за ръката и ме поведе към травматологията — голяма зала, в

която, отделени едно от друго със зелени найлонови завеси, бяха подредени болнични легла.

Неколцина медицински служители се бяха скупчили в полукръг около едно от тях. С ужас мярнах изцапаните им с кръв ръкавици.

Други минаваха забързано покрай мен, без да ми обръщат внимание.

Това означаваше, че Кайла е жива. Предположих, че в момента се опитват да я стабилизират, за да я вкарат в операционната.

Носът и устата ѝ бяха закрити от маска. Някой тъкмо сваляше от корема ѝ просмуканата с кръв превръзка, вече бяха срязали ризата ѝ.

— Прободна рана в коремната област, възможно е разкъсване на далака — каза лекарката, жена на около тридесет и пет години, която явно ръководеше екипа.

Останалите гласове се примесиха. Вече нищо не чувах, всичко около мен се замъгли.

— Кръвно налягане седемдесет, пулс 120. Честота на дишане — тридесет и четири.

— Аспирирайте, моля.

— Тя добре ли е? — попитах плахо. Имах чувството, че сънувам кошмар, в който никой не може да ме чуе.

Ръката на Ани се отпусна на рамото ми:

— Трябва да ги оставим да си свършат работата. Още не знаем много, Алекс, но веднага щом разберем, ще ти кажа.

Осъзнах, че ме води към вратата. Господи, исках още да гледам Кайла, но в същото време такава мъка бе сграбчила сърцето ми, че ми бе трудно да дишам.

— Обадете се на седмия етаж, кажете им, че сме готови — викна лекарката, — ранената е остър корем.

— Това означава, че стомахът е твърд и няма перисталтика — прошепна ми Ани.

— Да вървим. Побързайте, колеги!

Бях избутан, при това не особено любезно.

— Дръпнете се от пътя ни, господине. Състоянието на пациентката е критично.

Отстъпих назад, за да направя път на носилката. Отвеждаха Кайла към коридора. Очите ѝ бяха затворени. Дали знаеше, че съм тук? Кой ѝ го бе причинил? Последвах носилката, но след миг я пъхнаха в

асансьора много бързо, както правеха всичко. Металните врати се затвориха.

Ани ми посочи другия асансьор.

— Ако искаш, ще те заведа в чакалнята на втория етаж. Повярвай ми, всички правят каквото могат. Те знаят, че Кайла е лекар. Всички колеги я познават като истинска светица.

Състоянието на пациентката е критично... Всички знаят, че тя е истинска светица.

Прекарах следващите няколко часа в чакалнята, сам и без никакви вести за Кайла. Мислех единствено за жестоката ирония на съдбата: две от децата ми бяха родени в „Сан Антонио“. Мария бе издъхнала тук. А сега Кайла...

Ани Фолк се появи отново. Заговори ми с тих, почитителен глас, който ме изпълни с ужас.

— Ела с мен, Алекс. Моля те, побързай. Ще те заведе при нея. Изведоха я от операционната.

Отначало помислих, че Кайла е все още под упойка, но когато приближих, тя се размърда. Очите ѝ се отвориха и тя ме видя — миг по-късно ме позна и прошепна:

— Алекс...

— Здравей — отвърнах ѝ и нежно взех ръката ѝ.

За секунда тя изглеждаше обърквана, сякаш не разбираше къде се намира. После стисна очи. Сълзите се търкулнаха по страните ѝ и аз също едва не се разплаках, но после си помислих, че ако ме види толкова разстроен, ще се изплаши.

— Всичко е наред — промълвих. — Лошото свърши. Ти си в реанимацията.

— Бях... толкова уплашена. — Гласът ѝ звучеше като на малко момиче. Никога досега не я бях виждал толкова уязвима и неуверена.

— Наистина ли шофира сама до тук? — попитах, придърпвайки един стол, без да пускам ръката ѝ.

Можех да се закълна, че почти се усмихна, макар очите ѝ да оставаха замъглени.

— Нали знаеш колко се бавят линейките, докато дойдат до този квартал — прошепна тя.

— Кой ти причини това? Знаеш ли кой беше, Кайла?

Тя отново затвори очи. Изпълни ме гняв. Дали знаеше кой я бе нападнал и се боеше да ми каже? Дали и тя е била предупредена да не

говори?

Останахме мълчаливи известно време, докато Кайла отново събра сили да говори. Нямах намерение да я притискам, както бях постъпил с Мина Съндърланд.

— Бях на домашно посещение — започна тя, но очите ѝ останаха затворени. — Обади ми се сестрата на този тип. Той е наркоман. Опитвал се да се откаже от дрогата в домашни условия. Когато пристигнах, беше изпаднал в криза. Не зная за кого ме е помислил. Намушка ме...

Гласът ѝ заглъхна. Погалих я по косата и притиснах с длан бузата ѝ. Неведнъж съм бил свидетел колко мимолетен и несигурен е животът, но човек никога не свиква с неочакваните му обрати.

— Ще останеш ли с мен, Алекс докато заспя... Не си отивай.

Отново говореше с гласа на малко момиче. Никога досега Кайла не ми е изглеждала толкова безпомощна. Сърцето ми се свиваше от мъка. Нещастиято я бе сполетяло, докато се е опитвала да помогне на друг човек.

— Разбира се — отвърнах. — Ще бъда тук. Никъде няма да ходя.

— Както знаеш, известно време бях депресиран.

— Точно така, Алекс. Повече от десет години.

Седях срещу любимата си лекарка, моя личен психиатър — доктор Адел Файнъли. От време на време тя бе моят изповедник. Тя е тази, която ме окуражи отново да започна частна практика, дори ми прехвърли неколцина от пациентите си. „Опитни зайчета“, както обичаше да ги нарича.

— Трябва да ти кажа някои неща, които доста ме притесняват — започнах аз. — Но това може да отнеме няколко часа.

— Няма проблем — сви рамене тя.

Адел имаше светлокестенява коса и бе в началото на четиридесетте, но ми се струваше, че откакто се бяхме запознали, не бе остаряла и с ден. Понастоящем не беше омъжена и имаше моменти, когато си представях, че двамата бихме могли да бъдем заедно, но после бързах да пропъдя подобна мисъл. Щеше да бъде твърде глупаво и *налудничаво*.

— Говори, но при условие, че сведеш няколкото часа дрънканици до петдесет минути — заяви тя. Умница, както винаги улучи най-правилния тон.

— Става — уверих я убедено.

— Тогава по-добре да започваш — кимна тя. — Часовникът ми е нагласен и вече отброява минутите ти.

Започнах разказа със случилото се с Кайла. После обясних как се чувствах, когато я оставих в болницата, и сега, когато тя бе заминала да се възстановява при родителите си в Северна Каролина.

— Не мисля, че вината е моя. Поне този път не съм аз причината да я нападнат... Поне не директно.

Колкото и да бе добра, Адел не можа да се сдържи и смръщи вежди.

— А индиректно?

Поклатих колебливо глава.

— Изпитвам вина като цяло — все едно, че съм могъл да направя нещо, за да предотвратя нападението.

— Какво например?

Усмигнах се. Адел също.

— Ами например като ликвидирам престъпността в окръг Вашингтон — обявих.

— Отново се криеш зад чувството си за хумор — скара ми се тя.

— Сигурно си права, но ето какво е най-лошото. Колкото и да се смятам за рационална личност, наистина изпитвам определена вина, струва ми се, че по някакъв начин бих могъл да защитя Кайла. Да, зная колко абсурдно е всичко това, Адел. Да си го мисля. И да го изричам на глас. Но нищо не мога да променя.

— Разкажи ми повече за тази „защита“, която по някакъв начин си могъл да осигуриш на Кайла Коулс — претегли ме тя с професионален поглед.

— Не задълбавай в това! — мигновено възразих. — А и не мисля, че използвах думата защита.

— Както и да е, няма да спорим за това, поговори с мен, моля те. Ти самият заяви, че искаш да ми кажеш всичко.

— Добре, тогава ще се изразя така: не бих могъл да направя нищо, за да помогна на Кайла. Сега доволна ли си?

— Почти. — Адел чакаше да продължа.

— И разбира се, всичко е свързано с онази нощ, когато застрелях Мария. Аз бях там. Гледах я как умира в ръцете ми. Не можех да направя нищо, за да спася жената, която обичах. А и след това не направих нищо. Така и не залових онзи кучи син, който я уби.

Адел мълчеше.

— И знаеш ли кое е най-лошото? — не спирах да се горещя. — Винаги съм се питал дали онзи куршум не е бил предназначен за мен. Мария се извърна в ръцете ми... Тъкмо в този момент я улучиха.

Останахме мълчаливи дълго време. Прекалено дълго дори и за нас. А ние доста добре се справяхме с мълчанията.

Досега никога не бях споменавал тази част пред Адел, всъщност не я бях изричал пред никого на глас.

— Адел, смятам по някакъв начин да променя живота си.

Тя отново не каза нищо. Беше умна и корава жена, тъкмо такива психиатри харесвах. Надявах се, че и аз ще стана такъв един ден,

когато израсна в професията.

— Не ми ли вярваш? — попитах накрая.

Тя най-после заговори.

— Разбира се, че искам да ти вярвам, Алекс. Но по-важно е дали ти самият си вярваш. Мислиш ли, че някой от нас наистина би могъл да се промени?

— Да — уверих я. — Мога да се променя. Но много пъти съм се лъгал в това.

Тя се засмя. И двамата се засмяхме.

— Не мога да повярвам, че плащам за тези глупости — заключих накрая.

— Нито пък аз — съгласи се Адел, — но времето ти изтече.

78.

По-късно същия следобед се озовах в църквата „Сан Антонио“. „Сан Тони“, както я наричах като дете, докато растях в не по-малко „святата“ къща на Нана. Църквата се намираше на по-малко от две пресечки от болницата, където Мария умря. Реших след консултацията с Адел да поверя духовното си лечение в ръцете на Господ. Надявах се, че това е своеобразен напредък. Но може и да се лъжех.

Коленичих пред олтара и оставих мириса на тамян да ме облее и да ме пречисти от мръсотията. Най-изумителното нещо за мен беше, че повечето от църквите бяха изрисувани от хора, вдъхновени от вярата в нещо по-голямо и по-важно от тях самите. А тъкмо по този начин се опитвах да живея и аз.

Вдигнах поглед към олтара. От устните ми се отрони тиха въздишка. Вярвах в съществуването на Бог. Всичко останало намирах за странно или арогантно: не можеше да смятаме, че Бог мисли като нас; или че има голямо и добродушно лице; че е бял, кафяв, жълт, зелен или какъвто и да било друг цвят; и че по цял ден и нощ слуша молитвите ни.

Докато седях на предната скамейка в църквата „Сан Тони“ обаче, аз изрекох няколко молитви за Кайла — помолих се тя не само да оздравее физически, но и душата ѝ да се излекува. Хората реагират по различен начин, когато близките им изпаднат в беда. Зная го от опит. А сега за съжаление и Кайла го знаеше.

Помолих се и за Мария, която напоследък присъстваше постоянно в мислите ми.

Дори си поговорих с нея. Надявах се, че одобрява начина, по който отглеждам и възпитавам децата ни. После се помолих за Мама Нана и крехкото ѝ здраве; за децата; не пропуснах да прошепна и няколко думи за котката ни Роуз, защото се боях, че може да е болна от пневмония. *Не позволявай котката ни да умре. Не сега — помолих се. — Роузи е добро животинче.*

79.

Касапина беше в Джорджтаун, за да изпусне малко насъбралата се „пара“ — иначе нещата можеше да не се развият много добре, когато се прибере при Кейтлин и децата и отново се отдаде на обикновения си и почтен живот. Всъщност преди доста време бе осъзнал, че му доставя удоволствие да води двойствен живот. Но кой, по дяволите, не би бил доволен?

Може би на дневен ред беше поредната игра „Червена светлина, зелена светлина“. Защо не? Войната с Маджоне беше доста напрегната.

Участъкът от Кю Стрийт, по който крачеше забързано в момента, беше приятно местенце — с дървета от двете страни на улицата и редица хубави къщи. Виждаха се дори и някои по-големи постройки, приличащи на резиденции. Районът бе населен предимно с богаташи и паркираните коли говореха достатъчно красноречиво за стандарта и вкусовете на тези, които живееха тук: няколко мерцедеса, един „Рейндж Роувър“, БМВ, „Астън Мартин“, едно-две лъскави нови бентлита.

Наоколо бе твърде оживено, хорската глъч огласяше къщите. Идеално за днешната му цел. Със слушалки на ушите, Касапина се наслаждаваше на един шотландски състав. После спря музиката и придоби сериозен вид.

В къщата на ъгъла на Тридесет и първа и Кю Стрийт явно се подготвяше някакво вечерно парти. Отпред бе спрял микробус на някаква фирма за кетъринг, а портиерът пробваше дали уличните лампи светят. *Блещукат, блещукат.*

В този миг Касапина чу ритмичното потракване на дамски токчета. Подканващият, възбуждащ звук идваше някъде отпред по тротоара, покрит с тухлени плочи, който се виеше покрай улицата като огърлица.

Най-сетне видя гърба на жената — привлекателен и строен екземпляр, с дълга черна коса, която се спускаше до кръста. Дали не бе ирландка, красива сънародничка? Не можеше да определи със

сигурност. Но ловът бе започнал и много скоро щеше да узнае доста неща. Имаше чувството, че вече контролира съдбата ѝ, че тя му принадлежи.

Приближаваше все повече към жената с гарвановочерни коси, като в същото време оглеждаше малките странични алеи, търсейки подходящо място. Изведнъж съзря магазин. Какво беше това? Изглеждаше някак не на място в този богаташки квартал.

„Базар Сара“ — гласеше табелата над вратата.

В този миг чернокосата жена хлътна вътре.

„Ловът продължава“ — помисли си Касапина и самодоволно се ухили. Обожаваше подобни игри — опасна криеница на котка и мишка, чиито правила определяше той. Ала усмивката му мигом угасна — видя нещо в магазина на Сара, което никак не му бе по вкуса.

Сред вестниците, подредени върху стойката, съзря броеве от „Уошингтън Поуст“. И внезапно си спомни, че в този квартал живее Боб Удуърд^[1], но това не беше големият проблем.

Касапина видя собствения си лик, приблизителна скица, разбира се, но твърде правдоподобен негов портрет. Отгоре на всичко се намираше на първа страница, точно под главата на вестника.

— Мили боже — изуми се той. — Станал съм известен.

[1] Заместник-главен редактор на вестника (р. 1943 г.), разкрил заедно с Карл Бърнстейн скандала „Уотъргейт“ през 1972 г., довел до отстраняването от Белия дом на президента Ричард Никсън. — Б.пр. ↑

80.

Положението съвсем не беше весело. С бърза крачка, Майкъл Съливан се запъти към мястото на Кю Стрийт, където бе паркирал кадилака си. Всъщност това бе възможно най-лошото развитие на нещата, което можеше да си представи. Изглежда, напоследък всичко се бе обърнало против него.

Седна зад волана и внимателно обмисли ситуацията.

Коя ли от жертвите му можеше да е пропяла? Явно е дала доста точно описание на полицията. Заключение, че в момента го атакуват от две страни едновременно — от вашингтонската полиция и от мафията. *Какво да правя?*, замисли се той.

Остана доволен, когато част от решението се оформи в главата му. Дори се изпълни с въодушевление — очертаваше се нова игра. Ново завъртане на рулетката.

Ченгетата си мислеха, че знаят как изглежда, което би могло да му създаде сериозни неприятности, но в същото време да ги направи прекалено самоуверени.

Грешка.

Особено ако предприеме ответни ходове. А той смяташе незабавно да го стори.

Първата част от плана му го отведе на Вашингтон Авеню, близо до Блу Али — право там, където си спомняше, че се намира малката бръснарница на Руди. Имаше свободен стол. Съливан се настани и пожела подстригване и бръснене.

Беше вълнуващо да си представи как ще изглежда след това, дали ще хареса новата си външност.

След десетина минути си помисли: *Свалете превръзките, д-р Франкенщайн.* Дребничкият, закръглен бръснар изглеждаше доволен от работата си.

Ако си оплескал нещата, мъртъв си. Не се шегувам, Руди, каза си Касапина. Ще те нарежа на филийки с най-острия ти бръснач. Да видим какво ще каже „Уошингтън Поуст“ по въпроса!

Новият му образ в огледалото го изненада приятно!

— Не е толкова зле, харесва ми — ухили се той. — Струва ми се, че малко приличам на Боно.

— Сони и Шер — този Боно^[1] ли имате предвид? — попита Руди Тъпака. — Не знам, господине. Мисля, че изглеждате по-добре от Сони Боно. Нали знаете, че той вече не е между живите.

— Няма значение — махна с ръка Съливан, плати, добави бакшиш и изхвъркна от бръснарницата.

Следващата стъпка бе посещение на Капитолийския хълм във Вашингтон.

Винаги бе харесвал този район, действаше му освежаващо и възбуждащо. Представата на повечето хора за Капитолия се свеждаше до елегантните стълби и тераси откъм западната страна. Но откъм *източната*, зад Капитолия, Върховния съд и сградата на Библиотеката на Конгреса се намираше оживен район, който Касапина отлично познаваше. Спомни си, че и преди е минавал по този път.

Прекося Линкълн Парк, който представляваше впечатляваща гледка с купола си, открояващ се сред оголените клони на дърветата.

Изпуши една цигара, докато преповтаряше плана си. Беше застанал пред странния Паметник на освобождението^[2], изобразяващ роб, трошащ оковите си, докато Линкълн чете Декларацията за освобождението на робите^[3].

Според мнозина Линкълн бил добър човек. Според Касапина — много лош. Чудно защо, питаше се той.

Минути по-късно проникна в къщата на Си Стрийт. Просто знаеше, че това е кучката, която е пропяла за него. Усещаше го интуитивно, но много скоро щеше да знае със сигурност.

Откри Мина Съндърланд в малката уютна кухня. Беше по домашни пантофи, облечена с джинси и снежнобяла тениска. Приготвяше си спагети, докато отпиваше от чаша с червено вино. Сладка като розова пъпка, каза си Касапина.

— Липсвах ли ти, Мина? Защото ти ми липсваше. И знаеш ли какво, почти бях забравил колко си хубава.

„Но повече няма да те забравя, скъпо момиче. Този път си нося фотоапарат, за да те снимам. В крайна сметка ще станеш звездата на специалната ми фотографска колекция. О, да, наистина си звезда!“

Замахна със скалпела.

[1] Рокендрол дует на съпрузите Сони Боно и Шер през 60-те и 70-те години; те са сред първите хипита, в периода 1964–1975 г. имат 80 милиона продадени плочи. На 16 г. Шер среща 27-годишния Сони Боно в кафене в Лос Анджелис, той е продуцент на записващо студио в Холивуд. Развеждат се през 1975 г. През 1998 г. Боно се блъска в дърво край ски писта и умира. — Б.пр. ↑

[2] Издигнат е през 1876 г. — Б.пр. ↑

[3] Линкълн обявява освобождаването на робите на 22.09.1862 г., но без граничните щати Кентъки и Мисури. — Б.пр. ↑

81.

Все още бях в църквата, когато мобилният ми телефон иззвъня — нещо се бе случило в района на Капитолия. Помолих се набързо за този, който се намираше в опасност, после отпратих още една молитва — да заловим престъпника по-скоро. След това напуснах тичешком църквата „Сан Антонио“.

Двамата със Сампсън потеглихме с колата му, с включени сирени и светлини, към района зад Капитолия. Когато пристигнахме, мястото бе опасно с жълта полицейска лента. На фона на най-важните правителствени сгради престъплението не би могло да изглежда по-драматично, помислих си, докато със Сампсън тичахме нагоре по стъпалата на кафявата каменна къща.

Дали убиецът устройваше това представление само за нас? Нарочно ли го правеше? Или просто бе случайност...

Чух писъка на автомобилна аларма и се извърнах към улицата. За кой ли път в живота си се сблъсках със странната и любопитна гледка: полиция, репортери, нарастваща тълпа зяпачи.

По лицата на повечето присъстващи бе изписан страх. Помислих си, че това бе станало обичайна гледка за новия век — изплашеното изражение, ужасът, обхванал сякаш цялата страна, а може би и света.

За нещастие положението в сградата беше още по-зловещо. Вътре вече гъмжеше от детективи и техници. Пуснаха само Сампсън, но той пренебрегна нарежданията на сержанта и ме поведе със себе си.

Влязохме в кухнята.

Ужасяващата сцена.

Работилницата на убиеца.

Видях бедната Мина Съндърланд, просната на окървавените кафяви плочи на пода. Изцъклените ѝ очи бяха втренчени в тавана. Но не тях забелязах първо. О, какво отвратително копеле беше този убиец!

В гърлото ѝ бе затъкнат остър нож, забит като смъртоносно копие. Лицето ѝ бе обезобразено от множество прорези, дълбоки и ненужно жестоки. Бялата ѝ тениска бе разкъсана. Джинсите и

бикините ѝ бяха свалени до глезените, единият ѝ пантоф бе на крака ѝ, а другият лежеше настрани в локва кръв.

Сампсън ме погледна въпросително.

— Не мисля, че я е изнасилил — казах му.

— Защо? Смъкнал е бикините ѝ...

Коленичих до тялото на Мина.

— Ужасните рани, цялата тази кръв, жестоко обезобразеното ѝ лице говорят друго. Бил ѝ е прекалено ядосан. Предупредил я е да не контактува с нас, а тя не му се е подчинила... което е причината за това страховитото отмъщение. Така мисля. Може би ние сме виновни за смъртта ѝ, Джон.

— Алекс, но ние я посъветвахме да не се връща тук! — избухна приятелят ми. — Предложихме ѝ защита, щяхме да я наблюдаваме. Какво повече бихме могли да сторим?

— Навярно да я оставим на мира — въздъхнах едно аз. — Или да заловим убиеца ѝ, преди да се докопал до нея.

82.

И така, сега разследвахме и убийството на Мина Съндърланд. Повтарях си, че трябва да разкрием изверга заради паметта на Мария, Мина и всички останали жертви.

През следващите три дни работех неотлъчно със Сампсън, а нощно време — обикновено от десет до два часа — патрулирахме заедно по улиците. Бяхме част от екипа, който наблюдаваше районите на Джорджтаун и Фоги Ботъм, където убиецът изнасилвач бе действал преди това. Всички бяха настървени, но аз направо изгарях от желание да го заловим.

При все това се опитвах да действам трезво и разумно. Почти всяка вечер успях да вечерям с Нана и децата. Обадих се на Кайла Коулс в Северна Каролина и ми се стори, че звучи по-добре. Освен това проведох няколко сеанса с пациентите си, включително и с Ким Стафорд, която ме посещаваше два пъти седмично и отбелязваше известен напредък. Годеникът ѝ нито веднъж не бе споменал за срещата ни.

Всяка сутрин набързо отскачах до кафенето на „Старбъкс“, което се намиреше на ъгъла на „Индиана“ и Шеста улица. Проблемът беше, че харесвах прекалено пастите им, затова се опитвах да не ги посещавам толкова често.

Ким беше любимата ми пациентка. Терапевтите обикновено си имат любимци, колкото и да се стараят да го избегнат.

— Спомняте ли си, казах ви, че Джейсън не е чак толкова лош — попита ме тя, след като бяха изминали петнадесет минути от сутрешния ни сеанс.

Разбира се, че си спомнях. Както и схватката ни с него в полицейското управление.

— Е, той се оказа пълен боклук, д-р Крос. Вече го осъзнах, макар че ми отне малко по-дълго време, отколкото би трябвало.

Думите ѝ ме изненадаха, но продължих да мълча.

— Напуснах го — заяви тя. — Изчаках да отиде на работа, после си тръгнах. Искате ли да чуете истината? Изплашена съм до смърт, но

направих това, което трябваше.

Тя стана и отиде до прозореца с изглед към Джудисиъри Скуеър. От офиса ми можеше да се види и сградата на Областната прокуратура. После погледна към венчалната ми халка, която все още носех на лявата ръка, и неочаквано попита:

— От колко време сте женен?

— Бях... — Разказах ѝ малко за Мария и за това, което се бе случило преди повече от десет години.

— Съжалявам — рече тя, след като свърших. В очите ѝ блестяха сълзи, последното, което исках.

Поговорихме за трудните моменти в живота, след което се случи нещо странно — преди да си тръгне, тя стисна ръката ми.

— Вие сте добър човек, д-р Крос — рече. — Сбогом.

Помислих си, че току-що бях изгубил първата си пациентка. Защото бях свършил добре работата си.

83.

Това, което се случи същата вечер, направо ме побърка. Всъщност всичко започна чудесно, но свърши зле. Реших да погледа Нана и децата и ги заведох на вечеря в „Кинкейд“, близо до Белия дом на Пенсилвания Авеню, нашия любим ресторант във Вашингтон. Страхотният джазмен Хилтън Фентън дойде на масата ни и ни разказа забавна история за актьора Морган Фрийман^[1]. А когато се прибрахме у дома и всички си легнаха, се качих по дървената стълба до кабинета си на тавана, проклинайки тихо всяко скърцащо стъпало.

Сложих в уредбата диск на Сам Кук^[2], като започнах с любимото ми парче: „Ти ме изпрати“. След това се задълбочих в полицейските доклади от времето на убийството на Мария. Прелистих стотиците страници.

Търсех неразрешени случаи на изнасилвания от онова време, особено такива, станали в Саутийст или някъде наблизо. Работех усилено, заслушан в музиката, и се изненадах, когато погледнах часовника и видях, че минава три след полунощ. Бях се натъкнал на някои интересни неща в разследването на изнасилванията, станали по времето, когато Мария бе убита.

Всъщност изнасилванията бяха започнали няколко седмици преди да я застрелят и бяха спрели веднага след убийството ѝ. Оттогава нямаше нови подобни случаи. Което най-вероятно означаваше, че изнасилвачът е бил за кратко във Вашингтон.

Още по-интересно бе, че нито една от жертвите не бе дала описание на престъпника. Жените бяха получили медицинска помощ, но всички бяха отказали да разговарят с полицаите. Това не доказваше нищо, но ме накара да продължа да се ровя из досиетата.

Прегледах още няколко случая, но никъде нямаше описание на убиеца.

Дали бе съвпадение? Едва ли. Продължих да чета.

Изведнъж спрях, втренчен в бележката на полицаия, водещ разследването. Едно име, придружено с кратка информация, ме накара да изтръпна.

Мария Крос.

Социален работник в Потомак Гардънс.

Детектив Алвин Хайтауър, когото тогава познавах бегло и за когото наскоро чух, че вече не е между живите, бе написал доклад за изнасилването на момиче от колежа „Джордж Вашингтон“. Студентката била нападна в бар на Ем Стрийт.

Продължих да чета, но имах чувството, че въздухът не ми стига. Спомнях си разговора с Мария, който водихме два дни преди да я застрелят. Ставаше дума за случай, върху който тя работи — изнасилено момиче.

Според доклада на детектива пострадалата дала пред социалната работничка Мария Крос известно описание на насилника. Бил бял мъж, висок малко над метър и осемдесет, вероятно от Ню Йорк. Когато приключил акта, направил лек поклон.

Пръстите ми трепереха, когато обърнах страницата, за да прочета датата на първоначалния доклад. Беше *денят, преди Мария да бъде убита*.

Изведнъж ми просветна кой е изнасилвачът.

Касапина. Убиецът, когото преследвах. Сега си спомних поклона му от покрива, неочакваното му посещение в дома ми.

Касапина.

Бях готов да заложа живота си, че е той.

[1] Американски актьор и режисьор (р. 1937 г.), носител на „Оскар“ за поддържаща роля за 2005 г. във филма *Million Dollar Baby*. — Б.пр. ↑

[2] Чернокож певец (1931–1964 г.), пее госпъл, ритъм енд блус, наричан краля на соула; обстоятелствата около смъртта му все още не са изяснени. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ЛОВЕЦЪТ НА ДРАКОНИ

Нана вдигна телефона в кухнята, където семейството се бе събрало, за да помага в приготвянето на вечерята. Всички имахме задачи — от беленето на картофи до правенето на богата салата и подреждането на сребърните прибори върху масата за вечеря. Напрегнах се, когато телефонът иззвъня. *Сега какво, да не би Сампсън да е открил нещо за Касапина?*, помислих си.

— Здравей, скъпа, как си? — заговори Нана в слушалката. — Как се чувстваш? О, радвам се да го чуя. Ей сега ще ти го дам. Алекс е при мен и реже зеленчуци. О, да, много е добър. Но ще стане още по-добър, след като чуе гласа ти.

Досетих се, че е Кайла, затова се обадох от дневната. Докато вдигах слушалката, се запитах кога се бяхме превърнали в семейство, което има телефони във всяка стая, да не говорим за мобилните, с които напоследък Деймън и Джени ходеха на училище.

— Как си, скъпа? — изрекох, като се опитвах да имитирам напевния глас на Нана. После подвикнах на малобройната си, но любопитна публика, която се кикотеше и си шушукаше: — Затворете телефона в кухнята!

— Дочуване, Кайла! — пропя домочадието ми в един глас.

— Дочуване, Кайла — додаде и Нана. — Всички те обичаме. По-скоро оздравявай!

Когато най-сетне затвориха, Кайла рече:

— Аз съм добре, възстановявам се много бързо. Почти оздравях и много скоро ще съм готова отново да сритам нечий задник.

Усмигнах се. Обля ме топла вълна само като слушах гласа ѝ.

— Е, хубаво е, че отново си станала заядлива — подхвърлих шеговито.

— Аз също се радвам да те чуя, Алекс. Както и децата и Нана. Съжалявам, че миналата седмица не се обадох. Баща ми не беше много добре, но вече се оправи. А и ти ме познаваш, свърших малко работа на благотворителни начала в квартала. Както знаеш, просто мразя да ми плащат за лекуване.

Настъпи кратка пауза, но аз побързах да я запълня с въпроси за семейството на Кайла, за живота в Северна Каролина, където и двамата бяхме родени. След няколко минути се поуспокоих от неочакваното ѝ обаждане и влязох в обичайния си тон.

— Наистина ли си добре? — попитах я. — Вярно ли е, че почти си оздравяла?

— Да. Доста неща ми се избистриха. Имах време да помисля и стигнах до заключението, че ми е нужна промяна. Алекс, обмислям възможността да не се връщам във Вашингтон. Искях да поговоря с теб, преди да го съобщя на някой друг.

Стомахът ми се сви, сякаш се намирах във високоскоростен асансьор. Подозирах нещо подобно, но въпреки това решението ѝ ме изненада.

— Тук има да се свърши толкова много работа — продължи да говори Кайла. — Пълно е с болни хора. А и аз съм забравила колко хубаво, колко спокойно и *умиротворяващо* е това място. Съжалявам, май не се изразявам особено добре.

Реших да поразведря разговора.

— Наистина не се изразяваш добре, но това ви е недостатъкът на вас, учените.

Кайла въздъхна дълбоко.

— Алекс, мислиш ли, че греша? Разбираш какво намеквам, нали?

Щеше ми се да ѝ кажа, че дяволски много греша, че трябва да се втурне през глава към Вашингтон, но не можех да се заставя да го изрека на глас...

— Кайла, единствено ти знаеш кое е най-доброто за теб. Никога не бих се опитал да повлияя върху решението ти. Знам, че не мога дори и да го искам.

— Поне си честен — рече тя. — Наистина аз трябва да реша кое е най-доброто за мен. Това е в характерите и на двамата ни.

Продължихме разговора още малко, но когато затворих телефона, имах ужасното усещане, че току-що съм я изгубил. *Защо не ѝ кажах, че имам нужда от нея? Защо не настоях да се върне във Вашингтон колкото се може по-скоро? Защо не ѝ признах, че я обичам?*

След вечерята се качих на тавана — моето спасително убежище, и се опитах да забравя всичко, заравяйки се в старите доклади от времето на смъртта на Мария. И отново потънах в спомените... Мария ми липсваше повече от всякога, опитвах се да си представя какъв щеше да бъде животът ни, ако бе жива.

Минаваше един след полунощ, когато най-после слязох на пръсти долу. Отново се промъкнах в стаята на Али и тихичко легнах до моето сладко, унесено в сън момче.

Хванах внимателно малката му ръчичка и промълвих само с устни:

— Помогни ми, мъниче.

85.

Нещата сега се развиваха бързо... — за добро или за зло. Майкъл Съливан не се бе чувствал толкова напрегнат, но и готов за действие от години. Това възродено чувство му харесваше. Той се бе завърнал, по дяволите! Най-добрият отново беше на сцената. Никога досега не е бил така дотам изпълнен с гняв и в същото време толкова съсредоточен. Единственият проблем беше, че не можеше повече да си седи кротко в мотелската стая и да гледа стари епизоди на „Закон и ред“^[1] или да играе футбол и бейзбол с момчетата.

Имаше нужда отново да поеме на лов, да се раздвижи, да покачи адреналина, и то по-скоро.

Грешка.

И ето го пак във Вашингтон — където не би трябвало да бъде — дори и с новата си къса прическа и сребристосинята си спортна кола, с която приличаше на някое смотано юпи, което си проси да го цапардосат по мутрата.

Но по дяволите, харесваше жените тук и най-вече наперените амбициозни мадами с успешна кариера. Тъкмо бе прочел „Селата“^[2] на Джон Ъпдайк и се чудеше дали дъртият писател е толкова надървен, колкото някои от героите му. Нали същият този стар мераклия бе написал „Двойки“. Освен това Ъпдайк беше на седемдесет и няколко години и все още драскотеше за секса, сякаш е тийнейджър от някоя ферма в Пенсилвания, който чука всичко живо, без значение дали е на два или на четири крака. Но по дяволите, мислеше си Съливан, може би смисълът на книгата му убягваше? Или пък е убягнал на Ъпдайк... Дали е възможно авторът да не разбира това, за което пише?

Както и да е, Касапина наистина си падаше по елегантните жени в Джорджтаун, облечени в скъпи модни дрешки. Те ухаеха готино, изглеждаха страхотно, говореха изискано. „Жените на Джорджтаун“ — ето от това би излязъл хубав роман, който някой би могъл да напише, може би дори Джон Ъпдайк.

Тези мисли забавляваха Касапина, докато шофираше от Мериленд и слушаше в колата „Ю Ту“ и Боно. Певецът хленчеше как

би искал да прекара малко време в главата на любимата си. Какъвто си беше старомоден ирландски романтик, Съливан се зачуди дали това е толкова страхотна идея. Дали Кейтлин иска да влезе в неговата глава? Определено не. А дали той имаше нужда да бъде в нейната? Не. Защото всъщност не харесваше празните пространства.

И така, къде се намираще в момента?

Тридесет и първа улица, нагоре по Блу Али, която по това време на деня пустееше. За разлика от вечерта, когато в тази част на Вашингтон клубовете са отворени и оживени от прииждащи тълпи.

В момента слушаше Джеймс Макмърти^[3] и „Безсърдечните копелета“. Харесваше диска достатъчно, за да остане още няколко минути в колата.

Най-после слезе, разкърши се и вдъхна от порядъчно замърсения градски въздух.

Готови или не, но аз съм тук, помисли си той. Реши да мине по Уисконсин Авеню. Щеше да огледа мадамите там, а може би и да успее да подмами някоя в странична алея. А после ще му мисли в зависимост от настроението си. Той беше Майкъл Съливан, Касапина от Слиго, най-откаченото копеле, живяло някога на това въртящо се кълбо, обгърнато от мръсни газове. Как беше онова старо изречение, което харесваше... Три от четирите гласа в главата ми казват — върви и го направи.

Входът към алеята откъм Тридесет и първа улица бе окъпан в бледожълта светлина, идваща от ресторанта за спагети „Пиколо“. Тук бяха задните входове на повечето заведения по Ем Стрийт, която бе успоредна на алеята.

Касапина мина покрай ресторант за барбекю, френско бистро и някаква миризлива закусвалня за мазни хамбургери.

Забеляза двама типове, които вървяха по алеята, после още двама — всички се бяха запътили към него.

Какво, по дяволите, беше това?

Какво ставаше?

Не му трябваше много време, за да се досети. Това бе краят на пътя. Някой най-после беше на крачка пред него. Черни кожени якета. Широкоплещести мъжаги с боксьорска стойка. Определено не приличаха на студенти от Джорджтаун, минали напъряко по алеята, за да хапнат по залък кравешко в „Стек^[4] енд Брю^[5]“.

Съливан се извърна към Тридесет и първа улица и видя, че по нея се задават още две горили.

Грешка. Но този път негова.

Беше подценил Джон Маджоне.

[1] Полицейски сериал по Ен Би Си от 1990 г., участват Джеси Мартин, Джеръми Систоу, Лайънс Роуч; досега са излъчени 393 епизода. — Б.пр. ↑

[2] Издаден през 2004 г., описва селския живот и изневерите в Нова Англия. — Б.пр. ↑

[3] Джеймс Лорън Макмърти (р. 1962 г. във Форт Уърт, Тексас), свири на китара от седемгодишен, рок музикант, песните му съдържат много социални мотиви. — Б.пр. ↑

[4] Бифтек, пържола на скара (англ.). — Б.пр. ↑

[5] Бира, пиво (англ.). — Б.пр. ↑

— Изпраща ни господин Маджоне! — извика едно от дебеловратите момчета, запътило се наперено към Майкъл Съливан от входа на алеята откъм Уисконсин. Останалите мутри се движеха бързо и почти го бяха сгасчили. Дотук с мистерията и интригата... Двама вече бяха извадили оръжията си, като ги държаха в небрежно отпуснатите си ръце. Касапина не беше въоръжен, като се изключи скалпелът в ботуша му. Мигновено прецени, че е абсурдно да се измъкне от четиримата, не и само с ножа. Може би нямаше да има шанс дори ако носеше пистолет. И така, какво би могъл да предприеме? Да ги снима с фотоапарата ли?

— Хей, Касапин, приятелят ми малко се обърка. Господин Маджоне няма желание да те *вижда* — заговори по-възрастният тип. — Той просто иска да изчезнеш. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Например сега. Мисля, че ще можеш да изпълниш желанието на господин Маджоне, нали? Обзалагам се, че ще успееш. После ще намеря жена ти и трите ти хлапета и ще ги накарам и те да изчезнат.

Мислите на Майкъл Съливан препускаха бясно в опит да прецени ситуацията.

Може би щеше да се справи с единия, този с голямата уста. Нямаше да е пълен провал, ако успее да затвори завинаги грозната дупка на лицето му, да го накълца както трябва.

Но какво ще прави с останалите трима?

Вероятно ще може да очисти двама от тях при повече ловкост и късмет. Ако ги принуди да се приближат достатъчно, за да използва скалпела, което обаче едва ли щеше да стане. Те бяха глупави, но не чак дотам. Как можеше да ги предизвика? Не искаше да се предава без бой.

— Ако си мъж, ела да се справиш сам с мен, *бабоне!* — подвикна той на устатия.

Използва мафиотския термин за откачен, за да го предизвика. Опитваше се да му влезе под кожата. Навярно щеше да умре през следващите няколко минути, но все още не беше готов да се предаде.

Лицето на устатия се озари от мрачна усмивка:

— Не се съмнявай, че мога и сам да се справя с теб. Но я познай кой е бабонето днес! Ще ти подсказва малко. Може би тази сутрин си му бърсал задните части.

Касапина не отвърна, само пъкна ръка в джоба на якето си и остана така.

Устатият явно промени намерението си и вдигна свободната си ръка. Останалите спряха. Вече всички бяха с извадени пистолети.

Устатият даде знак на двамата мъже зад Съливан да се придвижат надясно, докато той и четвъртият отстъпиха наляво. Така Касапина стана мишена за всички. Умен ход.

— Оказа се глупак, Майк. Този път оплеска нещата, нали? Имам само един въпрос към теб: мислил ли си някога, че ще свършиш така?

Съливан не можа да сдържи смеха си.

— Знаеш ли какво? Никога не съм мислил, че някога ще свърша. Дори не ми е хрумвало. Всъщност всичко продължава.

— О, свърши. Точно тук и сега. Само гледай филма, докато финалните надписи не угаснат за теб.

Което несъмнено беше вярно... В този миг Касапина чу виковете, на които в първия миг не можа да повярва.

Идваха зад гърба му и той се обърна, за да провери дали е истина, или някой си прави шега с него.

В другия край на алеята се изкрещя отново — ето ти наистина неочаквано чудо!

Или най-щастливият ден в живота му.

Гледай ти кой бе тук, за да оправи нещата!

87.

— Вашингтонска полиция! Всички оръжия долу! Веднага! Ние сме полицаи. Оръжията на земята!

Съливан видя ченгетата — двама чернокожи в цивилни дрехи. Приличаха на детективи.

Приближаваха зад наемните убийци, които бяха заели позиция близо до Тридесет и първа улица и се опитваха да решат какво, по дяволите, да правят.

Съливан също премисляше какъв да бъде следващият му ход.

При вида на ченгетата светкавично се запита дали те не са част от полицейския отряд на Джорджтаун, изпратени да заловят изнасилвача. Да хванат него...

Беше готов да заложи хилядарка, че нещата стоят точно така. Ако беше прав, то той бе единственият на тази алея, който го знаеше.

Едно от ченгетата вече се обаждаше за подкрепление. В този момент двама от пратениците на мафията се обърнаха... *и просто си тръгнаха.*

Детективите бяха с извадени оръжия, но какво трябваше да предприемат? Разумно погледнато, какво можеха да направят?

Съливан едва се сдържа да не избухне в смях, докато се извърещаше бавно, за да поеме също с уверена крачка към „Уисконсин“.

След това се затича с все сили към оживената улица. И нали си беше луд, заливаше се в гръмогласен кикот. После реши да се съсредоточи и продължи да тича. Както в добрите стари времена в Бруклин, когато беше още хлапе и новак в играта.

Тичай, Майки, тичай. Тичай, за да спасиш кожата.

Какво щяха да направят ченгетата? Да го застрелят в гръб ли? И за какво? Защото тичаше? Защото беше жертва на четирима въоръжени мъже на алеята?

Ченгетата крещяха, заплашваха, но не им оставаше нищо друго, освен да го гледат как се отдалечава. Най-забавното нещо, което му се бе случвало някога.

Полицията бе дошла да го спаси.
Огромна грешка.

Униформени ченгета влизаха и излизаха от полицейското управление на „Уисконсин“, когато двамата със Сампсън пристигнахме там. Детектив Майкъл Райт най-после бе разбрал, че с партньора му току-що са оставили изнасилвача от Джорджтаун да избяга, с което са пропуснали най-големия удар в кариерата си. Все пак бяха задържали двама мъже, които може би знаеха какво става.

Двамата със Сампсън прекосихме помещението, където правеха експертизите на куршумите, и се насочихме към стаите за разпити, намиращи се зад кабинките на детективите. Работната зала ми изглеждаше позната — овехтели и очукани бюра, стари компютри и телефони от друга епоха, препълнени кошчета за отпадъци.

Преди да влезем в стаята за разпити, Райт ни осведоми, че арестуваните на алеята не са отронили нито дума, но били въоръжени с пистолети „Берета“ и със сигурност са професионални убийци.

— Забавлявайте се — пожела ни Райт, когато с Джон влязохме вътре.

— Аз съм детектив Джон Сампсън — заговори веднага той. — А това е д-р Алекс Крос, съдебен психолог, който участва в разследването на серия изнасилвания в района на Джорджтаун. Аз съм детективът по случая.

Двамата останаха мълчаливи. Бяха около тридесетгодишни яки мъже. Подигравателните усмивки не слизаха от лицата им.

Сампсън им зададе още няколко въпроса, после се настани на един стол срещу тях и също потъна в мълчание.

След известно време административната секретарка почука на вратата, влезе и му подаде два факса, още топли от машината.

Той ги прочете и ги остави пред мен.

— Не знаех, че мафията действа толкова активно в района на Вашингтон — отбеляза Сампсън. — Явно съм грешил. И двамата сте убийци на мафията. Някой от вас има ли да каже нещо за станалото на онази алея?

Горилите продължаваха да се държат дразнещо самодоволно, без да отговарят на въпросите ни. Сякаш не бяхме в стаята.

— Доктор Крос, може би ще успеем да разберем и сами, без тяхна помощ — обърна се Сампсън към мен с официален тон.

— Може да се опитаме — важно отговорих. — Тук пише, че Джон Мотиката Антонели и Джоузеф Острието Лануджело работят за Джон Маджоне от Ню Йорк. Това ще рече, че Маджоне Дж. Маджонестарши е онзи, който е наел преди няколко години мъж на име Майкъл Съливан, познат още като Касапина, да му изпълни една мокра поръчка. Спомняш ли си това, Джон?

— Да — отвърна Сампсън, — очистиха един китайски наркодилър. Съпругата ти Мария също бе убита по това време. Сега господин Съливан е заподозрян по случая.

— Същият този Майкъл Съливан, наречен Касапина, е заподозрян и за серия изнасилвания в Джорджтаун и поне за още едно убийство, свързано с изнасилванията. Съливан ли беше мъжът, когото причакахте в Блу Али? — обърнах се към ония двамата.

Но те не отрониха нито дума. Наистина корави момчета.

Сампсън най-после се изправи и потри брадичката си.

— В такъв случай предполагам, че повече няма да имам нужда от Мотиката и Острието. Какво да правим с тях? Почакай, хрумна ми нещо. Ще ти хареса, Алекс!

Сампсън и се засмя, после кимна към горилите да станат.

— Приключихме. А сега можете да дойдете с мен, господа.

— Къде? — наруши най-после обета си за мълчание Лануджело. — Все още не сте ни предявили никакво обвинение.

— Да вървим. Имам изненада за вас.

Сампсън пое отпред, а аз — зад тях. Изглежда, моето присъствие не им се нравеше. Може би смятаха, че все още тая злоба заради гибелта на Мария. Е, не бяха далеч от истината.

Сампсън даде знак на полицаия в другия край на коридора и той отвори една килия. Вътре имаше неколцина арестувани, които чакаха да им предявят обвинения. Всички бяха чернокожи.

— Ще останете тук — обърна се Сампсън към мафиотите. — Ако промените решението си и пожелаете да говорите с нас — викайте. Двамата с доктор Крос ще бъдем в сградата. Ако ли не, утре сутринта ще наминем да проверим как сте. Приятна вечер.

После Сампсън потропа няколко пъти със значката си върху стоманените решетки.

— Тези двамата са заподозрени в серия изнасилвания — обяви на висок глас към останалите арестанти. — Изнасилвали чернокожи жени в Саутийст. Бъдете внимателни, много корави и печени момчета са. *От Ню Йорк.*

Излязохме от клетката и пазачът затръшна вратата зад нас.

89.

В четири часа в студената и дъждовна сутрин трите му момчета плачеха на задната седалка, а Кейтлин — на предната. Съливан обвиняваше Маджоне Джуниър и Коза Ностра за цялата каша, в която се бе забъркал. Маджоне щеше да си плати за всичко това по някакъв начин и Касапина вече очакваше с нетърпение този ден на разплата. Беше подготвил скалпела и касапския си трион.

В два и половина след полунощ той бе натъпкал семейството си в колата, напускайки набързо къщата, разположена на около десетина километра извън Уийлинг, Западна Вирджиния. Това беше второто им преместване, но нямаше друг избор. Беше обещал на момчетата, че някой ден ще се върнат в Мериленд, макар да знаеше, че никога няма да стане. Вече бе получил предложение за къщата. Нуждаеше се от пари в брой, за да осъществи плана си за бягство.

И така, в момента той бягаше със семейството си, за да спаси живота на всички. Когато напуснаха дома си в Дивия Запад, както той наричаше къщата им във Вирджиния, имаше чувството, че мафията отново ще ги открие. Подозираше, че може да ги причакват зад следващия завой.

Но следващият завой отмина, както и по-следващият и те вече бяха оставили града зад себе си, измъквайки се цели и невредими. Дори плахо започнаха да си тананикат песни на „Ролинг Стоунс“ и „Зи Зи Топ“. Даже съпругата му, седнала на предната седалка, взе да потропва нервно с крак по пода на колата.

Спряха да закусят в едно заведение на „Денис“^[1], а след това да обядват и да се освежат в „Макс“^[2] и в три и половина следобед вече се намираха там, където не бяха стъпвали никога досега.

За щастие Съливан не бе оставил следи, по които убийците на мафията да го открият. Никакви трохи, като в приказката „Хензел и Гретел“. Но най-хубавото беше, че нито той, нито семейството му бяха идвали някога в този район. Беше напълно девствена територия — без семейни корени, без познати.

Подкара по алеята за коли, водеща към солидна къща във викториански стил с наклонен покрив и две кули. Имаше дори прозорец с цветно стъкло.

— Обичам този дом! — обяви Съливан, озарен от фалшива усмивка и пресилен ентузиазъм. — Добре дошли във Флорида^[3], хлапета!

— Много смешно, татко. Обаче не е истинската Флорида! — обади се Майкъл-младши от задната седалка, където трите момчета се бяха свили с мрачни и потиснати физиономии.

Намираха се във Флорида, Масачузетс, и Кейтлин и хлапетата въздъхнаха отегчено на поредната му тъпа шега. Едноименното градче бе с по-малко от хиляда жители, разположено високо в Бъркшир. Ако не друго, поне имаше великолепна гледка към планините. Място, където наемните убийци на мафията нямаше как да го открият.

— Направо е идеално. Какво би могло да е по-добро за нас? — Съливан продължаваше да убеждава синовете си, докато разтоварваха багажа.

Кейтлин не издържа и се разплака, когато ѝ показа новата им дневна, откъдето се разкриваше прекрасна гледка към Грейлок Маунтън^[4] и Хусик Ривър.

Той отново опита да я успокои:

— Всичко ще бъде наред, кралице моя, светлина на живота ми, нали ми вярваш?

Сам знаеше, че не е истина. А навярно — и тя. Съливан и семейството му щяха да бъдат убити някой ден, може би точно в тази къща.

Освен ако не предприемеше нещо драстично, за да осуети плана на мафията. При това бързо. Но какво би могло да бъде? Как би могъл да спре наемните убийци?

Как изобщо някой би могъл да се справи с мафията?

[1] Най-голямата верига ресторанти в САЩ, общо 2500 в САЩ, Канада, Мексико, Япония, Нова Зеландия; работят денонощно; основана през 1953 г. — Б.пр. ↑

[2] Ресторанти „Макдоналдс“, създадена през 1948 г. в Сан Бернардино, Калифорния, от братята Ричард и Морис Макдоналд. — Б.пр. ↑

[3] Градче с 676 жители в окръг Бъркшир, западен Масачузетс, известно с фестивала на лалетата. — Б.пр. ↑

[4] Ниска планина в щата Масачузетс (1064 м), край нея тече река Хусик, някогашни земи на племената мохаук и мохикан. — Б.пр. ↑

90.

Две вечери по-късно Касапина отново беше на път. *Сам*.

Вече имаше план и сега пътуваше на юг към Ню Йорк. Чувстваше се напрегнат и изнервен, но припяваше заедно със Спрингстийн, Дилан, Банд, „Пинк Флойд“. Само стари и велики хитове по време на четиричасовото шофиране на юг.

Всъщност никак не му се искаше да оставя Кейтлин и децата сами в къщата в Масачузетс, но предполагаше, че засега ще са в безопасност. Иначе би направил всичко, което бе по силите му, за да ги защити. Много повече от това, което баща му някога бе сторил за него, за майка му или за братята му.

Около полунощ най-после излезе на Уестсайдската магистрала, след това подкара направо към Морнингсайд Апартаментс на Западна 107-а улица. И преди беше отсядал там и знаеше, че мястото напълно отговаря на целите му. Освен това беше удобно като местоположение, с четири различни линии на метрото, които минаваха през двете местни метростанции.

Доколкото си спомняше, в стаите нямаше климатици, но през ноември не му трябваша. Спа дълбоко и непробудно, като бебе. Когато се събуди към седем сутринта, леко изпотен, в главата му отекваше само една-единствена мисъл: *да си отмъсти на Маджоне Джуниър, за да оцелее той — най-способният и най-печеният от всички.*

Около девет часа Съливан се качи в метрото, за да провери две места, където в близко време възнамеряваше да извърши убийствата. Беше си съставил „списък“ с няколко различни мишени и се питаше дали някой от тези мъже и две жени имат представа, че вече са набелязани за мъртъвци. И че единствено от него зависи дали ще живеят.

Около девет часа вечерта отиде с колата до Бруклин, където някога беснееше. Навлезе в района на Маджоне Джуниър, в територията му в Карол Гардънс.

Мислеше за стария си приятел Джими Бомбето, който донякъде му липсваше. Навярно бащата на Маджоне бе заповядал да го очистят.

Някой го бе направил, след което се бе постарал тялото му да изчезне, сякаш Джими никога не се е раждал на тази земя. Предполагаше, че старият Маджоне е отговорен за смъртта му, и това беше още една стара сметка за уреждане в списъка на Касапина.

Някакъв ужасяващ гняв започваше да се надига в него. Гняв заради всичко, но най-вече заради баща му — някогашния Касапин от Слиго, онзи долен ирландски боклук, който бе съсипал живота му още преди да навърши десет години.

Зави по улицата на Маджоне и се усмихна. Могъщият дон все още живееше като преуспял водопроводчик в двуфамилна къща от жълти тухли. А което беше още по-изненадващо — по улицата не се виждаше никаква охрана.

Това означаваше, че или Маджоне Джуниър сериозно го подценява, или хората му са дяволски добри в умението да се прикриват. По дяволите, нищо чудно някой снайперист точно в този момент да е взел на мушка челото му. Помисли си, че *може да му остават само още няколко секунди живот.*

Напрежението го убиваше. Трябваше да разбере какво става тук. Затова натисна клаксона. Повтори и потрети, но нищо не се случи.

Никой не го застреля в слепоочието. И за пръв път Касапина си помисли: *Може би в крайна сметка все пак ще спечеля тази битка.*

Беше разгадал първата мистерия: Маджоне Джуниър бе преместил семейството си от къщата. Явно той също бягаше.

Сетне възпря тази мисъл само с една дума: *грешка.*

Ала вече не можеше да си позволи нито една погрешна стъпка. От сега, докато всичко не свърши. Ако го стори, ще бъде труп.

И логично щеше да настъпи краят на неговата история.

91.

Беше късно и аз реших да изляза на разходка с моя мерцедес. Обичах тази кола, децата — също. Дори Нана я харесваше, слава на Бога. Докато шофирах, се улових, че отново мисля за Мария. За продължителното разследване, което водих и в което се бях провалил. Опитвах се да си представя лицето ѝ, да чуя гласа ѝ.

По-късно същата нощ, отново у дома, направих безуспешен опит да заспя. Чувствах се толкова зле, че накрая слязох долу и за кой ли път изгледах „Дневник на лудата негърка“^[1]. Всъщност установих, че се смея сам като някой побъркан пред проблясващия телевизионен екран. Филмът на Тайлър Пери идеално пасваше на душевното ми състояние.

В девет часа на следващата сутрин се обадох на Тони Удс в кабинета на директора. Преглътнах гордостта си и го помолих за помощ по случая с изнасилванията и убийствата. Искях да разбера дали Бюрото разполага с данни за наемен убиец с прякор Касапина. Някоя секретна информация би могла да помогне на двама ни със Сампсън.

— Знаехме, че рано или късно ще ни се обадиш, Алекс. Директорът Бърнс няма търпение отново да работи с теб. Искаш ли да свършиш малко консултантска работа? Става дума за леки случаи. Ти ще решиш кога. Знаем, че отново разследваш.

— Кой ти е казал, че разследвам? Става дума за нещо лично — обясних му аз. — Касапина вероятно е убил жена ми преди години. Това е единственият случай, който не мога да оставя неразкрит.

— Разбирам, наистина разбирам — провлачено отвърна Тони. — Ще се опитаме да ти помогнем с каквото можем. Ще получиш всичко, от което се нуждаеш.

Тони уреди да ползвам кабинета на един агент, който в момента отсъстваше от града, и каза, че няма нищо против да поговоря с Мони Донъли — анализатор и изследовател към ФБР.

— Вече говорих с Мони — осведомих го.

— Знаем, Мони ни каза. Но сега официално ѝ даваме разрешение.

През следващите два дни почти не излизах от сградата на ФБР. Оказа се, че Бюрото разполага с доста информация за Майкъл Съливан, по прякор Касапина. Досието му съдържаше и десетина снимки. Единственият проблем беше, че бяха от преди пет или седем години. Изглежда, напоследък нямаше никакви сведения за него. Къде бе изчезнал?

Узнах, че е отраснал в една част на Бруклин, известна като Флатланд. Баща му наистина бил касапин, имал месарница. Дори открих имената на някои стари приятели на Съливан от дните му в Ню Йорк.

Биографията му ме заинтригува. Той бе посещавал енорийското училище до десети клас и бил добър ученик, макар, изглежда, да не полагал особени усилия. След това напуснал училище. Сдушил се с мафията и бил един от малцината, успели да се внедрят в нея, макар че не е италианец. Не бил от „питомците“ им, които се издигали до високи постове в организацията, но бил доста добре платен.

Едва двадесетгодишен, Съливан вече печелел шестцифрени суми и станал предпочитаният изпълнител на мокри поръчки на Доминик Маджоне. Но синът му, настоящият дон, не харесвал Съливан.

След това започнали да се случват странни и обезпокоителни неща. Имаше доклади, че Майкъл Съливан измъчва и осакатява жертвите си. Убил някакъв свещеник, обвинен, че се гаврил сексуално с момчетата в някогашното му училище. Следваха още две жестоки убийства. Според някои слухове Съливан затрил и собствения си баща, който една вечер изчезнал от магазина и до ден-днешен тялото му не е открито.

След това, изглежда, и самият Съливан изчезнал напълно от радарния екран на Бюрото. Мони Донъли беше съгласна с предположението ми, че е възможно да е бил нечий информатор във ФБР. Може би нийоркската полиция или Бюрото го закриляха. Съществуваше вероятност дори да е включен в програмата за защита на свидетели. Това ли се бе случило с убиеца на Мария?

Дали той беше нечий доносник?

Дали ФБР пазеше Касапина?

[1] Филмова адаптация от 2005 г. на пиеса със същото име с Кимбърли Елис и Шемар Мур в ролите. — Б.пр. ↑

Джон Маджоне беше горд мъж. Понякога прекалено парадираше с положението си и ставаше твърде самонадеян, но не беше глупак и определено действаше много внимателно. Преценяваше съвсем трезво и настоящата ситуация. Срещу него се бе изправил един побъркан убиец, на всичкото отгоре и ирландец, който баща му някога бе използвал. Но дори и неговият шантав старец се бе опитал да елиминира Майкъл Съливан, след като бе открил колко опасен и непредсказуем е той. Сега работата трябваше да бъде свършена, при това незабавно.

Съливан все още бе на свобода и Маджоне го знаеше. Затова предвидливо беше преместил семейството си от дома си в Саут Бруклин в добре охранявана къща в Минеола, Лонг Айланд. Той също живееше сега с тях.

Къщата бе тухлена, в колониален стил, близо до брега, разположена на глуха улица. Маджоне разполагаше със собствен кей на канала и бързоходна яхта — „Сесилия Тереза“, наречена на името на първото му дете.

Въпреки че мястото бе известно, оградата и входът бяха недостъпни, а донът беше удвоил охраната си. Бе убеден, че е подсигурил защитата на семейството си. В крайна сметка Касапина действаше сам. Какво толкова можеше да стори единак като него?

Маджоне смяташе по-късно същата сутрин да отиде на работа и да се отбие както обикновено в любимия си клуб в Бруклин. Беше важно да го виждат. А освен това беше сигурен, че всичко е под контрол. Беше получил и уверенията на хората си, че Съливан много скоро ще бъде мъртъв. Семейството му — също.

В единадесет сутринта Маджоне плуваше в басейна на двора. Вече бе направил тридесет дължини и възнамеряваше да прибави още петдесет.

Мобилният телефон върху шезлонга край басейна започна да звъни.

Наоколо нямаше никого, затова накрая босът излезе от водата и ядосано грабна апаратчето:

— Да! Какво!

— Маджоне — разнесе се мъжки глас в слушалката.

— Кой, по дяволите, се обажда? — попита мафиотският бос.

— Майкъл Съливан, шефе. Дръзко копеле съм, нали?

Маджоне не можеше да повярва, че този луд има наглостта отново да го безпокои. Но бързо овладя нервите си и предложи:

— Мисля, че е по-добре да поговорим.

— Ние вече говорим — прекъсна го Касапина. — Сещаш ли се как започна всичко? Ти изпрати убийците си след мен. Първо във Венеция. След това дойдоха в къщата ми в Мериленд. Стреляха по децата ми. После цъфнаха във Вашингтон. Защо? Защото си мислиш, че съм превъртял убиец ли? *Ти си превъртял убиец, Джуниър!* Ти си този, който трябва да бъде очистен!

— Слушай, Съливан... — заплашително заговори босът.

— Не, ти ме слушай, тъп задник — отново го прекъсна Касапина. — В този момент в крепостта ти пристига пратка за теб. Провери я, шефе. Идвам, не можеш да ме спреш! Нищо не може да ме спре, никой! Опитай се да го запомниш! Аз съм най-лудото копеле, което някога си срещал! *Ние пак ще се видим.*

След тези думи Касапина затвори.

Маджоне бързо навлече хавлията си и закрачи към входната порта. Не можеше да повярва на очите си — *отпред беше спрял микробус за доставки на „Федерал Експрес“!*

Това означаваше, че побърканото копеле Съливан сигурно в момента наблюдава къщата. Възможно ли беше? Наистина ли това, което току-що му бе казал, се случваше?

— Винсент! Марио! Довлечете си задниците тук! — изрева Маджоне на бодигардовете си, които се появиха тичешком откъм кухнята със сандвичи в ръка.

Босът нареди на един от хората си да отвори пратката — още там, край басейна.

— Снимки са, господин Маджоне — провикна се бодигардът след няколко изнервящи минути. — Ужасно красиви гледки.

93.

— Май го открихме!

Тъкмо бях приключил сутрешната терапия с една пациентка. Казваше се Емили Коро и си бе тръгнала, за да се заеме с учителските си задължения, а аз се надявах, че вече ще се справя с подобро самочувствие. А сега Сампсън се обаждаше на мобилния ми телефон. Големия Джон обикновено не се въодушевяваше лесно, така че трябваше да има основателна причина за развълнувания му глас.

Така се и оказа.

Късно същия следобед двамата с него пристигнахме във Флатланд, район на Бруклин. Трябваше да открием местната кръчма „Томи Маккой“.

Когато влязохме, чистото и спретнато заведение беше полупразно. В далечния край на излъскания до блясък махагонов бар седяха единствено барманът — едър ирландец с бандитски вид, и един по-дребен, но добре сложен тип, вероятно около четиридесет и пет годишен. Казваше се Антони Мулино и се изявяваше като художник в Манхатън. Знаехме, че е някогашен близък приятел на Майкъл Съливан.

Настанихме се от двете му страни.

— Уютничко — отбеляза с усмивка той. — Няма да побягна, момчета. Дойдох тук по своя воля. Опитайте се да го запомните. По дяволите, двама мои чичовци са ченгета тук, в Бруклин. Ако желаете, можете да проверите.

— Вече го направихме — осведоми го Сампсън. — Единият е пенсионер, живее в Мъртъл Бийч; другият е отстранен временно.

— Е, значи всичко е ясно. Не е чак толкова зле. Все сме в играта.

Двамата със Сампсън се представихме и Мулино заяви, че познава Джон отнякъде, но не се сещаше от къде по-точно. Добави, че следял случая с шефа на руската мафия, известен с прозвището Вълка, разследване, по което работех, докато бях в Бюрото.

— Чел съм за теб и в някакво списание, но не се сещам кое — рече той.

— Не съм чел статията — казах. — В „Ескуайър“^[1].

Мулино схвана шегата и се засмя дрезгаво, сякаш се изкашля. После попита:

— И така, как сте разбрали за мен и Майки? Доста време мина. Стара история.

Сампсън му разкри малка част от това, което знаехме — че ФБР е сложило камери в частен клуб, посещаван често от Джон Маджоне. Знаехме, че Маджоне е наредил да очистят Касапина, а Касапина търси разплата.

— Агенти на Бюрото са разпитвали в Бей Паркуей и името ти изскочило — обясни Сампсън.

Мулино дори не го изчака да довърши. Забелязах, че докато говори, постоянно движи ръцете си.

— Добре, частния клуб в Бенсънхърст — започна той. — Били ли сте там? Стар италиански район. Повечето сгради са двуетажни, с магазинчета отпред, нали се сещате? Местенцето е виждало и по-добри времена, но все още е приятно. Двамата с Майки отраснахме недалеч оттам. Само не проумявам как се вписвам аз в цялата сегашна картинка. Не съм го виждал от години.

— Според досиетата на ФБР ти си му приятел — осветлих го аз.

Мулино поклати глава.

— Бяхме близки като деца. Но оттогава мина много време, момчета.

— Били сте приятели и когато сте били двадесетгодишни. И той все още поддържа връзка с теб — казах. — Поне според информацията, с която разполагаме.

— А, коледните картички! — засмя се Мулино. — Сега се сетих. Майки беше особен тип, изцяло непредсказуем. От време на време изпраща поздравителни картички. Но за какво е всичко това? Да не би да съм в опасност?

— Ние знаем, че нямате връзки с мафията, господин Мулино — обади се Сампсън.

— Хубаво е да го чуя, защото наистина не съм имал. Всъщност малко ми писна от всички тези глупости, които се дрънкат срещу нас, италианците. „Бада бинг“^[2] и тям подобни щуротии. Разбира се, някои момчета говорят по този начин. И знаете ли защо? Заради телевизията.

— А сега ни разкажи за Майкъл Съливан — подканих го. — Искаме да чуем всичко, което знаеш за него. Дори да са неща от миналото.

Антони Мулино си поръча още едно питие — този път минерална вода — от самия Томи Маккой. Започна да говори без притеснение, поне думите му се лееха лесно.

— Ще ви разкажа една забавна история. Непорочно зачатие, това си беше то, ирландското християнско братство. В нашия квартал човек трябва да има доста добро чувство за хумор, за да не се замеси в някое от ежедневните сбивания. По онова време Съливан не отбираше много от шеги. Освен това ужасно го беше страх да не му избият предните зъби. Човек би си помислил, че смята да става филмова звезда. Кълна се в Бога, това си беше самата истина. Неговият старец и майка му си оставяха нощно време изкуствените ченета в чаши с вода на нощното шкафче.

Според Мулино Съливан се променил, когато били в гимназията.

— Стана жесток и коварен като змия. Но вече бе придобил доста добро чувство за хумор, за ирландец, искам да кажа.

Наведе се над бара и снижи глас.

— Когато бяхме в девети клас, той уби едно момче — Ник Фратело. Той работеше в магазин за вестници, беше и в комбина с букмейкърите. Постоянно се заяждаше с Майк, често го биеше. Без причина. И Майки го уби с нож за рязане на картон. Това привлече вниманието на мафията и по-специално на Маджоне. Говоря за Маджоне-баща.

Тогава Майки започна да виси в клуба в Бенсънхърст. Никой не знаеше какво точно върши. Дори и аз. Но внезапно започна да разполага с много пари. На седемнадесет или осемнадесет години си купи „Гранд Ам“, истински „Понтиак Гранд Ам“! Много шик кола за онова време. Маджоне Джуниър винаги е мразел Майк, защото той успя да спечели уважението на баща му.

Мулино отмести очи от лицето на Сампсън и ме погледна. После направи жест, нещо като: „Какво друго да ви кажа? Вече мога ли да си вървя?“

— Кога за последен път се видяхте с Майкъл Съливан? — попита го Сампсън.

— За последен път... — Мулино се облегна назад и изигра цяла сценка, сякаш се опитваше да си спомни. Сетне ръцете му отново се разшаваха. — Струва ми се, че беше на сватбата на Кейт Гарджънс в Бей Ридж. Преди шест или седем години. Поне това е последният ми спомен. Разбира се, вие, момчета навярно сте документирали живота ми на аудио и видеокасети, така ли е?

— Може би, господин Мулино. И къде е Майкъл Съливан сега? От къде изпраща коледните картички?

Мулино сви рамене и вдигна ръце, сякаш разговорът започваше да го дразни.

— Бяха само две картички. Доколкото си спомням — изпратени от Ню Йорк. Май от Манхатън. Нямаше обратен адрес, момчета. Затова по-добре вие ми кажете къде е Майки сега.

— Той е точно тук, в Бруклин, господин Мулино — осведомих го. — И двамата сте се видели преди две вечери в бара на „Честърфийлд“ на Флатбуш Авеню. — После му показах снимката, на която се виждаха двамата с Майкъл Съливан.

Мулино сви рамене и се усмихна. „Голяма работа! — сякаш искаше да ни каже. — Просто ме хванахте в лъжа“.

— Той беше мой приятел. Обади ми се, искаше да поговорим. Какво можех да сторя, да му откажа ли? Не е добра идея. А защо тогава не сте го заловили?

— Лош късмет — признах му. — Агентите по наблюдението не са знаели как изглежда в момента — бръсната глава, пънкарски стил от седемдесетте. Затова пак те питам — къде е приятелят ти тези дни?

[1] Списание от 1933 г., издавано от „Хърст Корпорейшън“, отначало за мъжка мода, негови сътрудници са били Хемингуей, Фицджералд, Дороти Паркър. — Б.пр. ↑

[2] Измислен стриптийз бар от сериала „Семейство Сопрано“. — Б.пр. ↑

94.

Майкъл Съливан нарушаваше старите закони на честта и неписаните правила на Фамилията. И го знаеше. Отлично разбираше и последствията. Но те бяха започнали тази глупост... Първи се опитаха да го убият, при това пред децата му.

Сега той щеше или да довърши започнатото, или да загине. Но каквото и да беше изходът, ловът си заслужаваше. Дяволски си заслужаваше.

В десет и половина в неделя сутринта той караше пикап на „Юнайтед Парсъл Сървис“^[1] (ЮПС), който бе отвлякъл само преди двадесетина минути. Първо микробус на „Федерал Експрес“, а сега и ЮПС, не можеше да се каже, че не е човек на традицията. Шофьорът беше отзад, опитвайки се да се съвземе въпреки прерязаното гърло.

Върху предното табло имаше снимка на приятелката или съпругата му, която бе почти толкова грозна, колкото умирация шофьор. На Касапина не му пукаше за непланираното убийство. Не изпитваше нищо към този непознат. А в интерес на истината, за него всички бяха непознати, дори собственото му семейство през по-голямата част от времето.

— Хей, добре ли си там отзад? — опита се той да надвика шума от двигателя на раздрънкания пикап.

Отговор не последва.

— И аз така си помислих, приятел! Не се тревожи за нищо — успокой го Касапина. — Нито за пощата, ни за всичко останало — дъжд, сняг, суграшица, каквото и да е.

Спря големия кафяв пикап пред средно голяма къща в стил ранчо в Розлин. Грабна два големи кашона за доставки от металната лавица зад шофьорската седалка. Запъти се със забързани крачки към входната врата, подражавайки на момчетата в кафяви куриерски униформи, които бе гледал по телевизията. Дори си подсвиркваше някаква весела мелодийка.

Натисна звънеца и изчака. Продължаваше да си подсвирква. „Идеално играя ролята си“ — помисли си доволно.

По интеркома се разнесе мъжки глас:

— Какво? Кой е там? Кой е?

— ЮПС. Пратка.

— Оставете я! — троснато нареди гласът.

— Трябва да се подпишете, сър.

— Казах, оставете я, всичко е наред. Не се тревожете за подписа.

Просто зарежете пакета и довиждане.

— Съжалявам, сър, но не мога да го направя. Наистина съжалявам. Просто си върша работата.

Интеркомът мълчеше. Минаха тридесет, четиридесет и пет секунди. Май щеше да се наложи да премине към план Б.

Накрая един огромен мъжага в черен суичър „Найк“ се приближи до вратата. Имаше впечатляващ външен вид, което не бе изненада, защото някога бе играл футбол за нюйоркските „Джетс“ и „Маями Долфинс“.

— Да не би да имаш затруднения със слуха? — попита бабанкото. — Казах ти да оставиш пакета отпред. *Capisce*^[2]?

— Не, сър, всъщност аз съм ирландски американец. Не мога безотговорно да оставя така тези ценни пакети без подпис.

Касапина му подаде електронен бележник и големият бивш футболист надраска сърдито името си с маркера.

Касапина го провери — Пол Москони, наемен убиец на мафията, женен за малката сестра на Джон Маджоне. Това също беше против правилата. Но дали вече наистина имаше някакви правила? В мафията, в правителството, в църквите, в цялото объркано общество?

— Нищо лично — рече Съливан.

Светкавично появилият се в ръката му пистолет произведе три глухи пуквания. Наемният убиец чу само първото. После се свлече пред вратата.

— Мъртъв си, Пол Москони. А големият бос наистина ще ми се ядоса. — Съливан укорително поклати глава: — Между другото, някога бях фен на „Джетс“. Сега съм за „Ню Ингленд“.

След това се наведе и разряза със скалпела надлъж и нашир лицето на мъртвата горила. Накрая преряза гърлото му и направи кръст точно върху адамовата му ябълка.

Една жена подаде глава от дневната, все още с ролки на главата, и неистово запищя:

— Поли! Поли! О, мили боже! Поли, о, Поли! Не, не, не!

Касапина направи най-елегантния си поклон пред разстроената вдовица.

— Поздрави брат си от мен. *Той* е виновен за това. Брат ти уби Поли, не аз. — Понечи да се обърне, но спря. — Хей, съжалявам за загубата ти.

После отново се поклони.

[1] Международна куриерска служба от 1907 г. с централа в щата Джорджия. — Б.пр. ↑

[2] Разбираш ли (итал.). — Б.пр. ↑

95.

Това би могло да бъде краят на дългия и лъкатушещ път след убийството на Мария.

Двамата със Сампсън поехме на север по магистралата към Лонг Айланд. Продължихме по шосе 27 и накрая открихме село Монтаук, за което до този момент само бях чувал и чел в указатели. Но точно тук се криеше Майкъл Съливан и семейството му, поне според сведенията на Антони Мулино. Предполагаше се, че се бяха преместили едва днес.

Намерихме къщата след двадесетминутно обикаляне по черните пътища. Когато пристигнахме на адреса, който ни бяха дали, две момчета риташа футболна топка на малката морава отпред. Руси момчета, приличаха на ирландци. Доста добри спортисти, особено помалкото. Макар че присъствието им можеше да усложни нещата за нас.

— Мислиш ли, че е тук? — попита Сампсън, когато изключи двигателя. Намирахме се на около стотина метра от къщата, от която не можеха да ни видят.

— Мулино каза, че той често се мести. Но сега със сигурност бил тук. Това сигурно са децата му. Има още едно хлапе, по-голямо — Майкъл-младши.

Присвих очи, за да виждам по-добре в далечината.

— Колата на алеята е с номера от Мериленд.

— Вероятно не е само съвпадение. Предполага се, че Съливан е живял някъде в Мериленд, преди да изчезне от там със семейството си. Това се връзва с факта, че е близо до Вашингтон. Обяснява и изнасилванията в района. Късчетата от мозайката започват да се подреждат.

— Децата още не са ни видели. Да се надяваме, че и Съливан не ни е забелязал. По-добре да внимаваме, Джон.

Сампсън подкара колата и паркирахме две улици по-нататък. След това извадихме пушките и пистолетите от пикапа. Отправихме се пеша към горичката зад спретнатите къщи с изглед към океана. В дома на Съливан не се виждаха светлини, а и не бяхме забелязали някой да се движи вътре.

Ако Касапина и жена му бяха в къщата, се намираха далеч от прозорците. Това имаше разумно обяснение. А и знаех, че престъпникът е добър стрелец.

Седнах на земята, опрял гръб на едно дърво, стиснал пушката в скута си. Обмислях как да очистим Съливан, без да нараним друг от семейството му. След известно време отново си спомних за Мария. Дали най-после бях на път да отмъстя на убиеца ѝ? Не знаех със сигурност, но така изглеждаше. Или просто ми се искаше...

Извадих портфейла си и погледнах снимката ѝ. Тя все още ми липсваше всеки ден. За мен Мария винаги щеше да си остане на тридесет. Един погубен живот.

Но ни бе довела тук. Защо иначе двамата със Сампсън бяхме дошли, за да докопаме Касапина сами?

Защото не искахме никой да знае какво ще направим с него.

Касапина виждаше света пред себе си като през червена пелена, а това обикновено не вещаеше нищо добро за хората. Гневът му нарастваше с всяка изминала минута.

Дявол да го вземе, наистина мразеше Джон Маджоне!

Обстановката донякъде го разсейваше. Някогашният му квартал не бе точно такъв, какъвто го помнеше. И тогава не го харесваше кой знае колко, а сега изобщо не му пукаше за него. Изпълнен с необузdana ярост, премина по Авеню Пи, а след това зави наляво по Бей Паркуей.

Доколкото знаеше, този район все още беше търговският център на Бенсънхърст. Пред очите му се низеха сгради от червени тухли, в чиито приземни етажи се помещаваха магазини за деликатеси, ресторанти за барбекю, хлебарници. Някои неща никога не се променяха.

В съзнанието му отново проблеснаха откъслечни спомени за месарницата на баща му — всичко беше блестящо и бяло: фризерът с белите емайлирани врати; крушките в метални мрежи на тавана; ножовете, сатърите и касапските триони. Баща му, застанал там, пъхнал ръка под престилката — в очакване синът му да го обслужи.

Подкара направо към Осемдесет и първа улица. Щом пристигна, видя не старата месарница, а нещо по-добро — линкълна на Маджоне! Беше паркиран пред задния вход на клуба. Номер АСF3069. И без това бе напълно сигурен, че е колата на Джуниър.

Грешка.

Но чия — питаше се Касапина, докато продължи по Осемдесет и първа улица. Дали Маджоне беше толкова арогантно копеле, че просто идваше и си отиваше, когато му скимне? Възможно ли бе да не изпитва никакъв страх от Касапина? Никакъв респект... Дори и сега?

Или му е заложил капан...

Може би по малко и от двете.

Съливан спря пред заведението „Дънкин Донатс“ на ъгъла на Осемдесет и шеста и Ню Ютрич. Поръча си чаша черно кафе и сусамен геврек, който се оказва твърде клисав и безвкусен. Може би

такава скапана храна си беше нещо обичайно за Средните щати, но подобен боклук нямаше място в Бруклин.

Седеше край масата и наблюдаваше фаровете на колите, които преминаваха по улицата. Искаше му се да влезе най-спокойно в клуба на Осемдесет и първа улица и да открие стрелба. Но това беше само мимолетна фантазия, изпълнена с кръв и насилие.

А той имаше истински план.

Маджоне Джуниър вече беше ходещ мъртвец. А навярно и нещо по-лошо. Мисълта го накара да се усмихне. Той се озърна, за да се увери, че никой не го гледа, не искаше да си помислят, че е откачен. Е, никой не го наблюдаваше.

Всъщност кафето не беше чак толкова лошо. Но геврекът беше отвратителен.

Двадесет минути по-късно той бе заел позиция. Ставаше нещо забавно: щеше да извърши същия набег, както когато беше още дете. Тогава той, Джими Бомбето и Тони Мулино се изкачиха по пожарната стълба на клуба на Седемдесет и осма, после притичаха по покритите с насмолен брезент покриви до съседната сграда. Направиха го без никакъв страх, посред бял ден.

Искаха да навестят едно момиче, което живееше в същата сграда и Тони познаваше. Казваше се Анет Бучи. Анет беше малка италианска палавница, която ощастливяваше приятелите си, които тогава бяха по на тринадесет-четиринадесет години. Гледаха като смахнати „Щастливи дни“^[1] и „Лавър енд Шърли“, пушеха цигари и трева, пиеха от водката на баща ѝ и се чукаха до прималяване. Никой не използваше „гумичка“, защото Анет им бе казала, че не може да има деца, което през онова лято ги бе направило трите най-щастливи копелета в района.

Предстоящото приключение щеше да бъде много по-лесно, защото беше вечер, а имаше и пълнолуние. Разбира се, не беше дошъл тук, за да чука Анет Бучи.

Не, имаше много сериозни сметки за уреждане с Маджоне Джуниър, недовършени сметки, чиито дири стигаха назад чак до Маджоне-старши, който бе наредил да очистят приятеля му Джими Бомбето. Ставаше дума за отмъщение и то щеше да бъде толкова сладко, че Касапина вече предвкушваше удоволствието. Представяше си как Маджоне Джуниър умира.

Ако тазвечерният му план успееше, в квартала щяха да говорят с години за това.

Разбира се, щеше да има и снимки!

Беше изпълнен с въодушевление, докато крачеше бързо по старите покриви, надявайки се, че никой от горните етажи няма да го чуе и няма да се качи да погледне или да извика ченгетата. Накрая стигна до къщата от кафяв камък, залепена до сградата на клуба.

Изглежда, никой не подозираше, че е там горе. Той се сниши и приседна, за да си поеме дъх. Изчака сърцето му да се успокои, но не и гневът му. Към Маджоне? Към баща му? Какво значение имаше, по дяволите?

Докато седеше там, Съливан се запита дали на този етап от живота си не е придобил самоубийствени наклонности. Според неговата теория такива бяха онези, които пушеха, задниците, които се напиваха, качваха се в колите си и даваха газ до дупка, всички, които караха мотори. Или пък някой, който убива собствения си баща, а после хвърля тялото му в Шийпшейд Бей за храна на рибите. Таен самоубиец...

Като Джон Маджоне. Жалък глупак и некадърник, който се бе изправил срещу Касапина. Затова щяха да му се случат неприятни неща.

Ако планът му успее.

[1] Ситком по Ей Би Си, излъчван от 1974–1984 г., идеализиращ живота на средната класа през 50-те и 60-те, с участието на Том Бозли, Мариан Рос, Рон Хауард. — Б.пр. ↑

98.

Наблюдавахме. Чакахме. Бездействахме. Беше отново като в старите дни, но вече бяхме свикнали.

Двамата със Сампсън седяхме в колата на по-малко от стотина метра от къщата в село Монтаук, разположено по крайбрежието на Саут Форк от Лонг Айланд. Вероятността съвсем скоро да пипнем Касапина ме изпълваше все повече и повече с въодушевление. В същото време не можех да се преборя с натрапчивото чувство, че нещо не е наред.

Може би дори знаех точно какво: никога досега Съливан не е бил залавян. Дори не са се доближавали до него. На какво основание си мислех, че ще успеем сега?

Защото бях Ловеца на дракони и бях успял да заловя много други убийци? Защото *някога* бях Ловеца на дракони? Защото накрая се възцаряваше справедливост и престъпниците трябваше да бъдат заловени, особено този, който уби жена ми. Е, по дяволите, животът не е чак толкова справедлив. Научих го в мига, в който Мария се свлече и издъхна в ръцете ми.

— Не смяташ, че ще дойде тук, нали? — попита Сампсън. — За това ли си мислиш? Предполагаш, че отново е побягнал, че отдавна се е изнесъл оттук?

— Не, не е точно това — отвърнах замислено. — Не става дума дали Съливан ще дойде, или не. Не зная какво точно ме притеснява, Джон. Просто имам усещането... все едно някой ни е измамил.

Сампсън се намръщи.

— Кой ни е измамил? Защо?

— За нещастие не знам отговора на нито един от тези два логични въпроса.

Имах някакво странно предчувствие. Едно от моите прочути предчувствия, които обикновено се оказваха верни, макар и невинаги.

Слънцето вече залязваше. Захладня. Наблюдавах двама рибари край океана, проблясващ през дърветата. Мъжете бяха обути във високи непромокаеми ботуши и неопренови панталони. По това време

на годината навярно бяха дошли на лов за малки делфини. Торбите със стръв и харпуните бяха закачени към коланите им, а върху бейзболната шапка на „Ред Сокс“ на единия бе прикачена миньорска лампа. Беше много ветровито, а това е идеалното време за добър улов. Поне така бях чувал.

Хрумна ми, че двамата със Сампсън също ловуваме. Винаги бяхме на лов за някое чудовище в човешки облик, спотайващо се дълбоко под повърхността. Докато наблюдавах невинната дейност на рибарите, единият се подхлъзна и изчезна под вълната, а след миг се появи с празни ръце. Водата сигурно беше дяволски студена.

Надявах се тази вечер двамата със Сампсън да не се окажем в същото положение.

Не биваше да сме тук, но бяхме, и като че ли бяхме оставени на произвола на съдбата?

Защото мишената ни беше сред най-добрите, с които някога се бяхме сблъскали. А може би най-добрият.

99.

За едно професионално убийство са необходими прости неща: туба с високооктанов бензин и пръчка динамит за запалване. Нищо трудно за приготвяне. Но дали планът наистина ще успее? Това винаги е било въпрос за 64 000 долара.

В известно отношение всичко изглеждаше като детска лудория за Касапина — номер, който с Тони Мулино и Джими Бомбето биха правили в доброто старо време, когато вилнееха из квартала. Щеше да падне голям смях. Можеше и да избият окоето на някой тъпак с пиратка. В повечето случаи това беше животът за него — лудории, номера, отмъщение.

Затова и бе убил онова извратено копеле баща си. Една нощ в Бруклин, много отдавна, той го нарязва на малки парчета, след което Кевин Съливан, старият Касапин от Слиго се превърна в храна за рибите в залива. Слуховете бяха истина. Джими Бомбето беше в лодката с него, както и Тони Мулино. Момчета, на които имаше доверие.

Но тази вечер бе различна в едно отношение — това беше отмъщение. По дяволите, от двадесет години мразеше Маджоне Джуниър.

Касапина слезе по пожарната стълба от покрива на сградата, съседна на клуба. Когато се озова на равнището на улицата, чу гласовете на мъжете вътре. Явно гледаха мач по телевизията — „Джетс“ и „Питсбърг“. Може би заради този мач всички бяха заети в тази студена, мрачна неделна вечер. *Болинджър, подай ниско! Болинджър, блокирай противника!*

Е, той също беше блокирал противника, помисли си Касапина. Идеална защита при игра. Освен това мразеше онези копелета в клуба. Винаги ги бе мразил. Те така и не го допуснаха в малкото си общество, до ден-днешен. Винаги си остана чужденец за тях.

Постави леснозапалимата бомба до дървената стена в алеята към улицата. Видя двама от охранителите на Маджоне, заели постовете си. Бяха се облегли на капака на черния лъскав автомобил.

Той ги виждаше, но те не можеха да го забележат в тъмната алея.

Касапина се притаи в сенките зад големия контейнер за боклук, откъдето се носеше воня на развалена риба.

Над главата му се разнесе ревът на моторите на самолет на „Америкън еърлайнс“, движещ се към „Ла Гуардия“. Шумът приличаше на мощна гръмотевица, разтърсила небето. Чудесен фон за това, което щеше да последва.

Грохотът на самолета не можеше да се сравни с оглушителната експлозия, която се разнесе откъм задната част на клуба, последвана от викове и проклетия.

Исусе! Пламъците бяха великолепни, преплели огнените си езици в див танц!

Задната врата се разтвори с трясък и отвътре изскочиха двамата лични телохранители на Маджоне. Носеха боса си, сякаш е президентът на Съединените щати, а те — служители на „Сикрит сървис“, втурнали се да го спасяват. Бодигардовете бяха ранени и кашляха от дима, но продължаваха напред към линкълна на боса си. Бършеха с ръкави насълзените си от дима очи.

Съливан излезе иззад контейнера за боклук.

— Хей, задници! Вие оплескахте работата.

Изстреля четири куршума. Бодигардовете се строполиха един до друг на тротоара. Бяха мъртви, преди главите им да ударят бетона. Якето на единия още гореше.

После той изтича към Маджоне, чието лице бе нарязано от стъкълцата на натрошените прозорци и очернено от дима.

Касапина притисна дулото на пистолета си към бузата му.

— Помня те още когато беше малко хлапе, Джуниър. Надуто, разглезено гаднярче. Май нищо не се е променило, нали? Качвай се в колата или ще те застрелям още тук, на алеята. Ще те прострелям между очите, после ще ти ги извадя и ще ги напъхам в ушите ти. Качвай се, докато не съм изгубил търпение!

След това показа скалпела си на Маджоне.

— Влизай, преди да го пусна в действие!

Съливан мина с колата на мафиотския бос по познатите улици на Бруклин — Ню Ютрич Авеню, после по Осемдесет и шеста улица. Шофираше личната кола на дона и се наслаждаваше на всеки миг от преживяването.

— Я ми освежи паметта — подкани го Съливан, докато пътуваха. — Кой казва, че не можеш отново да се върнеш у дома? Знаеш ли кой го е казал, Джуниър? Някога чел ли си книги? А би трябвало. Сега вече е твърде късно.

Спря пред „Дънкин Донатс“ на Осемдесет и шеста и прехвърли Маджоне в наетия „Форд Таурус“, истинска таратайка, но поне нямаше да прави впечатление.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? — озъби се Маджоне, когато белезниците се впиха в китките му.

Съливан не беше сигурен какво по-точно има предвид босът — смяната на колите, бомбения взрив или похищението му.

— Ти пръв тръгна срещу мен, забрави ли? Ти започна всичко това. Ето какво ще ти кажа — тук съм, за да го довърша. Трябваше да го направя още докато бяхме деца.

Лицето на дона придоби морав оттенък, имаше вида на човек, който всеки миг ще получи инфаркт.

— Ти си луд! Напълно *побъркан*! — изкрещя той, когато отново потеглиха.

Съливан едва не спря колата на сред улицата. Наистина ли Джуниър се осмеляваше да му крещи, сякаш му е слуга!

— Нямам намерение да споря с теб за душевното си състояние. Аз съм наемен убиец, така че е логично да съм малко луд. Досега съм убил петдесет и осем души.

— Ти кълцаш хората на парчета — процеди Маджоне. — Ти си откачен, ненормален! Уби мой приятел. Помниш ли?

— Аз винаги изпълнявам поетите ангажменти. Може би съм прекалено стриктен професионалист за вкуса на някои. Но добре, че ме подсети за накълцаните на парчета човешки тела.

— За какво, по дяволите, дрънкаш? — избухна отново мафиотският бос. — Не си чак толкова луд. Никой не е чак толкова луд.

Удивително как работеше мозъкът на Маджоне или по-скоро не работеше. Независимо че бе хладнокръвен убиец, Съливан трябваше да внимава. *Сега не биваше да допуска никакви грешки.*

— Ще ти изясня нещо — осведоми го той. — Насочили сме се към пристанището на река Хъдсън. След като стигнем там, ще ти направя няколко снимки, за да те видят всичките ти приятелчета. Ще им отправя съвсем ясно предупреждение, което се надявам да разберат и да оставят на мира мен и семейството ми. — После притисна пръст към устните си: — Не искам повече никакви приказки! Почти започнах да изпитвам съжаление към теб, Джуниър, а нямам намерение да се размеквам.

— Какво ми пука как се чувстваш! — изкрещя Маджоне, но после изведнъж се преви и простена. Съливан бе резнал корема му с джобното си ножче.

— Като за начало — прошепна Касапина. — Само за загрявка. След това направи малък поклон.

— Наистина съм луд, видя ли!

101.

Двамата със Сампсън седяхме в колата и чакахме Касапина да се прибере в къщата си в Монтаук. Вече бяхме започнали да броим минутите. Рано или късно, трябваше да се появи, само че това още не се бе случило. Вече бяхме уморени, премръзнали и честно казано — оклюмали.

Към седем и половина се появи едно момче с доставка на пици. Но никакъв Съливан, никакъв Касапин, нищо обнадяващо! Поне да си бяхме поръчали по една пица.

— Хайде да си говорим за нещо — предложи Сампсън. — Така ще забравим, че сме гладни. Както и за студа.

— Седя си тук, задникът ми замръзва и отново си мисля за Мария — рекох, докато гледах как дългокосият доставчик на пици си заминава.

Изведнъж ми хрумна мисълта, че Съливан би могъл да го използва, за да предаде някакво съобщение на жена си. Ами ако точно това бе станало току-що? Нищо не можехме да направим.

— Не съм изненадан — отбеляза Сампсън.

— Случилото се през последните два месеца отново извади наяве голяма част от миналото — опитах се да му обясня. — Осъзнах, че достатъчно дълго съм тъгувал и оплаквал Мария. А може би не съм. Терапевтката ми смята, че *не* съм.

— Тогава имаше две малки деца, за които трябваше да се грижиш. Може би си бил твърде зает, за да се отдадеш изцяло на тъгата. Спомням си, че понякога идвах у вас. Беше през нощта, но изглежда, никога не спеше. Работеше по случаи на убийства и се опитваше да бъдеш баща. Спомняш ли си онези тикове?

Поклатих замислено глава. Бях получил обезпокоителен тик на лицевите мускули малко след убийството на Мария. Един невролог в болница „Джон Хопкинс“ ми каза, че навярно до ден-два ще отшуми. Продължи малко повече от две седмици, ала се оказа доста ефикасен инструмент в работата ми. Изкарваше ангелите на заподозрените, които разпитвах.

— По онова време отчаяно искаше да заловиш убиеца на Мария и понеже не се получи, другите случаи на убийства те обсебиха. Така стана наистина добър детектив, поне според мен. Успя да се съсредоточиш върху работата си. Ето как се превърна в Ловеца на дракони.

Имах чувството, че съм на изповед, а Джон Сампсън е изповедникът ми.

— Не исках да мисля за нея през цялото време, затова трябваше да ангажирам ума си с нещо друго. Имах деца, за които да се грижа, както и работа, която да върша.

— Мисля, че тъгува достатъчно за нея, Алекс. След всички тези години трябва да приключиш. Вярваш ли, че си на път да го сториш?

— Не зная, Джон. В момента се опитвам да разбера.

— А ако не заловим Съливан и този път? Ако отново успее да ни се изплъзне?

— Мисля, че няма да се измъчвам толкова заради Мария. Тя отдавна си отиде. — Замълчах и поех дълбоко дъх. — Не мисля, че нося вина. Когато я застрелях, не бих могъл да направя нищо повече.

— Но не си напълно сигурен, нали — погледна ме въпросително Сампсън. — Все още не си убеден.

— Може би ще бъда, ако го заловим тази вечер и най-последно пръсна мозъка му. Навярно тогава наистина ще се успокоя.

— Нали тъкмо за това сме тук — да пръснем мозъка му.

В този миг някой почука на страничното стъкло и аз извадих пистолета си.

— Какво, по дяволите, прави *той* тук? — възкликна Сампсън.

До колата — от моята страна, стоеше не някой друг, а самият Тони Мулино. Наистина, какво *правеше* той тук, в Монтаук, по дяволите?

Спуснах бавно прозореца.

— Можеше да бъде и Майки — рече той, леко наклонил глава. — Ако беше така, и двамата вече щяхте да сте мъртви.

— Не, *ти* щеше да си мъртъв — увери го Сампсън. Устните му се разтеглиха в усмивка и той свали глока си. — С Алекс още преди две минути те видяхме да идваш в огледалото за обратно виждане.

Аз не го бях видял, но беше добре да знам, че Сампсън все още пази гърба ми. Защото май започвах вече да губя концентрация.

Мулино потри ръце.

— Тази вечер е кучешки студ. — Изчака, но след като не реагирахме, повтори: — Казах, че е дяволски студено, замръзнах тук, отвън.

— Влизай в колата — подканих го.

— Обещавах ли да не ни застреляш в гръб? — опита се да се подсигури Сампсън.

Мулино вдигна ръце. Изражението му беше озадачено или по-скоро тревожно. Понякога бе трудно да се определи.

— Дори не съм въоръжен. В живота си не съм носил оръжие.

— Може би не е зле да започнеш, особено с тези приятелчета, дето ги имаш — посъветва го Сампсън. — Помисли си над предложението ми, братле.

— Добре, *братле* — съгласи се Мулино и се изсмя злобно, което ме накара да си припомня кой всъщност е той.

Неочакваният ни посетител отвори вратата на колата и се плъзна на задната седалка. Въпросът защо е дошъл тук и какво иска продължаваше да не ми дава мира.

— Той няма да дойде, нали? — попитах го, след като Мулино затръшна вратата.

— Не, няма да дойде — отвърна убедено. — Никога не е смятал да го прави.

— Ти ли го предупреди?

Наблюдавах го в огледалото за обратно виждане. Беше присвил очи. Нещо в поведението му издаваше нервност, някакво притеснение. Явно нещо не беше наред.

— Нямаше нужда да го предупреждавам. Като човек, който разчита единствено на себе си, Майк умее да се грижи за безопасността си. — Гласът му бе тих, почти шепнеше.

— Обзалагам се, че е така — кимнах.

— И какво стана, Антони? — включи се в задушевния ни разговор Сампсън. — Къде е приятелчето ти сега? Защо си тук вместо него?

Гласът на Мулино прозвуча, сякаш иде изпод земята. Не можах да схвана какво казва.

Нито пък Сампсън. Той се извърна леко към него:

— Я повтори. Чу ли ме? Говори членоразделно!

— Тази вечер той е убил Джон Маджоне — рече Мулино. — Отвлякъл го е и после го е нарязал. Отдавна се готвеше за това.

В колата настъпи пълна тишина. Съмнявам се, че нещо би могло да ме изненада повече. Чувството, че са ни измамили, напълно се оправда.

— Откъде знаеш? — попитах го накрая.

— Живея в квартала. Понякога Бруклин прилича на малко провинциално градче. Всъщност винаги е бил такъв. А и Майкъл ми се обади, след като си свършил работата. Искаше да *сподели*.

Сампсън се извърна към него.

— Значи няма да дойде тук, за да вземе семейството си. Не се ли бои за тях?

Продължавах да наблюдавам Мулино в огледалото за обратно виждане.

— Това не е неговото семейство — рече той. — Дори не ги познава.

— Чия е къщата тогава?

— Не зная кои са. Той си ги е избрал — просто семейство, което прилича на неговото.

— За него ли работиш? — продължих да го разпитвам.

— Не. Но бяхме добри приятели. Аз бях този, който се боеше той да не пострада. А Майк винаги ме е защитавал, затова му помогнах. Ако се наложи, бих го направил отново. По дяволите, аз му помогнах да убие стареца си.

Сампсън го гледаше с леден поглед. Най-сетне попита:

— Защо дойде?

— Той ме накара — призна Мулино.

— Защо?

— Ще трябва да питаш него. Може би защото обича да се покланя, след като си свърши работата. Това му е обичай, знаеш го. Прави поклон. Едва ли би искал да го видиш.

— Вече съм го виждал — мрачно поклатих глава.

Мулино отвори задната врата на колата, кимна ни и слезе. После изчезна в нощта.

Както и Касапина.

103.

Същата нощ се върнах във Вашингтон. По пътя си мислех за оня афоризъм, *че животът е това, което ти се случва, докато си твърде зает да кроиш планове.*

Исках да видя децата и Мама Нана. Имах и пациентите, които разчитаха на мен и имаха час за следващия ден. Нана винаги мърмори, че за мен най-важното е да помагам на хората, нарича го „твоего проклятие“. И навярно е права.

Виждах съвсем ясно лицето на Майкъл Съливан, лекия му поклон. Мисълта, че е все още на свобода, ме убиваше. Според ФБР мафията вече бе обещала награда от един милион долара за главата му и още един за семейството му. Продължих да тая подозрението, че Касапина може би е информатор на Бюрото или на полицията и че едните или другите го закрилят. Но не знаех със сигурност и едва ли някога щях да узная.

Една вечер след изчезването на Съливан, след като децата си бяха научили уроците, аз седях пред пианото на предната веранда и свирех на Джени и Деймън. Продължих до десет часа. След това с децата разговаряхме за майка им. Време беше.

Не съм сигурен защо изпитвах нуждата да им разкажа за Мария точно сега, но държах децата да узнаят истината за нея.

Може би исках те да затворят страницата, нещо, което аз самият не бях успял да сторя до този момент. Никога не съм ги лъгал за майка им, но не им бях казал всичко. Всъщност за едно нещо ги излъгах. Казах на Деймън и Джени, че не съм бил с нея, когато е била застреляна, но съм пристигнал в болница „Сан Антонио“, преди тя да умре, и сме разменили няколко последни думи. Причината беше, че не исках да им разказвам подробности, които не можех да забравя и до днес: звука от куршумите, които я пронизаха, стенанието ѝ, последния ѝ дъх, начина, по който се отпусна в ръцете ми и се свлече на тротоара. След това ужасяващата гледка на кръвта, която обагри гърдите ѝ, и шокиращата мисъл, че раната е смъртоносна. И сега, след десет години, все още си спомням всичко съвсем ясно.

— Напоследък непрестанно мислех за майка ви — казах на децата си онази вечер, докато седяхме на верандата. — Сигурно сте го разбрали.

Хлапетата се сгушиха едно до друго, явно предчувстваха, че това няма да е един от обичайните ни разговори.

— Тя беше невероятен човек... Очите ѝ винаги искряха, пълни с живот. Умееше да изслушва хората, а това е знак за доброта. Обичаше да се смее и да кара и другите да се усмихват. Често казваше: „Ето ти една чаша, пълна с тъга, и друга с радост — коя ще избереш?“ Тя винаги избираше втората.

— Винаги ли? — попита Джени.

— Да. Помисли си за това, Джанеле. Ти си умно момиче. Тя бе избрала мен, нали? От всички страхотни момчета, които би могла да има, тя се спря на един мрачен тип.

Деймън и Джени се усмигнаха. После синът ми каза:

— Разказваш ни всичко това, защото убиецът ѝ се е появил отново... Така ли е? Защо говорим за мама точно сега?

— Това е само една от причините, Дей. Но напоследък осъзнах, че трябва да свърша още неща заради нея. Ето защо разговаряме сега, разбрахте ли?

Деймън и Джанеле слушаха притихнали. Изведнъж гласът ми пресекна и сълзите ми потекоха. Струва ми се, че за пръв път ме виждаха да плача за Мария.

— Обичах я толкова много, обичах майка ви така, сякаш беше част от мен. И все още я обичам.

— Заради нас ли? — попита Деймън.

— Какво искаш да кажеш, скъпи? Не съм сигурен, че те разбрах — опитах да се усмихна.

— Ние ти напомняме за мама, нали? Всеки ден, всяка сутрин, когато ни видиш, си спомняш, че я няма.

— Може би си прав донякъде — поклатих глава. — Но вие ми напомняте за нея по най-прекрасния начин. Вярвайте ми, така е.

Децата чакаха да продължа, без да свалят погледи от мен, сякаш внезапно можех да избягам от тях.

— В нашия живот настъпиха много промени — казах. — Нана остарява, а аз отново работя с пациенти.

— Харесва ли ти да си психиатър? — попита синът ми.

— Да, поне засега.

— *Поне засега.* Толкова е типично за теб, татко — обади се Джени.

Засмях се, но не потърсих оправдание за думите ѝ. Не че съм против оправданията, но за всичко си има време. А и моментът не бе подходящ.

Спомням си какво ме впечатли, когато прочетох биографията на Бил Клинтън. Той не само признава, че е причинил болка на съпругата и дъщеря си, но не може да устои на желанието да помоли за прошка. Вероятно защото изпитва огромна нужда от любов и съпричастност.

Затова сега направих най-трудното — разказах на Джени и Деймън какво се бе случило с майка им. Разкрих им цялата истина. Споделих с тях всички подробности за смъртта ѝ, за убийството ѝ. Доверих им, че бях свидетел на смъртта ѝ, че бях с нея до последния ѝ дъх, че чух последните ѝ думи.

Млъкнах, защото повече нямах сили да говоря. Джени прошепна:

— Гледай как тече реката, татко. В реката е истината. Така им бях говорил, когато бяха малки и Мария вече не беше с нас. Често ги водех на разходка край река Анакостия и Потомак, карах ги да погледнат водата и изричах точно тези думи: „В реката е истината...“

Или поне тази, която ни е отредено да познаем.

Напоследък бях странно емоционален и предполагам, уязвим. Това беше едновременно и хубаво, и лошо.

Почти всяка сутрин около пет и половина закусвах с Мама Нана. След това тичах до офиса, преобличах се и в шест и половина приемах пациент.

В понеделник и в четвъртък начело в списъка ми бе Ким Стафорд. Винаги е трудно да сдържаш личните си чувства по време на сеансите, поне с мен е така. Винаги ми е правило впечатление, че някои от колегите ми са твърде хладни, сдържани и дистанцирани. *В крайна сметка терапевтите са различни.*

Аз просто имах нужда да върша нещата по моя си начин. Понякога с повече топлина, с повече чувство и състрадание, отколкото изисква професията. Имах нужда да наруша правилата. Както се случи при стълкновението ми с Джейсън Стемпъл в полицейското управление, когато едва не го пребих.

До обяд нямах записани пациенти, затова реших да позвъня на Мони Донъли в „Куонтико“. Тя се бе заела да направи някои разследвания по една моя хипотеза за Касапина. Едва ѝ бях казал „здравей“, и Мони ме прекъсна:

— Имам нещо за теб, Алекс. Мисля, че ще ти хареса. В крайна сметка идеята беше твоя.

Мони ми каза, че използвала бележките ми и получила информация за съпругата на Съливан от един наемен убиец на мафията, който бил включен в програмата за защита на свидетели. Понастоящем живеел в Мъртъл Бийч, Южна Калифорния.

— Тръгнах по следата, която ми даде, и ти се оказа съвсем прав. Тя ме отведе до един тип, който е присъствал на сватбата на Съливан, скромно тържество, както може да се очаква. Приятелят му от Бруклин, за когото ми каза, Антони Мулино, също е бил там. Очевидно Съливан не е искал много хора да знаят за личния му живот. Собствената му майка дори не е била поканена.

— Нито баща му, когото той е убил — прекъснах я аз. — Какво изрови за жената на Съливан?

— Попаднах на доста интересни неща, обаче не е това, което очакваш. Тя е родена в Колтс Нек, Ню Джърси, и преди да се запознае със Съливан, преподавала в гимназия. Салваторе Пистели, това е онзи тип от програмата за защита на свидетелите, каза, че била мило момиче. А Съливан търсел добра майка за децата си. Трогателно, нали? Нашият луд убиец си има слабо място. Името на жена му е Кейтлин Хейни. Семейството ѝ все още живее в Колтс Нек.

Още същия ден поставихме подслушвателни устройства в телефоните на родителите на Кейтлин Съливан. Както и в дома на сестра ѝ, която живееше в Томс Ривър, Ню Джърси, и на брат ѝ — стоматолог в Риджуд.

Отново се изпълних с надежда. Може би в крайна сметка щяхме да приключим с този случай и да заловим Касапина.

И да го видя отново.

Но този път аз щях да се поклоня на него.

Откакто живееше в Масачузетс, Майкъл Съливан използваше името Майкъл Мориси. Човекът, който бе носил това име, беше един боклук, когото Касапина удави и нарязва на части още преди стане истински наемен убиец. Кейтлин и момчетата също приеха фамилията Мориси. Според историята, която Съливан ги накара да научат наизуст, през последните няколко години семейството им уж било живяло в Дъблин, където баща им е работил като консултант за няколко ирландски компании с бизнес в Америка.

А в момента той наистина извършваше „консултантска“ дейност в Бостън. Бяха го наели да извърши поредното убийство.

Една сутрин излезе от къщата с изглед към Хусик Ривър в много приличен час — около девет. Качи се в новия си лексус и подкара на запад към магистралата. Работните му инструменти бяха в багажника — пистолети, касапски трион и пистолет за пирони.

Този път не слушаше музика, докато шофираше. Предпочиташе да се отдаде на мислите си. Напоследък все по-често си спомняше за първите си убийства: как бе унищожил баща си; как бе изпълнил две задачи за Маджоне-старши; как видя сметката на католическия свещеник Франсис Конъли. Отец Франк от години преследваше момчетата в енорията. В квартала се носеха най-различни слухове, пълни с гадни и извратени подробности. Съливан не можеше да повярва, че някои родители са знаели какво става, но не са направили нищо, за да го спрат.

Когато беше на деветнадесет и вече работеше за Маджоне, видя случайно свещеника на пристанището. Конъли държеше там малка лодка, с която ходеше на риболов. Като излизаше понякога с лодката си в морето, взимаше със себе си някои от момчетата, които му помагаша в църквата. Като вид награда.

В този пролетен ден добрият отец беше дошъл на кея, за да подготви лодката си за рибарския сезон. Когато Съливан и Джими Бомбето се качиха на борда, той човъркаше нещо по двигателя.

— Хей, отче! — подвикна Джими и се ухили злобно. — Какво ще кажеш за една малка разходка в морето? Да половим риба?

Отецът изгледа двамата млади хулигани с присвити очи и когато ги разпозна, се намръщи.

— Не мисля, че ще стане, момчета. Лодката още не е готова.

Думите му накараха Бомбето да избухне в бурен смях:

— Уверявам те, че е готова!

В този момент Съливан излезе напред.

— Да, наистина е готова, *фодер*^[1]. Ще си направим едно морско пътешествие, както се пее в песента на Франки Форд^[2]. Заминаваме. Ние тримата.

Излязоха с лодката в морето и оттогава нито се видя, нито се чу нещо за отец Франк Конъли.

— Нека Бог даде покой на безсмъртната му душа в ада — шегуваше се на връщане Джими Бомбето.

Тази сутрин, докато пътуваше към последната си задача, Съливан си спомни старата песен на Франки Форд. Спомни си и колко жалък изглеждаше свещеникът, докато се молеше за живота си, а после за смъртта си, преди да бъде нарязан на парчета, с които нахраниха акулите. Ала най-вече си спомни как тогава се питаше дали с убийството на отец Франк всъщност не е извършил добро дело и дали изобщо бе способен на такива дела.

Наистина, би ли могъл да извърши нещо добро в живота си?

[1] Игра на думи: *father* — отец; *fodder* — храна. (англ.). — Б.пр.

↑

[2] Рок певец (р. 1939 г.), прочут с прякора Динамото от Ню Орлиънс, понеже пътува по 200 дни в годината. — Б.пр. ↑

107.

Съливан най-после пристигна в Стокбридж, недалеч от границата между Масачузетс и Ню Йорк. Използва GPS-а си, за да открие къщата. Беше готов да свърши работата си и да спечели дневната си надница.

„Да вървят по дяволите добрите дела“, помисли си Касапина. Намери къщата, която се оказа доста „провинциална“ и поне според него много стилна. Беше разположена край тихите води на изкуствено езеро, заобиколена от кленови дървета, брястове и борове. Черното „Порше Тарга“, паркирано на алеята за коли, приличаше на модерна скулптура.

Бяха му казали, че четиридесет и една годишната жена на име Мелинда Стайнър, която се очаква да е в къщата, кара шикозен червен мерцедес, спортен модел. Чие тогава беше поршето?

Съливан паркира отстрани на главния път зад дебелия ствол на стар бор и около двадесетина минути наблюдава къщата. Забеляза, че вратите на гаража са затворени. Може би лъскавият червен мерцедес със сгъваем покрив беше вътре.

В такъв случай кой е притежателят на черното порше?

Като внимаваше да не излиза от прикритието на гъстите клони, той долепи до очите си германския бинокъл. След това бавно огледа един по един източните и западните прозорци на къщата.

Изглежда, в кухнята нямаше никого — вътре беше тъмно и не се забелязваше никакво движение.

Нито пък в дневната, която също беше тъмна.

В къщата обаче трябваше да има някого.

Накрая ги забеляза в ъгловата спалня на втория етаж, вероятно господарските покои.

Мелинда Стайнър, заедно с някакъв русокос четиридесетгодишен мъж, вероятно собственикът на поршето.

Прекалено много грешки, за да се преброят, помисли си Касапина. Шибана поредица от грешки.

Това, което обаче можеше съвсем лесно да сметне, беше, че седемдесет и петте хиляди долара, които му плащаха, за да свърши работата, току-що се бяха удвоили. Защото той никога не вършеше две неща на цената на едно.

Касапина закрачи към провинциалната къща с пистолет в едната ръка и кутия с инструменти в другата. Изпитваше удоволствие от предстоящата работа.

108.

Много малко неща в живота те карат да се чувстваш по-добре от увереността, че умееш да си вършиш работата добре. Докато приближаваше към къщата, Майкъл Съливан си мислеше колко много истина се съдържа в това твърдение.

Отбеляза мимоходом, че бялата колониална къща е заобиколена от десетина декара уединени гори. Отзад се зеленееше голям тенис корт с чудесна настилка, по която съседите му в Мериленд бяха запалени.

Но снега той мислеше как най-добре да изпълни задачата си.

Да убие Мелинда Стайнър и любовника ѝ, след като се бе изпречил на пътя му.

Да не убият него...

Няма място за грешки.

Отвори бавно предната дървена входна врата. Хората в провинцията обикновено оставят отключено. *Грешка.* Беше сигурен, че онези двамата на горния етаж няма да му окажат никаква съпротива.

Но човек никога не може да знае всичко, затова не бъди прекалено самонадеян и не се отпусчай!, помисли си Касапина.

Припомни си фиаското във Венеция, когато жертвите замалко не се превърнаха в негови палачи. Сега мафията го търсеше под дърво и камък и някой ден все щеше да го открие.

Така че защо да не е днес, защо не тук?

Посредник в тази задача беше негов стар приятел, но мафията би могла лесно да се добере до него и да го принуди да подмами Касапина в капан.

Но не смяташе, че това ще се случи точно днес.

Ако беше капан, поне щяха да заключат входната врата.

Двойката, която бе видял в спалнята през бинокъла, изглеждаше абсолютно естествена. Бяха прекалено вгълбени в това, което вършеха. А и той не вярваше, че някой освен него може да е толкова коварен, за да измисли подобна постановка.

Докато се изкачваше по предните стълби, до него достигаха стенанията от горния етаж. Пригласяха им скърцащи пружини и глухи удари от таблата на леглото в стената.

Разбира се, съществуваше вероятност всичко да е на запис.

Но Касапина се съмняваше в подобен вариант. А инстинктите му обикновено не го подвеждаха. Със сигурност точно те го бяха опазили жив досега и благодарение на тях много други бяха намерили смъртта си.

109.

Когато стигна до втория етаж, сърцето му биеше учестено, а пъшканията бяха станали по-силни. Той не можа да сдържи усмивката си.

Особена ситуация. Припомни си сцената от един филм, който му хареса много. По-ниският герой, който обикновено беше пиян, трябваше да отмъкне портфейла на друг глупак. За целта се налагаше да се промъкне в спалнята, където двойка трътлести отрепки се съвкупяваха като разгонени свине. Сцената беше наистина великолепна — забавна и напълно неочаквана. Поне за него.

Зави зад ъгъла и надникна в спалнята.

Мъжът и жената бяха в доста добра физическа форма. С хубав тен, атлетични фигури и стегнати дупета. Представяваха секси картинка. Усмиваха се един на друг.

Изглежда, се харесваха, а може би бяха влюбени. Определено им допаднаше да правят секс и бяха добри в заниманието си — потни и запъхтени. Русокосият тип явно бе влязъл дълбоко в Мелинда и очевидно това я влудяваше. Цялата сценка беше страшно възбуждаща. Мелинда бе обута в бели дантелени чорапи, което допадна на Съливан. Дали ги е сложила заради него, или заради себе си, запита се неканеният гост.

След като ги наблюдава минута или две, той се изкашля.
Изненада, изненада, имало още някой сред нас!

Двойката подскочи и двамата се откъснаха един от друг. А това не беше никак лесно предвид позата им.

— Хей, вие двамата! — подвикна Съливан и се усмихна мило, сякаш бе дошъл да прави анкета за извънбрачни връзки. — Наистина сте добри. Впечатлен съм.

Всъщност и двамата му харесваха, особено тази Мел. Несъмнено изглеждаше страхотно за възрастта си. Хубава фигура и сладко лице, помисли си Касапина.

Дори му хареса реакцията ѝ — не се покри, а се взря право в него, сякаш искаше да му каже: *Какво, по дяволите, правиш тук? Това*

е моята къща, моят любовник и ти нямаш никаква работа сред нас, който и да си! Изчезвай!

— Ти си Мелинда Стайнър, нали? — попита той и насочи пистолета към нея, но без заплашителен подтекст.

Какъв смисъл имаше да ги плаши повече от необходимото? Не таеше омраза към тези непознати, те не бяха мафията и нямаха намерение да го убиват, нито него, нито семейството му.

— Да, аз съм Мелинда Стайнър. А ти кой си? Какво искаш?

В гласа ѝ прозвуча нотка на раздразнение, но липсваше истински гняв. По дяволите, това все пак беше нейната къща и тя имаше право да знае какво търси той в дома ѝ.

Касапина направи няколко бързи крачки в стаята... След което прозвуча глух пукот.

Застреля русокосия в гърлото и челото. Мъжът се свлече от леглото и се просна на пода. Каква полза от всички усилия да се поддържаш в добра физическа форма, за да живееш по-дълго?

Мелинда притисна ръце към лицето си и ахна ужасено.

— О, Боже... — Но не изпищя, което означаваше, че връзката им е била чисто сексуална. Двамата се чукаха, но не бяха влюбени, никак дори.

Докато наблюдаваше лицето ѝ, Касапина си помисли, че тя дори не е харесвала кой знае колко русокосия.

— Добро момиче си ти, Мелинда, мислиш за себе си — рече Съливан и погледна застреляния. — Той не почувства нищо, никаква болка, уверявам те.

— Той е моят архитект — рече жената и бързо додаде: — Не знам защо ти го казвам.

— Просто си нервна. А кой не би бил в твоето положение. Вероятно вече си се досетила, че съм тук, за да убия теб, а не любовника ти.

Стоеше на около три крачки от нея и дулото на пистолета му сочеше право в сърцето ѝ. Въпреки това тя се владееше доста добре, което много го впечатли. Негов тип момиче. Може би тя трябваше да е начело на мафията. Не беше зле да издигне кандидатурата ѝ за поста.

Тази жена определено му харесваше. И внезапно му хрумна, че съпругът ѝ не му бе допаднал особено. Седна на леглото, все още насочил оръжието към голите ѝ гърди.

— Мел, ето какво ще ти кажа. Мъжът ти ме изпрати да те убия. Плати ми седемдесет и пет хиляди долара — обясни й спокойно. — В момента импровизирам, но разполагаш ли с пари? Може би бихме могли да се споразумеем. Предложението ми интересува ли те?

— Да — кимна тя. — Интересува ме.

И това беше всичко.

След две минути бе сключена нова сделка и хонорарът му се учетвори.

„Доста шантави хора има на този свят. Нищо чудно, че сериалът «Отчаяни съпруги» е толкова популярен“ — помисли си Касапина на тръгване.

Двамата със Сампсън не бяхме идвали в Масачузетс от няколко години. Тогава преследвахме лудия убиец с името Господин Смит в акция с кодовото название „Котка и мишка“. Господин Смит навярно беше един от най-умните и коварни психопати, с които дотогава си бяхме имали работа. Той едва не ме уби. Така че не би могло да се каже, че докато пътувахме в колата на Сампсън от Вашингтон към Бъркшир, се бяхме отдали на особено хубави спомени.

По пътя спряхме да хапнем в ресторанта на братовчед ми Джими Паркър — „Червената шапка“ в Ървингтън, Ню Йорк. Вкусната храна разнообрази деловото ни пътуване. Бяхме сами, без подкрепление, което да ни пази гърба. Все още не знаех какво ще правя, ако открия Касапина. Ако вече не бе избягал.

По пътя слушахме записи на Лорън Хил^[1] и Ерика Баду^[2] и не говорихме много за Майкъл Съливан. Поне не докато не стигнахме до края на магистралата в Кънектикът и не пресякохме границата с Масачузетс.

— И така, какво правим тук, Джон? — наруших мълчанието аз, най-после преминавайки на въпроса.

— Както винаги, преследваме лошото момче — отвърна той. — Нищо не се е променило, нали? Убиец и изнасилвач. Ти си Ловеца на дракони. Аз те придружавам.

— Само ние двамата, така ли? И няма да се обадим в местната полиция? Никакво ФБР? Знаеш, че току-що пресякохме границата на щата.

Сампсън кимна.

— Предполагам, че този път е лично. Или греша? Освен това той заслужава да умре, ако се стигне дотам, което никак не е изключено. И вероятно ще стане.

— Прав си, лично е. Никога не е било по-лично. Всичко започна доста отдавна и трябва най-после да свърши. Но...

— Никакво „но“, Алекс. Ние трябва да го довършим.

Изминахме следващите няколко километра в мълчание. Но трябваше да обсъдя по-подробно със Сампсън детайлите.

— Не смятам само да му отмъстя, ако го открием. Не съм някой, който търси саморазправа, Джон.

— Зная това — кимна Сампсън. — Зная кой си, Алекс. Ако изобщо някой знае. Нека да видим какво ще стане, може би той дори не е тук.

Около два часа същия следобед пристигнахме в град Флорида. След това се отправихме да търсим къщата, където се надявахме най-после да приключим веднъж завинаги с Майкъл Съливан. Вече усещах как напрежението ме обзема. Отне ни още половин час, докато открием мястото с изглед към реката в полите на планината. Огледахме къщата. Видя ми се пуста. Дали някой отново не бе предупредил Съливан?

И ако е така, кой би могъл да го стори? Дали той наистина не участва в програма за защита на свидетели? ФБР ли го пазеше? Те ли го бяха осведомили, че искаме да го заловим?

Отправихме се към центъра на града и обядвахме в ресторант от веригата „Денис“. Докато се справяхме с яйцата и картофите, Сампсън не беше особено разговорлив.

— Добре ли си? — попита той накрая, след като донесоха кафето.

— Ще бъда по-добре, ако го пипнем. Прав си, че това трябва да свърши.

— Тогава да вървим и да го направим.

Така че се върнахме при къщата. Малко след пет часа едно комби пое по алеята за коли и спря точно отпред. *Той ли беше? Наистина ли най-после бяхме открили Касапина?* Три момчета слязоха от задната седалка, последвани от шофьора — хубава, тъмнокоса жена. Беше очевидно, че са семейство и се разбират добре. Размениха си закачки на моравата, после нахлуха шумно в къщата.

Носех снимка на Кейтлин Съливан, но нямаше нужда да я погледна, за да разбера, че е тя.

— Този път сме попаднали на правилното място — казах на Сампсън. — Тази жена е Кейтлин, а това са синовете на Касапина.

— Ако останем тук, той ще ни види — отбеляза приятелят ми от детинство. — Не е някой надрусан малоумник, който ще се остави да

ГО ХВАНАТ.

— ТЪКМО НА ТОВА РАЗЧИТАМ — КИМНАХ.

[1] Чернокожа рап певица (р. 1975 г.). — Б.пр. ↑

[2] Чернокожа хип-хоп певица, наградена с „Грами“ (р. 1971 г.).
— Б.пр. ↑

Майкъл Съливан беше далеч от къщата си в Западен Масачузетс. В седем и половина същата вечер той влезе в просторна къща с десет спални в Уелзли, богато предградие на Бостън.

Вървеше на няколко крачки след Мелинда Стайнър, чиито дълги крака и стегнат задник бяха приятна гледка. Мелинда също го знаеше. Походката ѝ бе едновременно грациозна и провокативна.

Една от стаите встрани от широкото преддверие бе осветена от три впечатляващи полилея, вероятно дело на личния ѝ декоратор.

— Скъпи, прибрах се! — извика тя и пусна пътническата си чанта, която тупна шумно върху идеално полирания под.

Гласът ѝ не издаваше никакво притеснение, никаква тревога или предупреждение. Говореше като любяща съпруга.

Тя е дяволски добра, помисли си Съливан. Радвам се, че не съм женен за нея.

Но от стаята, където работеше телевизорът, не се чу никакво поздравление. Нито звук.

— Скъпи! — извика тя отново. — Тук ли си? Върнах се от провинцията. Джери?

Това със сигурност беше доста неприятна изненада за копелето. *Скъпи, аз съм си у дома и още съм жива!*

Най-после на прага се появи мъж с уморено изражение, измачкана риза на дискретно райе, къси шорти и яркосини джапанки.

Виж ти — той също беше доста добър актьор. Сякаш всичко на този свят си беше наред.

Е, поне до момента, когато видя Касапина да стои редом с любимата му съпруга. Същият, на когото бе поръчал да я убие в къщата им в провинцията.

— Здравей, скъпа. Кой е този мъж, Мел? Какво става? — попита Джери, щом зърна Съливан в коридора.

Касапина вече бе извадил пистолета си, а дулото му сочеше в топките на домакина по бельо. После обаче вдигна оръжието и се прицели в сърцето му, макар че лицемерното копеле едва ли имаше

такова. Да убие съпругата си? Що за студен и безчувствен боклук беше този тип?

— Смяна на плановете — осветли го Съливан. — Какво да ти кажа? Случва се понякога.

Съпругът Джери вдигна ръце без покана. В същото време от устата му се изсипа порой от думи.

— За какво говориш? Какво става, Мел? Защо е дошъл този мъж? Кой, по дяволите, е той?

Сега беше ред на Мелинда да си каже репликите и тя реши да ги изкрещи:

— Това е човекът, който трябваше да ме убие, Джери! Платил си ми, за да ме застреля, гаден, жалък мръсник! Ти си пълен боклук, а освен това си страхливец! Затова аз му платих *повече*, за да убие *теб*. Ето какво става! Предполагам, че можеш да го наречеш смяна на ролите.

Изведнъж тя се засмя тържествуващо. Но Джери и Съливан мълчаха. Всъщност ситуацията беше забавна, но не чак толкова, че да предизвика всеобщ бурен смях. Или може би изпълнението ѝ беше твърде грубо и думите ѝ съдържаха много истина.

Съпругът отстъпи назад към стаята с телевизора и се опита да затръшне вратата отвътре, но напразно.

Бърз като стрела, Касапина пъкна ботуша си в пролуката, после натисна вратата с рамо и се озова при Джери.

Първоначално негов работодател, смотанякът беше висок, с оформено коремче и изнурен вид на изпълнителен директор. Започваше да оплешивява. В кабинета му миришеше на пот и на цигари, а една още димеше в пепелника на масичката. На килима лежаха топка и стик за голф. Това мъжко момче, което бе платило, за да убият жена му, упражняваше ударите си, за да не се излага пред приятелчетата си на игрището.

— Аз мога да ти платя повече от нея! — изскимтя Джери. — Колкото и да ти е дала тази кучка, аз го удвоявам! Кълна се в Бога! Парите са там! Твои са!

Гледай ти, става все по-добре и по-добре, помисли си Съливан. Това придаваше ново значение на играта „Да сключим сделка“.

— Ти си миризлив боклук! — озъби се Мелинда на съпруга си, застанала на прага. Втурна се вътре и го цапардоса през лицето.

Съливан продължаваше да я смята за хладнокръвна в много отношения, макар че в други беше доста гореща.

Касапина погледна отново съпруга, след това отмести поглед към Мелинда. Определено бяха интересна двойка.

— Съгласен съм с Мелинда — заговори Касапина. — Но не бива да пренебрегвам и Джери. Може би не е зле да си устроим малък търг. Какво мислите? И нека си поговорим като възрастни: повече никакви обиди!

112.

Два часа по-късно търгът бе приключил и Майкъл Съливан пътуваше в своя лексус по магистралата към Масачузетс. Колата се движеше плавно и гладко, а може би просто той беше в отлично настроение.

Имаше още някоя и друга подробност за доизпипване, но работата беше свършена. Играта „Да сключим сделка“ бе приключила за него с триста и петдесет хиляди долара, всички прехвърлени по сметката му в „Юнион Банк“ в Швейцария. В интерес на истината никога досега не е бил толкова добре осигурен финансово, макар че вероятно трябваше да се прости с посредника от Бостън за бъдеща работа. Може би пак щеше да се наложи да премести семейството си. А вероятно бе дошло времето да се освободи от всички и да устрои живота си сам — перспектива, за която напоследък все по-често се замисляше.

Триста и петдесет хиляди за един ден работа. Не беше никак зле. В крайна сметка Джери Стайнър спечели наддаването, но Съливан все пак очисти пъто, противно копеле. Мелинда беше нещо съвсем различно. Той я харесваше и не искаше да я нарани. Но какъв избор имаше? Да я остави жива и да рискува да се раздрънка? Направи го безболезнено — един изстрел в тила на Мел. След това я снима, за да приложи хубавото ѝ лице към колекцията си.

Сега, докато пътуваше, Съливан си припяваше „Диви коне“ — една балада на „Стоунс“, която винаги бе харесвал. Ето я и къщата му, кацнала на хълма, точно там, където я бе оставил.

Но какво, по дяволите, беше това?

Грешка.

Но чия...

При следващия лек завой угаси фаровете. След това отби в глуха странична улица, откъдето се откриваше по-добра гледка към къщата му и околностите.

Боже, напоследък не го оставяха да си поеме дъх. Не можеше да избяга от миналото си, колкото и надалеч да отидеше.

Видя ги веднага — в тъмносиня кола, може би додж, чиято предна решетка бе насочена като оръдие към къщата. Ясно различаваше двамата мъже вътре. Без съмнение го чакаха.

Грешка.

Тяхна!

Но кои бяха тези типове, които се налагаше да убие сега?

113.

Е, това нямаше особено значение. Те бяха вече два трупа. И то само защото бяха жалки некадърници в работата си и сами се бяха прецакали. Двама мъртъвци, които наблюдаваха дома му, дошли да избият и него, и семейството му.

В багажника на колата си Съливан имаше тригодишна пушка „Уинчестър“, която винаги поддържаше изчистена и добре смазана, готова за действие. Вдигна капака и я извади. После я зареди.

Не притежаваше уменията на професионален снайперист, но беше достатъчно добър, за да се справи с тази открита мишена.

Зае позиция в гората, зад два високи бора, чиито клони му осигуряваха идеално прикритие. После погледна през окуляра за нощно виждане. Той беше по-голям от обикновен оптичен мерник, точно такъв, какъвто му харесваше. Всъщност Джими Бомбето го бе научил как да стреля по далечна мишена. Джими се бе обучавал във Форт Браг в Северна Каролина, преди безславно да го изгонят оттам.

Прицели се право в главата на шофьора и съвсем леко докосна спусъка. Нямаше да се затрудни, съвсем лесна работа за него.

После премести мерника и го насочи към главата на мъжа до шофьора. Които и да бяха тези двамата, вече бяха пътници за онзи свят.

Веднага щом приключеше, трябваше да подбере семейството си и да изчезнат оттук.

Повече никакви контакти с миналото. Това беше грешка. Някой от това минало отново се бе набъркал в живота му. Може би някой бе проследил разговор на семейството на Кейтлин от Ню Джърси. Обзалагаше се, че тъкмо това бе станало.

Грешка, грешка, грешка.

И Кейтлин ще продължава да греша. Което означаваше, че трябва да си отиде. Не му се искаше точно сега да мисли за това, че трябва да я ликвидира. Освен ако не замине сам.

Предстоеше му да вземе много решения.

Насочи отново мерника към главата на шофьора. Вече беше готов за двата последователни изстрела. И двамата мъже в колата щяха да бъдат мъртви. Само че те още не го знаеха.

Пое въздух и бавно издиша, за да се успокои и да се съсредоточи. Усещаше ударите на сърцето си — спокойни и уверени.

После натисна спусъка и чу острото, метално изщракване, което наруши нощната тишина.

Миг по-късно стреля още веднъж.

После отново и отново.

Това трябваше да е достатъчно.

Убийството бе извършено и сега се налагаше колкото се може по-скоро да се махне оттук. Със или без Кейтлин и момчетата.

Но първо трябваше да разбере кои са тези, дето току-що им бе видял сметката. А може и да им направи няколко снимки.

Двамата със Сампсън гледахме как Касапина приближава колата. Наистина беше умен и предпазлив, но може и да не беше чак толкова добър, колкото се смяташе. Движеше се бързо, ниско приведен, готов за евентуална атака.

След миг щеше да установи, че е застрелял вързоп дрехи и две възглавници, купени от местния търговски център.

Ние със Сампсън се бяхме притаили на около тридесетина метра в гората зад колата, по която той току-що бе стрелял.

— Алекс, ти ще кажеш какво да правим оттук нататък — прошепна Сампсън.

— Не го убивай, Джон — отвърнах. — Освен ако не се наложи. Само го повали.

— Както кажеш, Алекс — кимна приятелят ми.

Сетне настана една малка лудница.

Касапина внезапно се завъртя, но не в нашата посока, а в противоположната!

Какво, по дяволите, беше това, какво ставаше?

Съливан гледаше към гъстата горичка на изток — съвсем не към мястото, откъдето приближавахме ние със Сампсън. Вниманието му изобщо не бе насочено към нас.

Чуха се два бързи изстрела и някой изохка в далечината.

Мярна се за миг мъж в черни дрехи и се свлече на земята. Кой беше този? После още петима притичаха от гората на север. Носеха малки пушки, автомати, дори едно „Узи“, доколкото можах да различа.

Кои бяха тези типове?

— Хвърли оръжието! ФБР! — извика единият, сякаш в отговор на въпроса ми.

Не му повярвах.

— От мафията са! — казах на Сампсън.

— Сигурен ли си?

— Да.

И тогава се започна масова стрелба, все едно се намирахме по улиците на Багдад, а не в спокойната и затънтена провинция на Масачузетс.

115.

Наемните убийци на мафията стреляха и по нас. Ние със Сампсън не им останахме длъжни. Както и Касапина.

Улучих мъжа с коженото манто, нарамил узито. Той бе първата ми мишена.

Убиецът се завъртя и се свлече на колена, но след това отново вдигна оръжието, за да стреля. В този миг на гърдите му цъфна червено петно, а силата на изстрела го повали ничком. Не аз го бях улучил. Може би Сампсън?

Или Съливан?

Мракът бе сериозно препятствие за всички. Навсякъде свистяха куршуми, забиваха се в дърветата, отскачаха от скалите. Пълен хаос. Истинско безумие, от което косите ти да настръхнат.

Наемниците на мафията се бяха разпръснали във ветрило, което беше допълнителна опасност за нас.

Съливан се затича наляво, прикривайки се в сенките.

Двамата със Сампсън се опитвахме да се укрием зад по-големите дървета.

Страхувах се, че тук ще намерим смъртта си, имах чувството, че този път няма да ни се размине. Прекалено честа стрелба в твърде малко пространство. Сякаш бяхме на огнева линия. Все едно се бяхме изправили срещу тежковъоръжен специален отряд.

Единият от мафиотите изпразни автомата си към Касапина. Но бързо прецених, че не го улучи.

Оказах се прав, защото Съливан мигом отвърна на огъня и го гръмна, след което се скри в гората. Простреляният нададе вик, сетне притихна. Според мен трима от нападателите бяха свалени. Ние със Сампсън не бяхме ранени, но всъщност не бяхме главната мишена.

А сега какво? Кой щеше да направи следващия ход? Съливан, Джон или аз?

Тогава се случи нещо неочаквано — чух момчешки глас.

— Татко! Къде си?

Извърнах се рязко и вперих поглед към къщата на хълма. Видях две от момчетата на Съливан да тичат надолу по предните стълби. Бяха по пижами и боси.

— Върнете се вътре! — кресна им Съливан. — И двамата! Върнете се в къщата! Веднага!

В следващия миг отвътре изскочи Кейтлин, облечена в халат за баня. Грабна най-малкия си син на ръце и изкрещя на другите две момчета да влизат вътре.

Междувременно куршумите летяха отвсякъде, изстрелите отекваха в нощта. Избухналите светлини осветяваха дърветата, скалите, падналите тела върху тревата.

Съливан продължаваше да крещи:

— Прибирайте се в къщата! Влизайте вътре! Кейтлин, скрий ги!

Но момчетата не слушаха, а продължиха да тичат през ливадата към баща си.

Един от мафиотите насочи оръжието си към бягащите фигури. Прострелях го във врата. Мъжът се свлече на тревата и не помръдна.

Току-що бях спасил живота на синовете на Съливан. Какво означаваше това? Върнах ли му жеста за онзи път, когато той нахлу в къщата ми и не уби никого? Трябваше ли сега да застрелям Кейтлин Съливан, за да отмъстя за Мария?

Оглеждах с празни очи мрака над ливадата, набразден от проблясванията на изстрелите.

Един от мафиотите притича лъкатушейки към гората и се скри зад един храст. На ливадата остана само един. Двамата със Съливан останаха за миг един срещу друг, после стреляха едновременно. Мъжът се строполи на земята с обляно от кръв лице. Съливан остана прав.

Извърна се към нас със Сампсън.

Никой не помръдваше. Може би две секунди? Какво щеше да стане сега?

Кейтлин притискаше двете по-малки момчета в прегръдките си. Най-голямото стоеше до нея с решително изражение, готово да я защити. Удивително приличаше на баща си. Помолих се да не се изправи между мен и Съливан.

— Аз съм Алекс Крос — извиках на Съливан. — Ти дойде веднъж в дома ми. След това уби жена ми. През деветдесет и трета, във Вашингтон.

— Зная кой си! — отвърна Съливан. — Не съм убил жена ти. Знам точно кого съм разстрелял.

След това хукна с все сила към гората. Прицелих се в гърба му — сега бе моментът... Но не дръпнах спусъка. Не можех да го направя.

Не и в гръб. Не и пред жена му. Не и пред децата.

— Татко! — изкрещя отново едно от момчетата, докато двамата със Сампсън се втурнахме след баща му.

— Тичай, татко! Тичай!

— Той е убиец, Алекс — задъхано изрече Сампсън, докато бягахме по избуялата трева и се препъвахме в камъни и коренища. — Трябва да го унищожим. Длъжни сме. Не бъди милостив към дявола.

Нямах нужда от напомняне. Нямах да се размекна.

Но не стрелях, когато трябваше. Не ликвидирах Касапина, когато имах възможност.

В гората беше тъмно, но под лунната светлина различавахме форми и фигури. Може би все пак щяхме да успеем да го видим, но той нас също.

Пълна безизходица. Тази нощ обаче един от нас щеше да умре. Знаех го и се надявах да не съм аз. Всичко трябваше да приключи сега. Продължи прекалено дълго.

Чудех се накъде тича той — дали има резервен изход за бягство, или ни готви засада...

Не го видяхме, докато не стигнахме до първата редица дървета. Може би беше прекалено бърз, а може и да бе поел в друга посока. Доколко добре познаваше гората? Дали в този миг ни наблюдаваше... Готов за стрелба...

Накрая мярнах тичаща фигура пред нас. Трябваше да е Съливан! Освен ако не беше последният от мафиотите, останал жив.

Който и да беше, не стрелях, защото дърветата ми пречеха.

Задъхах се, сигурно от напрежението и стреса, защото всъщност бях в добра форма. Преследвах кучия син, който бе убил Мария. Бях го мразил повече от десет години и бях копнял за този ден. Дори се молах да дойде.

А не го застрелях...

— Къде е той? — Сампсън се бе озовал до мен.

Нямаше и следа от Касапина, не чувахме бягащи стъпки.

После долових и рева на двигател... „Какъв двигател в гората?“, помислих си.

Внезапно два снопа светлина прорязаха тъмнината — две пламтящи очи, насочени право към нас.

Една кола се носеше насреща ни, а Съливан или някой друг, който отлично познаваше горската пътека, бе приведен над волана.

— Стреляй! — изкрещя Сампсън. — Алекс, стреляй!

118.

Съливан бе скрил този автомобил в гората може би за подобни ситуации. Прицелих се и стрелях няколко пъти.

Но тъмния седан продължаваше да се носи към нас. После внезапно намали. Дали го бях улучил?

Затичах се напред, препънах се в някакъв камък и изругах. Вече не мислех какво да направя и какво не, исках само всичко да свърши.

Тогава видях Съливан да се прицелва в мен, проврял пистолета си през строшеното стъкло. Стори ми се, че устните му се извиха в презрителна усмивка. Приведох се, когато изстрелът проехтя. Той стреля още веднъж, но не ме улучи.

След това потегли с пълна газ. Пъхнах пистолета си в колана, отскочих встрани и се хвърлих върху багажника на колата. Вкопчих се в страничните ръбове и притиснах лице към студения метал.

— Алекс! — изкрещя Сампсън зад мен. — Скачай оттам!

Не го послушах, не можех.

Касапина ускори, но на пътя му имаше прекалено много дървета и камънаци, които му пречеха да се движи по-бързо. Колата се удари в някаква скала, подскочи и предницата ѝ заора в тревата. Ударът едва не ме събори на земята, но успях да се задържа върху капака.

Съливан натисна рязко спирачки.

И се обърна назад. За частица от секундата двамата се взирахме един в друг. Виждах кръвта, която се стича по лицето му. Навярно го бях улучил, когато стрелях по стъклото.

Той вдигна пистолета си и натисна спусъка, но аз се претърколих от багажника и паднах тежко на земята.

После се изправих на колене, вдигнах пистолета си и се прицелих в колата.

Стрелях два пъти към страничния прозорец. Крещях към Съливан... към Касапина... или който и да беше, по дяволите, че го искам мъртъв, че аз ще бъда този, който ще го убие.

Всичко трябваше да свърши.

Точно тук. Точно сега.

Стрелях отново по чудовището, което бе убило съпругата ми и още толкова много хора. С касапски чукове. С триони... сатъри... ножове... *Майкъл Съливан — Касапина, умри! Просто умри, копеле. Ако някой заслужава да умре на тази земя, това си ти!*

Тогава той излезе от колата.

Какво ставаше? Какво бе намислил?

Закуцука към съпругата си и тримата си синове. По ризата му се стичаше кръв, капеше върху панталоните и обувките му.

После се свлече на моравата пред семейството си. Притегли ги към себе си.

Двамата със Сампсън спряхме да тичаме. Продължихме бавно напред, озадачени от случващото се. Не знаехме какво да предприемем.

Съливан прегръщаше момчетата и Кейтлин, кръвта му обагри дрехите им. Кръвта на баща им, на Касапина. Когато приближих, видях, че очите му са замъглени, сякаш всеки миг ще изгуби съзнание.

— Тя е добър човек — едва отрони Съливан. — Никога не е знаела с какво се занимавам. И сега не е наясно. Те също са добри момчета. Изведи ги оттук, спаси ги от мафията.

Все още исках да го убия. Но свалих оръжието си. Не можех да стрелям, когато прегръща жената и децата си.

Съливан се изсмя и внезапно насочи дулото на пистолета към главата на жена си. Дръпна я рязко нагоре, за да се изправи.

— Хвърли оръжието или ще я убия, Крос! — извика той. — И окото ми няма да мигне. Ще я застрелям. Дори момчетата. Това не е проблем за мен. Знаеш какъв съм.

Лицето на Кейтлин изразяваше не толкова изненада или ужас, колкото безкрайна тъга. Навярно някога бе обичала този мъж. Най-малкото момче изкрещя на баща си:

— Не, тати, не! Не наранявай мама!

— Крос, хвърли оръжието! — изкрещя Съливан.

Какво можех да направя? Нямах избор. Не и пред съвестта си, не и заради всичко, в което вярвах. Пуснах глока си на земята.

А Съливан се поклони.

После от дулото на пистолета му проблесна изстрел.

Усетих как нещо тежко ме блъсна в гърдите и сякаш ме повдигна от земята. Може би за секунда увиснах на пръсти. Танцувах ли? Нагоре ли се издигах?

Чух втора експлозия — после всичко замря. Знаех, че ще умра, че никога повече няма да видя семейството си. Не можех да обвинявам никого освен себе си.

Достатъчно пъти бях предупреждаван. Просто не пожелах да се вслушам.

Беше дошъл краят на Ловеца на дракони.

120.

Обаче грешах. Не умрях през онази нощ на ливадата пред къщата на Касапина, макар че не успях да избегна втория куршум.

Бях ранен много зле и прекарах следващия месец в многопрофилната болница в Бостън.

Майкъл Съливан бе направил своя поклон, но Сампсън го бе прострелял два пъти в гърдите. Умря там, пред къщата си.

Не съжалявам за това. Навярно не се бях променил чак толкова много, все още бях Ловеца на дракони.

Напоследък почти всяка сутрин, след като приключех сеансите с пациентите, имах час при Адел Файнъли. Тя може би ме разбираше по-добре от всеки друг.

Един ден ѝ разказах за престрелката пред къщата на Съливан. Споделих колко много жадувах отмъщение и справедливост, но не успях да изпитам задоволство от тях. Адел каза, че ме разбира. Дали не виждаше някаква връзка между мен и Съливан?

— Той ми каза, че не е убил Мария — признах ѝ по време на един сеанс.

— И какво от това, Алекс? Ти знаеш, че беше лъжец. Психопат, убиец, садист, пълен боклук.

— Да, по малко от всичко. Но затова мисля, че му вярвам. Просто не разбирам още какво означаваха думите му. Още една загадка за разрешаване.

По време на друг сеанс разговаряхме за пътуването ми до Уейк Форест, Северна Каролина, което се намираше на север от Роли. Взех новия си мерцедес, семейната кола, моето мощно возило. Отидох да посетя Кайла Коулс, да поговоря с нея, да надникна в очите ѝ, докато говорим.

Кайла беше в страхотна форма. Сподели, че животът в Роли ѝ харесвал повече, отколкото очаквала. Заяви, че ще остане там.

— Много хора се нуждаят от помощ тук, в Северна Каролина, Алекс. А и местният начин на живот ми допада много повече от онзи във Вашингтон. Остани малко и сам ще се убедиш.

— Това покана ли беше от нейна страна? — попита Адел след краткото мълчание, настъпило помежду ни.

— Навярно. Покана, която тя знае, че не бих приел.

— Защо?

— Защо? Защото... аз съм Алекс Крос — отвърнах.

— И това няма да се промени, нали? — поклати глава Адел. — Просто питам. Не като терапевт, Алекс, а като твоя приятелка.

— Не зная... — поколебах се за миг. — Наистина искам да променя някои неща в живота си, затова съм тук. Освен, разбира се, че се наслаждавам на споровете с теб. Но отговорът е: не, няма да се променя чак толкова много.

— Защото си Алекс Крос ли?

— Да.

— Добре — кимна Адел. — Това е добро начало. Но да знаеш, че и аз страшно обичам да споря с теб. В това наистина те бива!

121.

Още една загадка за разрешаване.

Една пролетна вечер двамата със Сампсън вървахме по Пета улица. Просто се разхождахме безцелно. Пийнахме по две бири. Сампсън носеше тъмни очила, а на голямата си глава бе нахлупил стара бейзболна шапка, която не бях виждал да слага от години.

Минахме покрай старите дървени къщи, които си бяха тук откакто бяхме деца. Не изглеждаха по-различно, макар че много неща във Вашингтон се бяха променили, за добро или лошо.

— Тревожех се за теб, докато беше в онази болница — сподели Сампсън.

— Аз също се безпокоях за себе си. Започнах да придобивам масачузетски акцент — всички тези отворени гласни... Освен това взех да променям политическите си възгледи.

— Има нещо, за което искам да поговорим — рече приятелят ми. — Отдавна ми тежи.

— Слушам те! — Погледнах го изненадано.

— Малко ми е трудно да започна. Случи се два или може би три месеца след убийството на Мария — продължи Сампсън. — Спомняш ли си онова съседско момче — Клайд Уилс?

— Много добре си го спомням. Наркопласъор с големи амбиции. Докато не го очистиха и не захвърлиха трупа му зад заведението за пържени пилета на Попай.

— Правилно си спомняш. Уилс беше информатор на Ракийм Пауъл, докато Ракийм беше детектив в 103-и участък.

— Не съм изненадан, че Уилс е тъкал на два стана. Накъде биеш с всичко това?

Сампсън замълча и сведе глава.

— Уилс беше открил някои неща за Мария — отрони след малко той.

Не казах нищо, но по гърба ми пропълзя хлад. Наясно бях, че става дума за убиеца ѝ. Продължих да вървя, макар че краката ми омекнаха.

— Не е бил Майкъл Съливан, нали? — попитах.

— В онези дни той е имал партньор — продължи Сампсън. — Коров момък, негов приятел от стария му квартал в Бруклин. Един тип на име Джеймс Галати Бомбето. Той е застрелял Мария. Съливан не е бил там. Може да го е накарал да го направи. А може Галати да е искал да убие теб.

Не казах нищо. Ако трябва да съм честен — не можех. Освен това чаках Сампсън да довърши това, което бе започнал. Докато вървеше и говореше, гледаше право пред себе си, нито веднъж не извърна поглед към мен.

— Дватамата с Ракийм проведохме разследване — продължи той. — Отне ни няколко седмици, Алекс. Работихме усилено по случая. Дори ходихме в Бруклин. Но не можахме да изровим никакво доказателство срещу Галати. Макар да бяхме убедени, че той го е направил, понеже разказал за убийството на свои приятели в Ню Йорк. Тая отрепка се е обучавал за снайперист във Форт Браг.

— И тогава ти си се срещнал с Антони Мулино, нали? — досетих се аз. — Затова той те помнеше.

Сампсън кимна.

— И сега следва това, което тая в себе си през всички тези години. Много ми е трудно да ти го призная. Ние очистихме негодника, Алекс. Дватамата с Ракийм убихме Джими Галати една нощ в Бруклин. Мълчах за това досега. Исках да ти го кажа, след като отново започна да търсиш Съливан, но не можах.

— Съливан беше убиец, безмилостен убиец — промълвих тихо аз. — Трябваше да бъде заловен.

Сампсън не каза нищо повече. Повървахме още малко, после се разделихме. Продължих към къщи по същите улици, на които бяхме лудели като деца. Той се бе погрижил за убиеца на Мария вместо мен. Беше направил това, което е смятал за правилно, но е знаел, че аз не бих могъл да живея с този товар. Не ми бе казал дори когато започнах да преследвам Съливан. Не разбирам тази последна част, но човек невинаги разбира всичко. Може би щях да попитам Джон някой друг път.

Онази нощ, след като се прибрах у дома, не можах да заспя. Не можах дори да събера мислите си. Накрая отново отидох и си легнах при Али. Той спеше като ангел, нехаещ за тревогите на света.

Аз останах да лежа в мрака до своя малък син и си мислех за това, което Сампсън ми бе разказал, и колко много го обичах, без значение какво се бе случило. После се замислих за Мария и за неугасващата ми обич към нея.

„Ти ми помогна много — прошепнах на спомена си. — Прогони злобата у мен. Научи ме да вярвам в любовта, да осъзная, че съществува, независимо колко трудно достижима е понякога. Помогни ми и сега, Мария... Трябва да те превъзмогна, сладко мое момиче. Знаеш какво имам предвид. Иначе няма да мога да започна живота си отново“.

Внезапно чух глас в тъмнината и се стреснах, защото бях потънал в мислите си.

— Татко, добре ли си?

Притиснах Али към гърдите си.

— Вече съм добре. Благодаря, че ме попита. Обичам те, приятелче.

— И аз те обичам, татко. Аз съм твоят малък мъж — рече синът ми.

И това беше най-важното.

ЕПИЛОГ
РОЖДЕНИЯТ ДЕН

122.

Ето така започна моят нов живот или може би просто продължи от една история към следващата.

Днес Нана има рожден ден, макар че отказва да издаде кой поред е или поне за кое десетилетие става дума.

Аз бих казал, че се намира в такъв етап от живота си, когато е съвсем оправдано, човек да се похвали с дълголетието си, но тя явно не бе на това мнение.

Както и да е, на празника си можеше да прави каквото си поиска. *Както и през всеки друг ден от годината*, казах си, но го запазих за себе си.

По заповед на Нейно височество „момчетата“ трябваше да пригответ вечерята и затова с Деймън и Али отидохме със семейната кола до супермаркета и напълнихме големия багажник. След това прекарахме голяма част от следобеда в приготвянето на два вида пържени пилета, домашни бисквити, салати, задушен боб, доматиено желе.

Вечерята бе сервирана точно в седем и включваше бутилка отлично „Бордо“. Дори за децата имаше по глътка.

— Честита стогодишнина! — обявих аз и вдигнах чашата си.

— Аз също искам да вдигна няколко тоста — заяви Нана и стана от мястото си. — Гледам нашата маса и трябва да кажа, че обичам семейството ни повече отвсякога и че съм безкрайно щастлива да бъда част от него. Особено на моята възраст. Каквато и да е тя, но определено не е сто години.

— Така е, така е — съгласихме се в един глас и изръкопляскахме дружно.

— За Али, който вече може сам да чете книжки и да връзва връзките на обувките си като истински шампион — продължи Нана.

— За Али! За Али! — подкрепих я аз. — Да продължи да връзва обувките си.

— За Деймън, който има толкова възможности пред себе си. Той е прекрасен певец и отличен ученик — когато се постарее. Обичам те,

Деймън.

— И аз те обичам, Нана. Забрави за Ен Би Ей — напомни ѝ големият ми син.

— Не съм забравила Националната баскетболна лига — завъртя глава Нана. — Лявата ти ръка е слаба. Трябва да поработиш още, ако искаш да играеш на по-високо ниво. — След това продължи: — Моето момиче Джанеле също е отлична ученичка и не го прави заради мен или баща си — справя се съвсем сама заради себе си. Горда съм да заявя, че Джанеле слуша Джанеле.

След тези думи Нана седна. Всички бяхме малко изненадани, особено аз, след като дори не бях споменат. Дори вече се съмнявах дали не съм изпаднал в немилост.

В този миг тя отново се изправи, а по дребното ѝ, слабо лице се разля дяволита усмивка:

— О, Боже, почти забравих още някого! През тази година Алекс се промени най-много от всички нас. Той отново има кабинет и помага на хората. Работи в безплатната кухня в „Сан Антонио“, макар че е доста трудно да го накарам да се размърда в моята кухня.

— А кой приготви тази вечеря?

— Момчетата свършиха страхотна работа, всички до едно. Толкова съм горда с нашето семейство, Алекс, гордея се с теб. Ти си истинска загадка, но си постоянна радост за мен. Винаги си бил. Бог да благослови цялото семейство Крос.

— Бог да благослови цялото семейство Крос! — съгласихме се единодушно.

По-късно същата вечер сложих Али да си легне, както правех напоследък, и останах в леглото му още няколко минути. Момчето ми бе преживяло вълнуващ ден и скоро заспа.

След това телефонът иззвъня, аз подскочих и забързах към коридора. Грабнах слушалката от разклатената поставка.

— Резиденцията на семейство Крос — обявих в тон с тържествените събития от деня.

— Има убийство — чух глас.

Стомахът ми се сви. Изчаках гневът ми да се уталожил, преди да кажа нещо.

— Защо ми се обаждате? — попитах накрая.

— Защото ти си д-р Крос, а аз съм убиецът.

Издание:

Джеймс Патерсън. Крос

Американска, второ издание

Превод: Диана Янакиева Кутева

Отговорен редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Ивелина Йонова

Художествено оформление на корицата: Георги Атанасов

Станков

Формат: 84/108/32

Печатни коли: 17

ИК „Хермес“ — Пловдив, 2012 г.

ISBN: 978-954-26-0630-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.